

Harlequin™

Romance™ puar

ÇAGDAŞ AŞK ROMANLARI

SON ADAY

Day Leclair

puar

Son Aday - Day Leclair

EŞ ARANIYOR !

Çiftçi bir kadın acilen bir erkek arıyor! Başvuracakların aşağıdaki özelliklere sahip olması gerekmektedir:

- 25-45 yaşları arasında olmak ve kalıcı bir ilişki istemek. Nazik ve yumuşak karakterli olmak tercih sebebidir.
- Çiftçilik tecrübesine sahip olmak. At binmek, işçilere adil davranmak, sürü gütmek v.s....
- Ve inatçı bir bankeri memnun edecek konularda bilgi birikimine sahip olmak.

26 yaşındayım . Size konforlu bir yuva, üç öğün yemek ve Texas Hill Country'nin en güzel manzarasını vaad ediyorum (Daha şahsi detaylar görüşme sırasında verilecektir.)

İlgilenenlerin özgeçmiş ve referanslarını, bir tanıtım mektubuyla birlikte 'Bayan Peygamber Çiçeği' P.K. 42 Crossroads, Texas adresine göndermeleri rica olunur.

Hunter Pryde, gazete ilanını eline alarak tekrar okudu. Ağzının kenarında acımasız bir gülümseme belirmişti. Demek Leah acilen bir koca arıyordu. Ne kadar ilginç....

Birinci Bölüm

“Bu gerçek bir evlilik olacak değil mi?” diye sözünü kesti aday. “Yani, gerçek bir evlilik olmayacaksa kabul etmem.”

Leah, Titus T Culpeppe’in öz geçmişinden başını kaldırarak adamı soğuk bakışlarla süzdü. “Evlilikten doğacak haklarınızdan söz ediyor olabilir misiniz acaba, Mr. Culpepper?”

“Eğer bu, aynı yatağı paylaşmamız anlamına geliyorsa, tam olarak bundan söz ediyorum Ms. Hampton. Mavi gözlü sarışınlarla bayılırım.”

Leah geriledi. Duyduğu hoşnutsuzluğu saklamaya çalışıyordu.”Ben... İltifat ediyorsunuz ama...”

“Bir, iki tatlı söz hoşuna gidiyor değil mi?” diye sırtıttı. “İstediğimi aldığım sürece benim için sakıncası yok. Çünkü bence eğer aynı yatağı paylaşmayacaksak evlenmenin hiçbir anlamı yok.”

“Bu konuyu tartışmak için henüz çok erken olduğunu düşünüyorum,” demekle yetindi Leah. Özellikle de, platonik birilişkiye razı olacak iyi bir koca arıyorken. “Öz geçmişinize gelince, Mr. Colpepper...”

“Arkadaşlar bana Titus T. Der. Evleneceksek. Bana daha samimi davranmaya alışsan iyi olur.” Göz kırptı.

“Anlıyorum.” Leah önünde duran kağıtlara baktı. Bu görüşme hiçte umduğu gibi gitmiyordu. Ne yazık ki, Titus’tan görüşeceği son kişi olan H.P. Smith hariç bütün adayları elemişti. Mr. Culpepper’e bir şans daha vermekten başka seçeneği yoktu. “Burada kapsamlı bir çiftçilik geçmişiniz olduğu yazıyor.”

“Küçük bir tarım çiftliği idare etmiştim. Kovayı ineğin neresine koyacağımı bildikten sonra fark etmez.”

Leah şaşkınlıkla bakakaldı. “Aslına bakarsanız, fark eder.”

“Bence fark etmez. İlanda aynı zamanda bir iş adamı arandığı yazıyor. Neden?”

İlanın veriliş amacına parmak basmıştı. Leah’ın çiftliği idare etmek konusunda hiçbir problemi yoktu, sadece finansal yükümlülüklerini idare edecek, iş konusunda becerikli bir erkeğe ihtiyacı vardı. Leah maddi durumunun sallantıda olduğunu açıklamaktan çekinerek duraksadı, ama çok fazla seçeneği olmadığını biliyordu.

“Çiftlikte bazı finansal problemlerimiz var. Doğrusu, eğer kredi alamazsak iflas edeceğiz. Bankacımız eğer güçlü bir iş geçmişi olan iyi bir çiftçi ile evlenirsem, bana kredi verebileceklerini söyledi. İlanı bu yüzden verdim.”

Titus t. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. “Senin gibi tatlı bir kızın hesap yapmakta güçlük çekmesini anlıyorum. Onun için para hesaplarını memnuniyetle senin yerine tutarım.” Gülümsedi. “Aslına bakarsan, emniyet için bütün hesapları benim adıma yapmak iyi bir fikir olabilir. Bütün bunlarla hiç canını sıkma sen.”

Leah ne kadar dehşete düştüğünü saklamaya çalıştı. Bu görüşmeye devam etmenin sırtık hiçbir anlamı kalmamıştı. Hemen bir bahane uydurmalıydı. Eğer bu kadar umutsuz olmasaydı yapardı da. Adımlarını dikkatle atmaya kararlı bir şekilde, adamın her söylediğine katılıyormuş gibi başını eğdi.

“Tabi ki. Bu konuda bir sorun olacağını sanmıyorum,” diye yalan söyledi. Ayağa kalkarak beline kadar uzanan saç örgüsünü arkaya attı. “Ama ne yazık ki zamanımız doldu. Bir sonraki görüşmem az sonra.” Son adayının daha uygun birisi olması için dua ediyordu.

“Ms. Hampton, şimdi...”

“Geldiğiniz için teşekkür ederim” dedi Leah adama konuyu tartışma fırsatı vermeden. Titus t. Culpepper’in biran önce gitmesini istiyordu. Kapıya doğru yürürken kâhyası Patrick’i çağırmasına gerek kalmamasını umarak adama temkinle baktı. “Önümüzdeki birkaç gün içinde kararımı vermiş olacağım. Size haber veririm.”

Adam biraz isteksizce ayağa kalktı, “O kararı vermeden önce bir şeyi daha düşünsen iyi olur,” dedi ve cüssesinden umulmayacak bir hızla aralarındaki mesafeyi kat ederek onu kollarına aldı. Leah başını tam zamanında çevirince adamın öpme teşebbüsü, dudağı yerine yanağında son buldu.

“Hadi tatlım” diye homurdandı adam kollarının baskısını arttırarak. “Eğer seni öpmezsem, nasıl bir koca olacağımı nasıl bilebilirsin?”

“Bırak beni!” Leah’ın tiksinti ve korku ile kollarından kurtulmaya çalışması adamı şaşırtmış olmalıydı ki, kollarını biraz gevşetti. Leah hemen silah rafına koşarak bir tüfek kaptı ve fişek haznesine birkaç mermi sürerek Titus T.’nin karşısına dikildi. “gitme zamanı geldi Mr.Culpepper. Hemen şimdi.”

Neyse ki, adam itiraz etmeden ellerini havaya kaldırarak geriye doğru gitmeye başladı. “Ms. Hampton, kızmanıza ne gerek var? Eğer evleneceksek...”

“Bu fikri aklınızdan çıkarabilirsiniz,” dedi Leah.

Adam hiddetle bakıyordu. “Küçük bir öpücük yüzünden mi hayır diyorsunuz?”

“Bu sizin sorunuz değil Mr.Culpepper.”

“Lanet olsun,” Kapının yanındaki askılıktan şapkasını kaptı.

Adam odadan çıkarken, Leah elinde tüfek onu takip etti. Adamın fikrini değiştirip ona tekrar saldırması riskini göze alamazdı. Ama korkuları boşuna çıktı. Adam tek kelime daha etmeden döküntü kamyonetine binerek paslı kapıyı çarptı. Bir dakika sonra gözden kayboldu.

“Ne yapıyorum ben?”

Ama bu sorunun cevabını biliyordu. Eyaletin en büyük ve en acımasız şirketi çiftliği ele geçirmeye çalışıyordu. Ve Leah evlenerek çiftliği ve büyükannesini korumak zorundaydı. Civardaki son çiftlik de Lyon Enterprises’in acımasız taktiklerine boyun eğip arazisini satmıştı, ama Hampton Homestead hala dimdik yerinde duruyordu... henüz.

Çiftlik, Büyükanne Rose için daha da çok önemliydi. Ve Leah büyükannesi için her şeyi yapardı. Her şeyi.

Yaşlı kadın daha o sabah, “Beni buradan ancak tabutumla çıkarırlar” diyordu. “Büyükbabam bu topraklar için savaşıırken öldü. Babamda öyle. Eğer gerekirse, ben de ölürüm.”

Ve Leah ona inanıyordu. Mesele bu kadar basitti. Çiftliğin ailede kalması şarttı. Ancak, yerel bankadan kredi alamadıkları takdirde, çiftliği kaybetmeleri kaçınılmaz olacaktı.

Bankanın yirmili yaşlarında bekar bir kadına kredi vermeyeceğini anlaması üç yılını almıştı. Büyükannesi ile bir çiftlik dolusu sakat insan ve hayvanın sorumluluğunu taşıdığını öğrendiklerinde, kredi vermekte daha da isteksiz davranmışlardı. Eyaletin en güçlü şirketinin çiftliği ele geçirmeye çalıştığını öğrenmeleri ise, yardım etmeyi reddetmeleri için en mükemmel bahane olmuştu.

Hemen harekete geçerek gazeteye ilan vermişti. Ama ne yazık ki şimdiye kadar görüştüğü adayların hiçbiri ile evlenemezdi.

Aslında istediği parlak zırhlar kuşanmış bir şövalyenin gelip onu ejderhalardan kurtarmasıydı. Bunun aptalca olduğunu biliyordu. Ama yine de, böyle bir şeyi hayal etmekten kendini alamıyordu.

Sanki dilekleri kabul olmuş gibi ileride kuvvetli güneş ışınlarından siyah bir gölge gibi görünen bir atlı belirdi. Leah elini gözlerine siper ederek merakla adamı incelemeye başladı. Adam eğerin üzerinde sanki evindeymiş gibi rahat ilerliyordu. Bu kadar uzaktan bile atın ne kadar güzel olduğunu görebiliyordu. Bembeyaz tüyleri, abanoz rengi yelesi ve kuyruğu güneşte parlıyordu. Aynı zamanda oldukça iri bir hayvandı, ama binici onu idare etmekte güçlük çekmiyordu. Leah birden kaşlarını çatı. Bu adamla ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu. Birden anladı. Bu adamı tanıyordu. İçgüdüsel olarak ata oturuş tarzını, hayvanı kararlı bir tavırla idare edişini, köşeli, otoriter omuzlarını tanımişti. Hatta şapkasının eğimi bile tanıdık geliyordu.

Ama kimdi bu adam?

Simsiyah saçlarını ve derin bakışlı gözlerini artık görebiliyordu. Yüz hatları sanki granitten oyulmuş gibi sert ve köşeliydi. Atından inerek onu bağladı. Sonra dönerek Leah'a doğru ilerlemeye başladı. Bir yandan yürürken çıkardığı eldivenlerini kemerine sıkıştırdı. Bu güçlü elleri tanıyordu ... ama nereden?

Gözlerinin önünde bir anı canlandı. Nasırlı parmaklar göğüslerini okşuyor, Leah acıyla karışık bir zevk dalgasıyla sarsılıyordu.

Nefesi kesildi. O sırada adam başını kaldırmıştı. Leah aniden adamın kim olduğunu tanıdı. “Bugün şanssız günüm” diye mırıldandı. İçgüdüsel olarak tüfeğini omzuna yaslayarak ateş etti.

İlk mermi adamın ayağının iki santim önünde toprağa bir delik açmıştı. Adam gözünü kırpmadı. Yavaşlamadı bile. Leah bir kez daha ateş etti. Mermi adamın iki çizmesinin ortasına isabet etmiş, siyah deri toz toprak içinde kalmıştı. Adam yaklaşmaya devam etti. Hatta daha da hızlı yürüyordu.

Leah bir kez daha ateş etmeye fırsat bulamadı. Adam verandanın merdivenlerini ikişer ikişer çıkmış, tüfeği Leah'ın elinden alıp kenara fırlatıvermişti. Onu omuzlarından sıkıca yakaladı ve kollarına aldı. Leah küçük bir çığlık atarak düşmemek için adamın gömleğine tutundu.

“Hiçbir zaman iyi bir nişancı değildin,” dedi adam ve onu öptü.

Bu öpüş, Leah'ın hatırladığı her şeyi ve daha fazlasını içeriyordu. Adam dudaklarını kavramış, hiçbir itiraza meydan bırakmadan, açlıkla, ama karşılığında büyük bir haz vererek onu öpüyordu. Bir eliyle onu sırtının alt kısmından kavrayarak vücudunu bacaklarına bastırdı. Diğer elini saç örgüsünün altından boynuna götürerek başını kavradı.

Leah elinde olmadan ona sarılarak geniş omuzlarını, göğsünü kaplayan kasları yeniden keşfetti. Mücadele etmesi, bu işe bir son vermesi gerektiğini biliyordu. Ama nedense bunu yapamadı.

O ilk sevgilisiydi... tek sevgilisi.

Onu sekiz yalnız geçen yılın özlemiyle öpmeye devam etti. Onun kollarında yeniden dünyaya gelmişti. Ama bu adam yüzünden çektiği acıyı unutmamıştı. Büyük zorluklarla ördüğü duvarı yıkmasına izin verirse, bedelinin ağır olacağını biliyordu.

Adam Leah'ı uzun uzun öptü. Ganimetini ele geçiren bir fatih gibi tatminle mırıldandı. Sonunda Leah'ın aklını başına getiren de, bu küçük ses olmuştu. Adamın kollarından kurtularak birkaç adım geri gitti. Titreyen parmaklarını dudaklarına götürerek ona baktı... Hunter Pryde! “Merhaba Leah”

dedi Hunter. “Uzun zaman oldu”

Dikkatsizce sarf ettiği sözler Leah’ı acıya boğmuştu. Nasıl yıkıldığını, öpüşmelerinin uyandırdığı acıyı saklamaya çabaladı. Bütün yaşananlardan sonra, bir zamanlar birbirlerine karşı duyduklarından sonra nasıl bu kadar kalpsiz olabilirdi?

“Neden buradasın Hunter? Ne istiyorsun?”

Hunter gülümsedi. “Ne istediğimi biliyorsun. Her zaman istediğim şeyi.”

Leah umutsuzlukla başını iki yana salladı. “Hayır. Çiftliği istiyor olamazsın”

“Çiftlik mi? Biraz daha düşün, Leah.” Gömlek cebinden bir gazete küpürü çıkardı. “Buraya verdiğin ilan için geldim.”

“Ciddi Olamazsın.”

“Çok ciddiylim.”

“Randevu bile almadın!”

“Bana randevu verir miydin ?” diye sordu Hunter.

“Hiç şansın olamazdı.”

“Bende öyle düşünmüştüm. Bu yüzden ilana H.P. Smith adıyla başvurdum.”

Leah bir an gözlerini kapattı. Bütün ümidini H.P. Smith’e bağlamıştı. Hunter Pryde bir şövalye değildi... O eski sevgilisi, eskiden babasının çiftliğinde çalışan bir işçi ve kalbini çaldıktan sonra ortadan kaybolan bir hırsızdı... ama bir şövalye değildi. Ama bir düello yapmak zorundaydı... Ve bu düelloyu Leah kazanacaktı.

Hunter ilanı tekrar cebine koyarak Leah’ı dirseğinden tuttu. “İçeri Leah. Konuşacağımız çok şey var.”

“Hayır!” diye itiraz eden Leah kolunu çekerek onun elinden kurtuldu. “Seninle konuşacak hiçbir şeyim yok.”

Hunter eğilip yerden tüfeği alarak içindeki mermileri boşalttı. Öncelindeki mermilere, sonra Leah’a baktı. “Bunu bir kez daha düşünmeni tavsiye ederim” dedi.

Leah ellerini kalçasına dayayarak Hunter’a baktı. “Burada istenmiyorsun. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi.”

“Son şansın Leah. Bana karşı koymasın senin için iyi olur.”

Onun öfkeli gözlerine bakarken, birden, ona haksızlık yaptığını ve Hunter’ın şimdi skoru eşitlemek için dönmüş olduğunu anladı. Beynini uyuşturan panik hissinden kurtulmaya çalıştı. Eğer paniğe kapılırsa, ona karşı hiç şansı kalmayacaktı.

Zaten onu çok iyi tanıdığı için söyleyeceklerini söylemeden gitmeyeceğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden bu işi sükûnetle ve zekice halletmesi gerekiyordu. Onu dinleyecekti... zaten başka şansıda yoktu. Sonra onu kovacaktı.

“Pekala Hunter” dedi kendini zorlayarak. Hunter şapkasını düzelterek Leah’ı dirseğinden sıkıca tuttu. “Gidelim”

Leah onunla tek başına savaşıacaktı. Ve bunu yapabilirdi de... Leah ona bir daha dokunmadığı sürece.

Çalışma odasına girdiklerinde, Hunter kapıyı aile fotoğraflarının asılı olduğu duvara gitti.

Resimlerden birinde Leah parmaklıklara oturmuştu. Soluk renkli kot pantolonu çocuksu bacaklarını sarmış, gülümsüyordu.

“Saçlarının koyulaşmış olacağını düşünmüştüm.” Hunter bakışlarını fotoğraftan ayırarak Leah’a baktı. “Ama koyulmamış. Hala eskisi gibi... Hatırladığım kadarıyla parmaklarımın arasından ipek gibi kayardı. Acaba hala öylemi merak ediyorum”

“Yeter artık, Hunter”

Tekrar fotoğrafa baktı. “Biliyor musun sana haksızlık ediyor. Bu resim ne sendeki tutkuyu... ne de acımasızlığı gösteriyor.” Leah dönerek meşe ağacından yapılmış büyük masanın arkasında geçtiğinde daha güçlü, daha otoriter bir konumda olacağını sanıyordu. Ama ümitleri boşa çıktı. Hunter şapkasını çıkarıp masanın ortasına attı ve ona en yakın köşeye ilişti.

“Gazetede ki ilan benim verdiğimi biliyordu, değil mi?” diye söze başladı Leah. Bu yüzleşmeyi mümkün olduğu kadar çabuk bitirmek istiyordu. “Ama nasıl?”

“Kullandığın takma isimden. Bayan Peygamber Çiçeği.”

“Buraya o ilan için bir aday olarak geldiğine inanmıyorum.”

“Buraya neden geldiğimi biliyorsun.”

“Sadece tahmin edebiliyorum” Hunter Pryde sekiz yıl önce yirmi beş yaşlarında çılgın bir delikanlıydı. O zamanlar omuzlarına inen siyah saçını deri bir iple bağlardı. Gözleri, onu başarısızlığa mahkum eden bir dünyada başarıya ulaşmanın vahşi kararlılığını yansıttı.

Bir İspanyol ile Kızılderili meleziydi. Onu kollarına aldığı anda, Leah başka hiç kimsenin kendisine böylesine duygular verebileceğini, başka hiç kimseyi bu kadar çok sevemeyeceğini hissetmişti.

Ve haklı çıkmıştı.

“Hampton’ların yıkılışını görmeye geldin, öyle mi?”

Hunter’in yüzüne bir gülümseme yerleşti. “Sarsılı, ama asla yıkılmaz. Babanın düsturu bu değil miydi? Hayır. Gelişimin nedeni, işler bu kadar kötüyse neden hala burayı satmadığını öğrenmek. Buna başvuracak kadar çaresiz misin?” İlanı bir kez daha cebinden çıkararak buruşturdu ve çöp sepetine attı.

Onaylamadığını bu kadar net anlatamazdı. Ama Leah hiç kimsenin ona kabadayılık taslamasına izin veremezdi... özellikle de Hunter’in.

“Bu seni ilgilendirmez,” dedi. “Sana hiçbir şey borçlu değilim, hele davranışlarım için açıklamayı hiç.”

“Bu beni ilgilendiriyor,” diye düzeltti Hunter sert bir sesle. “Ve öyle yada böyle, senden bir açıklama alacağım.”

Leah öfkesini bastırmaya çalıştı, ama bu kolay değildi. “Pekala” İstedğini yapıp işin nereye varacağını görecekti. Ama içinden bir ses işlerin varacağı yerden hoşlanmayacağını söylüyordu. “O ilan vermekten başka seçeneğim yoktu.”

“Bu mazeret değil. Her zaman seçeneklerimiz vardır. Ama yanlış olanları seçmekte senin üzerine yok.”

“Benimle aynı fikirde olmayabilirsin ama bu benim kararlarımın yanlış olduğu anlamına gelmez,” dedi Leah. “Son birkaç yıl çok zor geçti. Babam... Babam sen gittikten bir yıl sonra öldü.” Hunter’in ona en ihtiyaç duyduğu zamanda gitmesine duyduğu kırgınlık, bunca yıl sonra hala devam ediyordu.

Hunter bugün kapısında belirene kadar, bunun ona hala ne kadar acı verdiğini fark etmemişti.

“Evet, biliyorum”

“Biliyor muydun?” Biliyordu ve geri dönmek zahmetine katlanmamıştı. Nasıl olduğunu, yardıma ya da desteğe ihtiyacı olup olmadığını merak bile etmemişti. Leah omuzlarını dikleştirdi.

“Ölüm ilanını gazetelerde okudum.” Hunter ona doğru eğilince Leah kuvvetli erkeksi tıraş losyonunun kokusunu içine çekerek nefesini tuttu. “Anladığım kadarıyla o zamandan beri çiftlikte işler kötüye gitmiş. Baban kadar acımasız ve inatçı olabilirsin ama çiftçilikte onun tırnağı bile olamazsın.”

Leah tokat yemiş gibi oldu ve bir an yüzünde ki maske kayarak onu savunmasız bıraktı. Bu adam onu nasıl baştan çıkarabilmişti? On sekiz yaşındayken bile bu keskin zekanın ne kadar soğuk ve kalpsiz bir ruh tarafından yönetildiğini hissetmesi gerekirdi. Dıştan ne kadar çekici olursa olsun.

“Sana kendimi savunmayacağım. Neden savunayım ki? Senin yargılarında umurumda değil” dedi hiddetle. “Onun için ne söyleyeceksen söyle ve arazimden defol git”

Hunter’in gözlerinde o tanıdık öfke ateşinin parladığını gördü ve Leah, acaba çok mu ileri gittim, diye düşündü.

Hunter birden kolunu beline sararak onu bacaklarının arasına çekmişti. “Buraya neden geldiğimi bilmiyor musun?” Kaçmasına engel olmak için Leah’ı omuzlarından kavradı.

“Tamam. İlanıma başvurmak için geldin.”

“Bundan daha fazlası Leah, çok daha fazlası.” Dudakları acı bir gülümseme ile kıvrılmıştı. “Senin için geldim.”

İkinci Bölüm

Duyduğu şok, Leah'ı bir an felce uğrattı. Fakat hemen toparlanarak çenesini yukarıya kaldırdı. “Çok yazık, Hunter,” dedi elinden kurtulmaya çalışırken. “Çünkü bana asla sahip olamayacaksın.”

Hunter onu daha da sıkı sardı. “Göreceğiz.”

“Gerçekten, bunca yıl sonra evime elini kolunu sallaya sallaya geri dönebileceğini mi sandın? Bu kadar kendini beğenmiş olduğuna inanamıyorum. Bana yaptıklarından sonra biraz durup düşünmem gerekmez miydi?”

“Biraz abartmıyor musun?”

Leah içinden taşan öfke seline yenik düştü. “Abartmak mı? Hiç de değil. Benim masumiyetimi çaldın. Ve bunu sadece çiftliği ele geçirmek için yaptın.” Yıllardır bastırdığı duygular açığa çıkmıştı. “On sekiz yaşındaydım ve sen beni kullandın. Kullandın beni!”

“Kullanmadım. Sadece bana sunduğun şeyi aldım.”

Acımasızlığı Leah'ın içine işledi ve ona vurmamak için bütün gayretini sarf etmek zorunda kaldı. Hunter'in gözlerinin içine bakarak “Sorumluluklarından bu kadar çabuk kurtulamazsın” dedi. “Sen sadece istediğin şeyi aldın. Bu arada kimin acı çektiği umurunda bile değildi.”

“Benim ne istediğimi hiçbir zaman bilmedin. Hala da bilmiyorsun.”

“Öyle mi?” Leah belki sekiz yıl önce bazı şeyleri görmemiş olabilirdi ama artık her şey değişmişti. Hunter sayesinde akıllanmıştı.

Hunter “Bu gerçeği artık kabul etsen iyi olacak,” dedi. Sanki ona kaçma şansı vermek istemezmiş gibi Leah'ı kendisine biraz daha yaklaştırdı. Leah aralarına biraz mesafe koyabilmek için ellerini onun göğsüne dayamıştı. Ama ona dokunmak, uzun zamandır unuttuğu duyguları yeniden uyandırmaktan, ona daha önce yaşadıklarını hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Gözleri doldu ama Leah gözyaşlarının akmasına mani oldu. Ağlamakla hiçbir yere varamazdı. Özellikle de bu adam ile birlikteyken.

“Bunu niye yapıyorsun? Neden şimdi? Bunca zamandan sonra?”

“Çünkü seni istiyorum.”

Leah sessizce güldü, ancak eğlenmekten çok acı çekiyor gibiydi. Sekiz yıl önce bana bunu söylediğinde, aptal gibi gerçekten beni kastettiğini sanmıştım. Ama şimdi çiftliği kastettiğini anlıyorum.”

Hunter'in yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. “Öyle mi?”

“Evet! Bunun için mi beni yatağa attın? Sana hayal ettiğin şeyi vereceği için mi? Ama işler istediğin gibi yürümedi.”

“Seni yatağa atmak mı? Birlikte yaptığımız şeyi tarif etmek için biraz garip bir ifade değil mi bu? Üstelik hatırladığım kadarıyla hiçbir zaman yatağa kadar ulaşamadık.”

“Hayır, ulaşamadık. Çünkü buna fırsat bulamadan sen gittin. Tabii, babam beni mirasından çıkarmakla tehdit etmeden önce gitmeye niyetin yoktu. Benden bir seçim yapmamı istedi. Sen ya da

çiftlik.”

“Ve her ikimizde senin hangisini seçtiğini biliyoruz.”

“Bunu nasıl bilebilirsin ki? Seçimimi öğrenecek kadar kalmadın ki. Ama seni seçmekle ne büyük bir hata yapmışım. Çiftlik olmadan beni istemeyeceğin hiç aklıma gelmemişti.”

Hunter acı bir gülümseme ile ellerini Leah’ın ellerinin üzerine kapadı. “Doğrusunu söylemek gerekirse yürüyüp gitmedim. Sürüklenerek götürüldüm.”

“Yalan söyleme. Kulübede saatlerce bekledim. Bu seni çok eğlendirmiş olmalı.” Nefes alışları sıklaşmış, anıları hayalinde canlanmıştı. “O gün hava çok sıcaktı ama yinede kulübenin içinde bekledim. İşçilerden birinin kulübeye uğramasından korkuyordum. Ama oradan ayrılmadım. Kendi kendime sürekli senin geleceğini tekrarlıyordum. Saatler sonsuzluk kadar uzun geliyordu. Güneş battıktan sonra bile yokluğu açıklamak için mazeretler bulmaya çalışıyordum.”

“Sus artık Leah.”

Ama Leah susamadı. Bir kez söze başladıktan sonra anılar kontrolden çıkmışçasına dudaklarından dökülüyordu. “O gece dolunay vardı. Yere oturup ayın pencereden pencereye ilerleyişini seyrettim.”

Hunter, Leah’a bakıyordu.”Yağmur yağdı.” Yaşadığı kâbusun anılarından sıyrılan Leah, “Sabaha karşı saat ikide yağmaya başladı, diye devam etti. “Fırtına vardı, dam akıyordu ama ben aptal gibi bekledim” Leah başını eğdi, duyguları tükenmiş gibiydi. “Bekledim, bekledim, bekledim.”

“Neden? Neden bekledin?” diye sordu Hunter ısrarla “Yüzüme bak Leah. Çünkü bunların hepsi yalan.”

“Nereden bilebilirsin ki? Orada değildin bile.”

“Bana cevap ver!”

“Bana söz verdiğin gibi, gelip beni götürmeni bekledim. Gün doğarken artık sonunda gelmeyeceğini anladık. Ve o gün bir daha asla bir erkeğe güvenmemeye yemin ettim. Hiçbir erkeğe beni böylesine incitecek gücü vermeyecektim. Bana gerçeği söyle Hunter. Ne oldu? Seni oradan sürükleyerek götüren hayati mesele neydi?”

“Şerif Lomax.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Leah. Midesine bir sancı girmişti.

Hunter güldü “Numarayı bırak Leah. Beni kulübede beklemen, sıcaktan bunalıp ayı seyretmen ile ilgili bütün o saçmalıkların hiçbirisi olmadı. Bunu biliyorum ve sende biliyorsun.”

“Şerifin bu işle ne ilgisi var?” diye sordu Leah.

“Kararlaştırdığımız gibi kulübeye gittim. Sen orada yoktun.” Hunter bir an durdu. “Ama şerif oradaydı. Adamlarıyla birlikte.”

“Hayır, sana inanmıyorum.”

“Beni oradan çıkarmak için altı kişi gerekti. Acıklı hikâyeyi anlatırken, dağılan mobilyalar ile kırılan camdan bahsetmeyi unuttun. Beni götürdüler ama kolay teslim olmadım.”

“Bilemiyorum...” Leah hatırlamaya çalıştı. Pencereyle mobilyalar kırık mıydı? “Etraf biraz dağınıktı ama...”

Hunter sözünü bitirmesine fırsat vermedi. “Sanırım yıldızlara bakmakla o kadar meşguldün ki, fark etmedin.” Uzun saç örgüsünü yakalayarak eline doladı ve onu kendisine doğru çekti. Dudakları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. “İtiraf et. Kulübeye hiç gitmedin.”

“Gittim!”

“Hiç şansın yok. Buluşacağımızı bilen sadece iki kişi vardı. Sen... ve ben. Ben hiç kimseye söylemedim. Ama şerif oraya geldiğine göre, bunun bir tek açıklaması var. Sen fikrini değiştirdin.

Babacığına koştun ve seni bu işten kurtarması için ona yalvardın.”

“Hayır! Öyle olmadı.”

“Öyle olmadı mı? Söyle bana. O gün buluşabilseydik benimle gelecek miydin?”

Geçmişte Leah asla ona yalan söylememişti, şimdi de söylemeyecekti. Bu ona nasıl görünürse görünsün, nasıl tepki gösterirse göstere, ona doğruyu söyleyecekti. “Hayır. Seninle gitmeyecektim.”

Hunter bir an gerildi ve Leah onun öfkesine hakim olmasını bekledi. Korkmuyordu, onun asla kendisine fiziksel olarak zarar vermeyeceğini biliyordu.

“Bende öyle düşünmüştüm,” dedi Hunter. Leah’ı serbest bırakarak ayağa kalktı.

Leah’ın açıklaması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti, ama yinede denemek zorundaydı. İlk kez kasıtlı olarak ona dokundu. Elini kolunun üst tarafına koydu. “Bunun bir nedeni var...”

“Yeter, Leah.” Soğuk bakışlarını Leah’a döndürdü.”Dürüst olmak gerekirse bahanelerin beni hiç ilgilendirmiyor.”

Onu dinlemeye zorlamanın bir anlamı yoktu. “Öyleyse neden buradasın?” diye sordu Leah. “Bu çiftliğe elini sürmene izin vermeyeceğim... Bana da! Artık vazgeçip buradan gitsen iyi olur, çünkü seninle evlenmeyeceğim.”

Hunter haşin ve alaycı bir ses ile güldü. “Sana evlenme teklif ettiğimi sanmıyorum, hayatım”

Leah’ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. “İlan elindeydi ve imaların...”

Hunter tek kaşını havaya kaldırdı. “Ne ima etmişim?”

“İlana başvurmak için geldiğini...”

“Sana evlenme teklif etmek için gelmediğim kesin. Geldim, çünkü çaresiz olmasan bu ilanı vermezdin, bu da pazarlıkta avantaj sağlar. Onun için seninle pazarlık yapalım. Çiftliği istiyorum Leah ve onu ele geçirmeye kararlıyım.”

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir an boyunca birbirlerine baktılar. Leah cevap verme fırsatı bulamadan ön taraftan bir araba kornası duyuldu ve Hunter Pencereye doğru baktı. “Birisi geldi.

Başka bir aday olabilir mi?”

Leah onun yanından geçerek pencereye gitti. Ön tarafa park etmiş kamyoneti tanıdı. Adam tekrar kornaya basınca dudakları gerildi. “Bu gün sürprizlerle dolu geçiyor,” diye mırıldandı. “Hoş olmayan sürprizler, yani.” Gidip Hunter’in az önce bıraktığı yerden tüfeği aldı.

“Neler oluyor Leah? Misafirin kim?”

Dikkatini tüfeği yeniden doldurmaya vermiş olan Leah, bir an başını kaldırıp Hunter’a baktı. “Bull Jones. Circle P.’nin kâhyası.”

Hunter gözlerini kıstı “Circle P. Mi?”

“Yeni bir çiftlik. Aslında bizden başka bu civardaki tek çiftlik. Büyük bir holding: Lyon Enterprises. Pek dostça davranmıyorlar. Onun için bana bir iyilik yap da bu işten uzak dur, tamam mı? Bu seni ilgilendirmiyor.”

Hunter bir an bu konuyu tartışmaya açacakmış gibi durdu. Sonra sertçe başını sallayarak verandaya

çıkan Leah'ı izledi. Omzunu direğe dayadı,şapkasını yüzünü gölgede bırakacak şekilde öne eğdi.

Bull Jones kayıtsız bir şekilde kamyonetinin kapısına yaslanmıştı. Ve kamyonetini, büyükanne Rose'nin sonuç haftadır özenle dikerek baktığı çiçek tarhlarının içine park etmişti. "İyi günler Ms. Hampton." Dedi ağzında kalın bir puro ile sırtarak.

Leah onu duymazdan gelerek verandanın son basamağında durdu. "Arazimden çık git, seni çingiraklı yılan kılıklı hırsız," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Yoksa şerifi çağıracağım."

"Bugün sinirin üstünde bakıyorum." Leah cevap vermeyince iç çekti. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, şerifi çağır. Ama gelmeyeceğini ikimizde biliyoruz. Senin aramalarından bıkip usandı."

Leah'ın gerçekler karşısında söyleyecek bir şeyi yoktu. Onun için tüfeği omzuna dayayarak Bull'un kalın gümüş kemer tokasının birkaç santim aşağısına nişan aldı. "Ne söyleyeceksen söyle ve birkaç hayati organını havaya uçurmadan defol git buradan."

Adam hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. Hatta sanki bunu çok eğlenceli bulmuş gibi güldü. "Kelimeleri iyi kullanıyorsun. Başını Hunter'a çevirdi. "Bu damat adaylarından biri mi? Söyleyecek pek bir şeyi yok galiba.

Hunter gülümserken yüzünde hiçte keyifli bir ifade yoktu. "Bana biraz zaman ver, dostum."

Leah ne kadar şaşırdığını gizleyemedi. Eğer Bull, Hunter'i damat adayı olarak görüyorsa, ilandan haberi vardı. Ama bunu nasıl öğrenmişti? "Bunun için mi geldin Jones? İlanım için mi?"

"Bir sebep de bu." Dedi Bull. "Hatta aday olarak başvurmayı bile düşündüm. Ama beni seçmeyeceğini düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün."

"Diğer meseleye gelince..." Purosundan bir nefes çekmek için durdu, dumanı uzun uzun üfledi. Bunu kasten Leahı kızdırmak için yapıyordu. Ve ne yazık ki takdiği işe yaramıştı.

"Ne söyleyeceksen söyle, Jones!"

"Acelen var galiba." Bull sırtarak omuz silkkti. "Açık konuşmamı mı istiyorsun? Pekâlâ. Seninle açık konuşacağım: Buraya seni dostça uyarmaya geldim."

"Dostça mı?"

"Ben iyi bir adamım." Leah'a doğru bir adım yaklaştı "Bana biraz şans versen, ne kadar iyi bir dost olabileceğimi öğrenirdin."

Leah Bull'un birden durduğunu fark etti. Ama bunun tüfeğin mermisini yuvasına sürmesinden mi yoksa Hunter'ın birden yaslandığı direktten doğrulmasından mı kaynaklandığını anlayamamıştı. Adam donup kaldı. Leah Hunter'a bakınca adamı neyin durdurduğunu anladı.

Leah, Hunter'ın gözlerini her zaman büyüleyici bulmuştu. Bir an gözleri buz gibi bakar, bir an sonra tutkuyla parlardı. İlk kez gözlerinde tarif edilmez bir tehdit ifadesinin parladığını görüyordu ve ilk kez onun ne kadar korkutucu olabileceğini anlamıştı.

"Söyleyecek başka bir şeyin varsa," dedi Hunter. "...biran önce söyleyip çekip gitmeni tavsiye ederim. Çabuk."

Bull Jones, Hunter'a öfke ile baktı. Ama itaat etti. "Lyon Enterprises burası için oyun oynamaktan bıktı." Gözlerini Leah'a çevirdi. "Büyük patronu çağırmaya karar verdiklerini bilmek istersin, diye düşündüm."

“Korkudan titriyorum,” dedi Leah

Bull purosunu ağzından çekerek yere attı. Dumanı hala tüten puro ezilmiş pembe begonyaların arasına düştü. “Titreyeceksin. Hiç şansın yok. Bugüne kadar gördüklerin çocuk oyuncağıydı.”

Bu sözler Leah’ı dehşete düşürmüştü. Ama korkusunu belli etmeyecekti. Tetiği çekip bu adamdan kurtulma fikri çok çekici geliyordu. “Kuyuları kirletmeye, çit tellerini kesmeye, sürümü dağıtmaya çocuk oyuncağı mı diyorsun?”

Adam omuz silkti. “Biraz eğleniyorduk, o kadar. Ama şimdi işler değişti. Sonra uyarmadın deme.”

Bu sözlerin üzerine büyükanne Rose’nin kalan çiçeklerini ezerek kamyonetine bindi ve motoru çalıştırdı. Patika yoldan uzaklaşmasını seyrederken, Leah kaşlarını çatmıştı.

Hunter tüfeği elinden alarak direğe dayadı. “Bana söylemeyi unuttuğun şeyler var galiba.”

Leah çenesini yukarı kaldırdı. “Birkaç önemsiz detaydan bahsedecek fırsat olmadı. Zaten seni ilgilendirmez.”

“Sana katılmıyorum. Bence içeriye dönüp şu birkaç önemsiz detayı konuşalım.”

“Hayır!” Hunter’e döndü. “Konuşacak bir şey kalmadığını çok iyi biliyorsun.”

“Konuşmamız daha bitmedi ve bitinceye kadar gitmeyeceğim. Eğer bu ilana başvurmamı gerektiriyorsa başvurmuş kabul et.”

“Bunu unut. İstenilen şartlara uygun değilsin.” diye ısrar etti Leah.”Bu da konuşmamızın bittiğini gösteriyor.”

“Şartlara uygunum.Hem de her maddesine.”

“Öyle mi? O zaman bunu ispat et.”

“Bu pek akıllıca bir taktik değil Leah. Çünkü kendimi sana ispat ettiğim zaman tartışmamız sona ermiş olacak.”Başını yana eğdi. Düşünceli görünüyordu. “Bakalım doğru hatırlayabilecek miyim?.. Bir; yirmi beş ile kırk beş yaşları arasında birisini istiyorsun. Burada bir sorun yok.”

“İlanı daha dikkatli okumalıydın Hunter! İlanda nazik ve yumuşak karakterli bir adam diyor. Sen ise ne nazik nede yumuşak karakterlisin.”

Hunter siyah acımasız gözleriyle Leah’a baktı. “Bunu unutmasan iyi edersin.”

“Unutmadım. İlanda ayrıca adayların kalıcı bir ilişki istiyor olmaları gerektiği yazıyor.” Hunter’e şüphe ile baktı. “Bana artık bir yuva kurmak istediğini söylemeyeceksin herhalde.”

“Hayır, bu benim ilk tercihim değil. Ama eğer iyi bir teklif gelirse değerlendiririm. İki numaralı şart, sanırım çiftçilik deneyimi ile ilgiliydi.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bu konudaki yeterliliğimi tartışmayacaksın herhalde.”

Leah başını iki yana salladı. “Çiftçilik yeteneklerini kabul ediyorum.”

Hunter zalimce gülümsedi. “İşimiz bitmeden daha pek çok şeyi kabul etmiş olacaksın. Üç; Aday aynı zamanda sağlam bir iş tecrübesine sahip olmalı... Özellikle de inatçı bankerleri memnun edecek konularda. Şapkasını öne eğdi. “İşte burada köşeye sıkıştın.”

“Öyle mi?” Leah endişelenmeye başladı. Sanki çoktan oyunu kaybetmiş gibi davranıyordu.

Hunter’in gülümsemesi vahşileşmişti. “Maddi güçlükler içindesin ve banka arkanda bir erkek olmadan seni desteklemiyor. Yeterince yaklaştım mı?”

Leah dişlerini gıcırdattı. “Yeterince yaklaştın. Ama o adam sen değilsin. Tartışma bitmiştir.”

“Bitmedi. Bu dünyada beni desteklemeyecek bir banka yoktur.”

Leah duraksadı. “ne zamandan beri.”

Hunter Leah’a yaklaştı. “Son görüşmemizden bu yana sekiz yıl geçti.Ben artık o eski fakir çiftlik işçisi değilim. Bana ihtiyacın var Leah. Bunu sana yakında ... çok yakında ispatlayacağım.”

“Sana ihtiyacım yok! Sana asla ihtiyacım olmayacak.” “Evet olacak.” Ses tonu yumuşaktı. “Çünkü ben olmadan banka sana yardım etmeyecek. Bunu garanti ediyorum. Yarın bunu sende öğreneceksin.”

Leah nefesini tuttu. “Bunu ispatlayabilir misin?”

“İspatlayacağım güven bana.” Başını eğdi, dudakları arasında sadece birkaç santim mesafe vardı. “Anlaşılan istediğin şartlara uyuyorum.”

Leah ondan uzaklaştı. “Sana katılmıyorum. Nazik ve yumuşak olmadığını çoktan itiraf ettin. Buda şartlar arasında olduğuna göre...” Omuz silkti. “Üzgünüm ama seni reddetmek zorunda kalacağım.”

“Ve bende üzgünüm ama ısrar etmek zorunda kalacağım. İş dünyasında pazarlık yapılırken taviz verilir. Nazik ve yumuşak olmak konusunda taviz vermek zorunda kalacaksın.”

“Peki sen hangi konuda taviz vereceksin.?” Dedi Leah.

“Eğer başarabilirsem hiçbir şeyde.” Direğe yaslanarak Leah’a baktı. “Söylesene Leah çiftliği neden satmadın?”

Leah sabırsızlıkla kıpırdandı “Bunu tahmin edebilirsin. Hampton Homestead toprakları ailemizin...”

“Nesiller geçti. Evet, baban bu konuyu iyice açıklamıştı. Çiftliğinin yetimhaneden gelen beş parasız bir melezin eline geçmesine izin vermeyeceğini de söyledi.”

Leah dehşet içinde ona bakakaldı. “Sana gerçekten böyle mi söyledi?”

“Evet, ama konu bu değil. Başka seçeneğin kalmadı Leah. Aldığım bilgilere göre ya burayı satacak ya da iflas edeceksin. Ama satarsan, en azından elinde rahat yaşamak için yeterince para olacak”

Leah çenesini yukarı kaldırdı. “Başka bir seçeneğim var.”

Hunter yüzünü buruşturdu “Bu ilan.”

“Bana öyle bakma. Senin düşündüğün kadar aptalca bir fikir değil. Banka ayakta durmam için gereken parayı hem çiftçi hemde iş adamı olan bir kocam olursa verecek.” Hunter duraksadı. “Sana bunu garanti ettiler mi?”

Leah başını iki yana salladı. “Yazılı olarak değil... eğer kastettiğin buysa. Ama krediler Müdürü olan Conrad Michaels eski bir aile dostumuzdur. Biraz eski kafalıdır. Uygun bir koca bulmam onun fikriydi. Kredi komitesini şimdiye kadar bana kredi vermeleri için ikna edememişti, ama evlenirsem bunu başarabileceğinden emin.”

Hunter’i hiç bu kadar öfkeli görmemişti. “Bana Michaels’in sana koca bulmak için ilan vermeni söylediğini, seninde bu aptalca fikre uyduğunu mu söylüyorsun?”

“Bu aptalca bir fikir değil,” diye itiraz etti Leah. “Son derece pratik bir çözüm. Ben uygun bir koca bulur bulmaz kredi paketini onaylatacaktı.”

“Demek öyle söyledi. Verdiği sözü tutamayabileceğini hiç düşünmedin mi? Hesap vermesi gereken bir yönetim kurulu üyeleri bu konuda da onunla ayn fikirde olmayabilirler. O zaman ne yapacaktın? Her şeyini alıp kaçacak bir adamla evli olacaktın.”

“Bu senin uzmanlık alanın”

“Bitiremeyeceğin bir tartışmayı başlatma,” diye uyardı Hunter. “Sana söylüyorum... İlanına cevap verecek adamlardan biriyle evlenirsen her şeyini riske sokup karşılığında beladan başka bir şey almayacaksın.”

“Yanılıyorsun,” dedi Leah. “Ben Conrad’a güveniyorum krediyi onaylatacak.”

Leah Hunter’in aynı fikirde olmadığını seziyordu, ama Hunter bu konuda bir şey söylememeyi tercih etti.

Leah kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ve buldum”

Hunter güldü. “Eğer nazik ve yumuşak birini bulduysan pek etkilendiğimi söyleyemeyeceğim.”

“Etkilenmesi gereken kişi sen değilsin. Benim Conrad’ın onayına ihtiyacım var.”

“Bankerinin koca adayını çiftçi ve işadamı olarak onaylayacağından şüphem yok. Ama ya bir koca ve sevgili olarak? Nazik ve yumuşak bir erkek seni yatakta tatmin edebilecek mi?”

Leah’ın yanakları kızardı. “Bu beni hiç ilgilendirmiyor.” “Haklısın ama ilgilendirecek.” Ona alay edercesine baktı. “Evlilik hayatını böyle mi görüyorsun? Karısını nasıl memnun edeceği hakkında en ufak fikri olmayan bir adamla yapacağın kısır bir işbirliği olarak mı?”

Anılar Leah’ın beynine üşüştü. Masmavi gökyüzünün altında birbirine dolanmış vücutlar, etrafa saçılmış kıyafetler, çıplaklıklarını saklayan diz boyu çimenler... ama çiftliği kaybetmek istemiyorsa bunları hiç hatırlamaması gerekiyordu.

“Bu önemli değil,” dedi soğukça. “Conrad eğer bankanın iyi bir iş adamı ve çiftçi olarak göreceği birisiyle evlenirsem krediyi alacağıma söz verdi. Ve bende bunu yapmaya kararlıyım. Nokta. Tartışma bitmiştir. Eğer kapıdan içeri giren ilk adamla evlenmemi gerektirse de çiftliği satmayacağım. Ve senin söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.”

“O zaman sana haberlerim var. Kapıdan içeriye giren ilk adam benim. İlk ve son adam.” Cebinden bir kartvizit çıkardı. “Belki de kiminle karşı karşıya olduğunu bilsen iyi olur.”

“Hayır, ben sana kiminle karşı karşıya olduğunu söyleyeyim.” Sabrının sonuna gelmişti. “O bahsettiğim büyük şirket, Lyon Enterprises, çiftliğin peşinde. Ve onu elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaklardır. Bull Jones ile tanıştın. Neredeyse bütün işçilerimi yüklü rüşvetlerle işten ayrılmaya ikna etti. Onu çit tellerimi kesmekle, sürümü dağıtmakla, kuyularımı kirletmekle suçlarken şaka yapmıyordum. Evleneceğim adam bunlarla uğraşmak zorunda.” Ellerini kalçasına dayadı. “Pekala Hunter. Şimdi her şeyi öğrendiğine göre, hayatımdan çıkmaya karar vermiş olmalısın. Git ve bir daha da geri dönme.”

Hunter gözlerini kısıtı yıldırım hızıyla Leah’ı dirseğinden tutarak kendisine doğru çekti. “Beni tehdit etme Leah. Sonuçları hiç hoşuna gitmez. Seni gerçekten taciz mi ediyorlar, yoksa buda hayal ettiğin o küçük fantezilerinden biri mi?”

“Fantezi falan değil! En iyi örneğini bugün gördün. Kâhyama da sorabilirsin. Patrick sana anlatır. Buradan kaçırmayı başaramadıkları birkaç kişiden biri o.”

Hunter’in kaşları çatılmıştı. Leah’ı bırakmadan kartvizitini cebine koymuştu. “Ciddisin deği mi?”

Leah başını salladı. “Çok ciddiylim.”

“Evlenme konusunda da ciddisin.. bu çiftliği kaybetme anlamına gelse de.”

“Evet”

“O zaman tek seçeneğin var.”

Leah iç içekti, tartışmaktan yorulmuştu. “Sana söyledim. Satmayacağım.”

“Hayır satmayacaksın. Benimle evleneceksin.”

Hunter onu tutuyor olmasaydı Leah şaşkınlıktan yere düşecekti. “Ne?” diye fısıldadı.

“Beni duydun. Evleneceğiz ve istediğin krediyi almanı sağlayacağım.”

Leah hayretle ona baktı. Hunter’ın yüzünde okuduğu kararlılık onu huzursuz ediyordu. “Ama demiştin ki... benimle evlenmek istemediğini sanıyordum.”

“İlk tercihim bu değildi, hayır,” dedi Hunter “Ama düşündükçe bu fikir hoşuma gitmeye başladı.”

Leah nefesini tuttu. “Bu hayatımda duyduğum en aşağılayıcı teklif.”

“Güven bana. Bundan çok daha fazla aşağılayıcı olabilirim.”

“Bu senin için hiç de iyi olmaz” dedi Leah tersçe. “...tabi kabul etmemi istiyorsan.” Bir an birbirlerine baktılar. Sanki bu iradelerinin sessiz bir savaşıydı. Sonunda Leah bakışlarını yere indirdi.

“Kabul ediyorsun,” dedi Hunter tatmin olmuş bir şekilde.

“Öyle bir şey söylemedim.” Zamana ihtiyacı vardı. Kendini o kadar yorgun hissediyordu ki, doğru düşünemiyordu. Yalnız başına kalmaya ve düşünmeye, Hunter’ın söylediklerini bir mantık içine oturtmaya ihtiyaç duyuyordu. Ama onun ihtiyacı olan zamanı vereceğini hiç sanmıyordu. “Ya banka? Krediyi alacağımı garanti ediyor musun?”

Hunter’in yüz ifadesi sertleşti. “Biraz nüfuzum var. Sekiz yıl önceki fakir melez it değilim.”

“Seni asla böyle değerlendirmedim” diye tepki gösterdi. Leah hemen. Éve babam böyle yaptıysa hata yapmış.”

Hunter omuz silkti “Kararın nedir?”

“Acelen ne?”

Hunter’in teması nazikti ve onu rahatlatıyordu. “Bir başkasının gelip anlaşmamızı bozmasını istemiyorum. Karar vermek için yirmi dört saatin var. Ya çiftliği bana sat, ya da benimle evlen, hangisi olduğu umurumda değil. Çünkü her şeyi biliyorum Leah. Finansal durumunu inceledim. Beş parasızsın. Kredi alamazsan iflas edeceksin. Ben olmadan da kredi alamayacaksın. Banka sana iflas edeceğini söylediği zaman dünyanın başına yıkılacak. Bunu görmüyor musun? Boş hayaller kurma artık!”

“Bunu nasıl yapacaksın?”

“Neler yapabileceğimi bilsen çok şaşırırdın.”

“Sana ne oldu?” diye fısıldadı Leah. “Merhamet senin doğanın bir parçasıydı.”

“Artık değil. Buna sen sebep oldun. Kararsenin. Ve karar vermene yardımcı olmak için...”

Leah onun niyetini anlamıştı; gözlerindeki o tutkulu ifadeyi tanımişti. Öpmesi için başını yukarı kaldırırken kendinden iğreniyordu. Merak diye teklif etti kendisine. Ama yalan söylüyordu. Merakını daha önce gidermişti. Sekiz yıl önce.

Ve yine öpüşüne karşılık veriyordu. Çünkü bunun güzelliğini tekrar yaşamak istiyordu. Dudaklarını ve ellerinin temasıyla tekrar yaşadığını hissetmek istiyordu. Bir an için bile olsa, sadece onun uyandırabileceği, aklını başından alan duyguları hissetmek istiyordu. Hunter onu uzun uzun tutkuyla

öptü.

Fakat her şey bir yanılmaydı. Leah bunu biliyordu. Hunter çiftliği istiyordu ve bunu elde etmek için her şeyi yapabilecek bir insandı. Buna Leah'ı baştan çıkarmak, hatta onunla evlenmek bile dahildi.

Hunter başını kaldırarak Leah'a baktı “Bir zamanlar hissettiklerimiz bitmemiş Leah,” dedi boğuk bir sesle “Aramızda hala bir şeyler var. Hesaplaşmamız gereken bir şey.”

Leah biraz geri çekildi “Evlenmekle hesaplaşmış mı olacağız sence?”

“Öyle ya da böyle”

“Bana pek fazla seçenek vermiyorsun”

“Sana tek bir seçenek veriyorum, o da benim”

Yüz ifadesi yine soğuklaşmış, uzaklaşmıştı. O anda, Leah ondan nefret etti. Ona nasıl tekrar arzu duyabiliyordu? Unutmak için bunca çabaladığı şeyleri,nasıl tekrar içinde uyandırıyordu bu adam?

“Yirmi dört saat,Leah. Ondan sonra tarihe karışacaksın.”ve başka tek kelime etmeden gitti.

Hunter atına binip uzaklaştıktan sonra, Leah verandada kımıldamadan ve hiçbir şey düşünmeden öylece kalakalmıştı. Sonunda hıçkırarak ellerini yüzüne kapattı.

Üçüncü bölüm

Hunter ofisine girerek evrak çantasını masanın üzerine koydu. Kapı hafifçe çalındı ve asistanı Kevin Anderson başını uzattı.

“Dönmüşsünüz. Nasıl gitti. Çiftliği satmaya razı oldu mu?”

Evrak çantasını açan Hunter, kalın bir dosyayı çıkararak kenara attı. “Henüz değil.Ama yakında ona sahip olacağım.. öyle ya da böyle.” Dönerek hoşnutsuz bir ifade ile asistanına baktı. “bana neden Bull Jones’ten ve çevirdiği dolaplardan bahsetmedin?”

“Kahya mı?” Kevin duraksadı, sonra omuz silkti. “Önemli olduğunu düşünmedim”

“Lanet olsun! Önemli tabi. Kararları sen vermiyorsun. Ben veriyorum.”

“Özür dilerim patron. Bir daha olmayacak. Kahya ile tanıştınız galiba.”

“Öyle sayılır.”

“Sizi tanıdı mı?”

Hunter hemen cevap vermedi. Pencereye giderek bir süre Houston manzarasını seyretti. “Hayır,” dedi sonunda “Beni tanımadı. Ama bende kendimi tanıtmak için özel bir çaba göstermedim.”

“Çok akıllıca. Ona ne yapmamızı istiyorsunuz?”

“Şimdilik hiçbir şey” Asistanına döndü. “Ama ilerde bir şeyler yapmamız gerekebilir.”

“Nasıl isterseniz. Patron sizsiniz.”

“Gitmeden önce bir şey daha var.”

“Evet?”

“Bundan böyle beni bilgilendireceksin. Ne kadar önemsiz görünürse görünsün, her şeyden haberim olacak. Bir daha hazırlıksız yakalanmak istemiyorum.”

“Evet efendim. Özür dilerim efendim.”

Kısa bir duraksamadan sonra Hunter masasına giderek üzerinde Hampton Homestead yazan dosyayı açtı. Dosyada bir çok rapor, resmi evrak ve fotoğraflar vardı. İçlerinden Leah’ın iki fotoğrafını seçti... Biri Hamptonların çalışma odasında gördüğünün aynısı, diğeri de bir ay önce çekilmiş bir fotoğraf.

Yeni çekilen fotoğrafı incelerken içinden beklenmedik, yoğun bir arzu dalgasının yükselmeye başladığını hissetti. Onu hala istiyordu... saç örgüsünü açıp saçlarını serbest bırakmayı, yumuşaklığını hissetmeyi.

Fotoğrafi masaya bıraktı. Yakında, diye söz verdi kendisine.Çok çok yakında.

“Konuşmamız gerek” dedi büyükanne Rose. Leah gece gözünü kırpmamıştı ve amansız sabah güneşi gözlerini kamaştırıyordu. Büyükannesi ile konuşacak halde değildi. “Hunter ile ilgiliyse tartışmak istemiyorum.”

“Hunter ile ilgili.”

“Tartışmak istemiyorum”.

“Çok kötü. Ama seni yere yatırıp üzerine oturmak zorunda kalsam bile her kelimesini dinleyeceksin.”

Kırk kilo ağırlığındaki büyükannesinin onu yere yatmaya zorlaması gözünün önüne gelince, Leah isteksizce gülümsedi. “En azından kahvemi içerken beş dakika hava durumundan bahsedemez miyiz?”

“Hava güneşli ve gölgede otuz derece. Umarım Kahveni bitirmişsindir. Hunter’a gelince...” Koyu mavi gözlerini Leah’a dikmişti. Göz rengi ve amansız kararlılığı Leah’ın büyükannesi ile paylaştığı iki özelliğiydi. Ne yazık ki Rose’nin kararlılığı Leah’ın ulaşamadığı bir inatçılık ta içeriyordu. Leah teslim oldu. Geçmişte büyükannesi ile girdiği hiçbir tartışmayı kazanamamıştı ve yakın gelecekte bunun değişeceğini de sanmıyordu. “Ne olmuş ona?” diye sordu.

“Dün şerif ile ilgili söyledikleri doğrudu.”

Leah sandalyesinde doğruldu. “Bizi mi dinliyordun?”

“Evet, ve bunu itiraf etmekten hiç utanmıyorum. İtiraf etmekten utandığım şey, sekiz yıl önce bana verdiğin sırrı saklayamayıp babana söylemiş olmam.” Huzursuzca parmağındaki alyans ile oynuyordu.

“Babamı, Hunter ile kaçmayı planladığımız konusunda uyardın.” Bu bir soru değildi. Leah neler olduğunu çoktan anlamıştı. Yıllar önce o buluşmadan tek bahsettiği insan büyükannesi olmuş, ama bunu Hunter’a asla söylememişti.

“Evet babana söyledim.” Dedi Rose “Çünkü bencil olduğum için gitmeni istemiyordum.”

Leah ayağa kalktı. Duyduğu sıkıntıyı gizlemeye çalışarak fincanına kahve doldurdu. Buluşmalarından Rose’ye bahsetmesinin tek bir sebebi vardı: Onu seven ve büyüten kadına veda etmeden gidemezdi. Ama büyükannesini ona babasının kanserden ölmek üzere olduğunu söylemesini beklemiyordu. Bu acı haberi duyunca Leah gitmekten vazgeçmişti. Hunter ile birlikte olmayı ne kadar çok isterse istesin, babasını böyle bir zamanda yalnız bırakamazdı.

Leah büyükannesine döndü. “Sana Hunter ile buluşup babamın hastalığını anlatacağımı söylemiştim. Ondan beklemesini isteyecektim... sonra dönmesini.. şeyden sonra...”

Rose omuz silkti. “Beklide kabul ederdi. Ama buna güvenemezdim.” İç çekti. “Dinle kızım, sana bunları anlatmamın nedeni... Hunter ile evlenmeni istemem.”

Leah şaşkınlıkla baka kalmıştı. “Ne dedin?”

“Sağır mısın? Hunter ile evlenmeni istiyorum dedim.”

“Ama... neden?”

“Çünkü...” Rose çenesini yukarı kaldırarak itiraf etti. “Çünkü bu sabah Conrad Michaels aradı”

“Ne istiyormuş?”

“Resmi olarak... emekliye ayrıldığını bildirmek için aramış. Özel olarak da ... yardım edemeyeceğini bildirmek için.”

“Hunter!”

“Bende aynı şeyi düşündüm.” Büyükannesi gözlerini kıstı. “Connie’nin emekli olmasını sağlayacak kadar nüfuz sahibi mi dersin?”

“Olabilir. Ama Hunter’ın bu kadar acımasız olduğundan şüphe ediyorsan, benim onunla evlenmem konusunda bu kadar istekli olman beni şaşırttı.”

“Acımasızlığı senin lehine çalışıyorsa sakıncası yok. Şu anda bizim tarafımızda çalışacak acımasız

biri çok işimize yarar.”

“Öyle mi? Ben pek emin değilim.”

Rose sanki bütün cevaplar içinde yazılıymış gibi kahve fincanına dalmıştı. Sonunda başını kaldırdığında yüzünde Leah’ın daha önce hiç görmediği kadar sert bir ifade vardı. “İki seçeneğin var. Burayı satarsın ya da Lyon Enterprises ile mücadele edersin. Eğer satmak istiyorsan söyle hemen pes edip eşyalarımızı toplayalım. Ama eğer kazanmak istiyorsan bunun için tek adam Hunter. Onu unutman yıllarını aldı. Aslında onu unutabildiğini hiç sanmıyorum. Onunla evlen ya da evlenme. Bu senin kararın. Ama benim tavsiyem onu elinden kaçırmaman. Böyle bir adam insanın hayatında ancak bir kere karşısına çıkar. Sen şanslısın. İkinci kez kapına geliyor.”

Şanslı mı? Leah bundan şüpheliydi. Hunter onu asla unutamadığı bir tutkuyla sevmiş ve Leah onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Leah’a onu tekrar incitme şansı vermek istemeyeceği kesindi. Hayatına tekrar girmesi için bir sebep yoktu. Eğer bir sebep varsa bu intikam olabilirdi. Ve bu durumda da, Leah gazeteye ilan vererek ona skorları eşitlemek için en mükemmel fırsatı vermişti. Oda fırsatı değerlendirmekte gecikmemişti.

Birer birer bütün kaçış yollarını tıkamış, onu iki seçenekle karşı karşıya bırakmıştı. Bir de bankadan kredi alamayacağını öğrenmiş geriye tek seçenek kalmıştı. Leah’ın kahvesi buz gibi olmuştu. Büyükannesine baktı. Ne olursa olsun çiftliği kaybetmek onun ölümüne sebep olurdu.

“Hunter’i arayacağım.” Dedi sessizce. Leah hayatında ilk kez büyükannesinin gözlerinin yaşardığını görüyordu.

“İlk teklifini kabul etme kızım” diye öğüt verdi. “Kontrolü elinde tutabileceğin pozisyon için onunla pazarlık yap.”

“Ben boşuna senin torunun değilim.” Dedi Leah şakacı bir gülümseme ile. “Onun her istediğini yapacak değilim.”

Hunter ile yapacağı pazarlığın şartlarını bir liste halinde yazıp bitirdiğinde. Onu arayabileceği bir telefon numarası bırakmadığını fark etti. Ama tam yirmi dört saat sonra Hunter telefon ederek “Cevabın nedir” diye doğruca konuya girdi.

“Seninle buluşup durumu konuşmak istiyorum.”

“Yani teslim olma koşullarını mı demek istiyorsun?”

“Evet.” Bunu söylerken neredeyse boğulacak gibi oldu.

“Çok iyi karar vermişsin.” dedi Hunter “Gördün mü? Pes etmek o kadar kötü bir şey değilmiş.”

“Nerede kalıyorsun?” diye sordu Leah, kasten konuyu değiştirmek için.”Seninle orada buluşabilirim.”

“Houston’dayım. Buraya kadar gelmene gerek yok. Yarın buluşuruz. Öğlen on iki de. Kulübede.”

“Hiç komik değil Hunter.”

“Komiklik olsun diye söylemedim. Çok ciddiym. Yarın saat on ikide kulübede buluşacağız. Tıpkı eski günlerde ki gibi. Bu sefer orada ol. İkinci bir şansın olmayacak.”

“Sekiz yıl önce de yoktu. Bu sefer neden farklı olsun?”

“Farklı olacak” diye söz verdi Hunter.

“Pekala. Her şey farklı olacak”

“Çok iyi Leah. Senin için hala ümit var.”

Leah Hunter'in onu tahrik etmesine izin vermeyecekti. "Öyleyse çiftlik evinde buluşalım. Tamam mı? Hunter?" Ama hat kesilmişti.

Telefonu yavaşça kapadı. Bu gelecekleri için hiç de iyi bir gösterge değildi. Listesine uzandı. Kulübede yaşanan felaketin hayatı boyunca başının üstündeki Demokles'in kılıcı gibi sallanmasına izin vermeyecekti. Hayatının geri kalanını kendi suçu olmayan bir şeyi ödeyerek geçirmeyecekti.

Ertesi sabah erkenden güneydeki otlığa giderek yeni aldığı aygırı, Dreamseeker'i görmeye gitti. Çitlere gittiğinde ıslık çalınca kömür rengindeki aygır koşarak yaklaştı. Çitlere on metre kala durdu, toprağı eşeleyerek yelelerini salladı.

"Beni kandıramazsın" diye seslendi Leah. "Bunu istiyorsun: İsteddiğini biliyorum. Bütün yapman gereken gelip almak." Avucunda tuttuğu kesme şekerleri görmesi için elini uzattı.

At daha fazla tereddüt etmeden çite yaklaştı. Leah hiç kımıldamadı. Yanında duran at avucundaki şekerleri aldı. Sonra parmaklarını dişledi... çok fazla değil sadece üstünlüğünü belli etmek için. Sonra dönerek otlığa doğru koşmaya başladı.

Leah avucunu ovuşturdu, acısını belli etmek istemiyordu. Kararını vermişti... Aygırı, çiftliği ve içindeki kol kanat gerdiği tüm incinmiş varlıkları koruyacaktı.

Dreamseeker'in onu neden ısırıldığını da anlamıştı. Bunu, hala özgür olduğunu ona kanıtlamak için yapmıştı. Bu Leah'ı hüznlendirdi, çünkü atın yanıldığını biliyordu. Bu aralarındaki ortak noktaydı. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar ikisi de artık özgür değildi.

Artık değillerdi.

Çitten uzaklaşarak bir at eyerledi ve kulübeye doğru yola çıktı. Sekiz yıl önceki kadar sıcak ve nemli bir gündü. Fırtına çıkacak gibiydi. Leah o zaman ileşimdi arasındaki benzerlikleri düşünerek titredi.

Kulübeye geldiğinde Hunter henüz gelmemişti. Leah içeri girmekte tereddüt ederek dışarıda durdu. Sekiz senedir buraya hiç gelmemişti. Sonra cesaretini toplayıp kapıyı açmıştı.

İçeriye girdiğinde gözlerine inanamadı. Her şey derli topluydu. Bir masa iki sandalye bir yatak... her şey yerli yerindeydi. İnce bir toz tabakası tek ihmal göstergesiydi. Birisi burayı eski haline getirmek için çok uğraşmış. Ama kim? Ve neden?

"Eski günleri mi hatırladın?"

Leah hızla arkasını döndü. "Hunter! Beni korkuttun."

"Bu kadar kolay korkmamalısın."

Söyleyecek bir şey arayan Leah kulübenin içerisini işaret etti. "Çokilginç... nedense buranın şimdiye kadar yıkılmış olacağını düşünmüştüm."

Hunter omuz silkti. "İşçilerin kalacak bir yere ihtiyaçları var. Bunları bakımsız bırakmak yanlış olur."

Leah aralarındaki havanın gerginleştiğini hissediyordu. "Neden burada buluşmak istedin?"

"Senin canını sıkmak için."

Leah'ın dudakları gerildi. "Başardın. Tek sebep bu muydu?"

"Hayır. Senden Houston'a gelmeni isteyebilirdim. Ama geçmişimizi düşününce..." Omuz silkerek kapı pervazına yaslandı.

"Burada buluşmak senin avantajına olacaktı, değil mi? Eski anıları canlandırmak, benim suçluluk

duymamı sağlamak, sana pazarlıkta artı puan sağlayacaktı. Mesele bu mu?”

“Evet. Kazanmak için oynarım. Bunu şimdiden öğrenmen senin için iyi olur.”

Leah dişlerini gıcırdattı. “Ya öğrenmezsem?”

Hunter gülümsedi. “Öğreneceksin. Sen ve ben, bıraktığımız yere geri döndük. Ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Sen değiştin. Ben değiştim.” Üzerine basarak ekledi. “Durumumuz değişti.”

“Nasıl değişti?” diye sordu Leah ani bir merakla. “Sen nasıl değiştim? Buradan ayrıldıktan sonra neler yaptın.”

Hunter duraksadı. “Önce eğitimimi bitirdim. Sonra günde yirmi dört saat... bir servet biriktirmek için çalıştım”

“Başarılı oldun sanırım”

“Öyle denebilir.”

Leah şüpheyle ona baktı. Bir şey sakladığından emindi. Ama neyi? Ve daha da önemlisi neden? “Neden bu kadar esrarengiz davranıyorsun?” diye sordu “Ne gizliyorsun?”

Hunter doğruldu. “Hala dizginleri elinde tutmaya mı çalışıyorsun Leah? Bundan vazgeçsen iyi olur.”

“Burası benim çiftliğim. Tabi ki dizginleri ben elimde tutacağım.”

“Burası senin çiftliğin olabilir ama işin idaresi benim elimde olacak. Anlaştık mı?”

“Hayır anlaşmadık. Aslında hiçbir konuda anlaşmadık. İlk olarak geçmişimizin her gün yüzüme vurulmasını istemiyorum. Hayatımın geri kalan kısmını olanlar için özür dileyerek geçirmeyeceğim.”

“Bu konuyu bir daha açmaya niyetim yok. Ama bunu açıklığa kavuşturmak istedim ki ilerde aklında bir şüphe kalmasın. Sonradan seni uyarmadığımı söylemeni istemiyorum.

“Hangi konuda?”

“Yedi senedir bu çiftliği sen idare ediyordun ve işi batırmak üzeresin. Şimdi benim gelip durumu kurtarmam gerekiyor. Ve bunu yapacağım. Ama idarenin benim elimde olduğunu anlamak ve kabul etmek zorundasın. Ben ne dersem o olacak. İşçilerin önünde beni sorgulamayı yada yargılamayı istemiyorum. Bana güvenmek zorundasın. Tamamen. Sorgusuz sualsiz. Ve buna burada şimdi başlayacağız.”

“Uzun zamandır uzaktasın. Bu hiç de akıllıca...”

Hunter gömleğinin kolunu tutarak vahşice yırttı. “Bu yara izini görüyor musun?” Uzun bir yara izi kolunun üst kısmını boydan boya kaplıyordu.

Leah yutkundu. Bütün kanının yüzüne hücum ettiğini hissediyordu. “Görüyorum”

“O pencereden kaçarken olmuştu. Bacağımın iç kısmında da bir tane var. Lomax’ın yardımcılarında bir tanesi ne demek istediğini mahmuzuyla anlatmaya çalıştı. Neredeyse başarıyordu da. Bu kapıda kürek kemiğimi ve birkaç kaburgamı kırdım.” Kapının kasasına vurunca sarsıldı. “Hala yamuk. Her şeye rağmen burada bir iz bırakmışım galiba.”

Babası ve şerif Lomax nasıl bu kadar acımasız olabilmişlerdi? Hunter onlar için gerçekten bu kadar büyük bir tehlike mi oluşturuyordu? “Bunu intikam almak için mi yapıyorsun?” diye sordu alçak sesle. “Babam sana kötü davrandığı ve ben seninle gelmediğim için mi?”

“Neye istersen ona inan, ama şunu anla...” Leah’a yaklaştı. “Bir zamanlar bu topraklardan

sürüklenerek çıkarıldım. Bu bir daha tekrarlanmayacak. Eğer bunu kabul etmiyorsan burayı sat. Ama benimle evleneceksen, bir işbirliği bekleme.”

“Şartların bunlar mı? Ne dersen o olacak. Hepsi bu mu?”

“Bu hemen hemen her şeyi kapsıyor.”

“Benim de kendi şartlarım var.”

“Buna şüphem yok.”

Leah hazırladığı listeyi cebinden çıkardı ve Hunter’in gülmesine aldırmayarak sordu. “İşçilerime ne olacak? Benimle uzun zamandır çalışıyorlar. Değişiklik yapılmayacağı konusunda nasıl bir garanti veriyorsun?”

“Hiçbir konuda garanti vermiyorum. Kendisini ispatlayan kalır. Bu kadar basit.”

Leah korku ile bakakaldı. Kendilerini ispatlamak mı? her biri kendini ispatlamıştı... ellerinden geldiğince. Ama bu Hunter’in standartlarına göre yeterli olmayabilirdi. Patrick’in bacağında sorun vardı ve başka bir kahya kadar hızlı ya da güçlü olmayabilirdi.

Peki ya Arroyaslar? Mateo ve karısı, Leah atarsa açlıktan ölürlerd. İyi bir hizmetçi olan İnez’in altı tane çocuğu vardı. Leah her zaman çocukların ihtiyaçlarının yapılacağı işlerden daha önemli olduğunda ısrar etmişti. Hunter da böyle düşünecek miydi? Ve Mateo atlarla harikalar yaratıyordu ama bir araba kazasında kolunu kaybetmişti ve yapamadığı bazı işleri onun yerine Leah yapıyordu.

“Ama...”

“Daha şimdiden kararlarımı sorgulamaya mı başladın?”

Leah huzursuzca kıpırdandı. “Hayır, tam olarak değil. Sadece bu insanların kovulmayacağına dair bir tür garanti istiyorum.” Hunter’in yüz ifadesini görünce açıklama ihtiyacı hissetti. “Onlardan ben sorumluyum. Başka yerde iş bulamazlar.”

“Ben adaletsiz ve mantıksız bir adam değilim. Gerekecekçe işlerine son verilmeyecektir.”

“Peki ya büyükanne Rose?”

Hunter’in gözleri öfkeyle parladı. “Hampton Homesead’ın ona ne çokşey ifade ettiğini bilmediğimi misanıyorsun? İnan bana onun çiftliği elinde tutabilmek için ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum”

Leah elindeki listeyi daha sıkı kavradı. “Onun taşınmasını istemeyecek misin?”

Yüz ifadesinden onu kırdığını anlıyordu ve bunun için Leah’ı uzun süre affetmeyecekti. “Çok çekici bir fikir de olsa, onu yuvasından atmaya niyetim yok,” dedi Hunter terslenerek. “Listedeki bir sonraki madde ne?”

“Boşanmamız halinde çiftliğin bende kalacağını belirten bir anlaşma istiyorum.”

“Boşanma olmayacak.”

Leah çenesini yukarı kaldırdı. “O zaman anlaşmayı imzalamayı reddetmezsin herhalde.”

Hunter boynunu ovuşturdu. “Daha ince detayları avukatlarımız halletsin. Evliliğimize boşanmayı tartışarak başlamak istemiyorum.”

“Anlaştık”

“Başka?”

Leah derin bir nefes aldı. Bu son madde en zoru olacaktı. “Seninle yatmayacağım.”

Hunter’in gülümsemesi alaycıydı. “Bu hiç de gerçekçi bir istek değil ve bunu çok iyi biliyorsun.”

“Hiç de değil. Ben...”

Hunter duraksamadan sözünü kesti. “Bu gerçek bir evlilik olacak... kelimenin tam anlamıyla. Birlikte yatacağız, içeceğiz, yiyeceğiz ve sevişeceğiz.”

“Mümkün değil.” Diye itiraz etti Leah. Sesindeki çaresizliği kendisi bile fark etmişti. “Çiftliğin idaresini istedin ve aldın. Ben pazarlığın bir parçası olmayacağım. Kendimi takas etmeyeceğim.”

“Edeceksin ve bu hoşuna gidecek,” dedi Hunter yavaşça. “Seni nasıl memnun edeceğimi bilecek kadar iyi tanıyorum.”

“Senin tanıdığın on sekiz yaşında tecrübesiz bir genç kızdı,” dedi Leah heyecanla “Şimdi nasıl biri olduğum hakkında en ufak bir fikrin yok. Ümitlerimi, hayallerimi, arzularımı bilmiyorsun. Asla da bilmeyeceksin.”

“Bana yine meydan mı okuyorsun?” Leah’a yaklaştı. “Bu işi burada ve şimdi bir karara bağlayalım istersen. Yatak biraz dar ama idare eder. Hayal kırıklığına uğramayacağını sana garanti ederim.”

Leah bir adım geri gitti ama Hunter sözlerini eyleme dökmeye karar verirse kaçacak hiçbir yeri olmadığını biliyordu. “Beni zorlayamazsın.” Diye fısıldadı.

“Ben zor kullanmam. Buna gerek olmaz.”

Dehşet dolu bir an Leah onun bunu kanıtlamak niyetinde olduğunu sandı. Ama Hunter ona dikkatle bakmakla yetindi. “Ya çocuklar?” diye sordu beklenmedik bir anda. “Listende onla yok mu?”

Olaylar o kadar hızlı gelişmişti ki Leah bu olasılığı hiç düşünmemişti. “Çocuk istiyor musun?” diye sordu tereddütle.

Hunter başını bir yana eğerek Leah’ı huzursuz eden bir dikkatle gözlerinin içine baktı. “Ya sen? Ya da benim çocuğumu istiyor musun diye mi sormalıydım?”

“Bir zamanlar tek hayalim buydu.” diye itiraf etti Leah.

“Ya şimdi?”

“Evet. Çocuk istiyorum.”

“Eğer şartını kabul edersem çocuk olmayacak. Bunu listenden çıkar Leah. Bu uzlaşabileceğimiz bir nokta değil.”

Leah yenilgiyi kabul etmek, sevgi ve bağlılık olmadan kendisini ona vermek istemiyordu. Ama Hunter ona başka seçenek bırakmamıştı. “Hunter lütfede..”

Hunter aralarındaki mesafeyi kat ederek Leah’ın başını kavradı ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. “Sevişeceğiz. Ve çocuklarımız olacak. Bir sürü. Ama büyük bir ihtimalle sarışın ve mavi gözlü olmayacaklar.”

“Ben babam kadar katı değilim. Buna inandığını biliyorum ama bu doğru değil. Çocuğumun saçları açık renk yerine...” Ellerini Hunter’in saçının içinden geçirmeye cesaret etti. “... koyu renk diye onu daha az sevebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?”

Hunter Leah’ın elini yakalayıp kolundaki yara izine götürdü. “Bazıları için bu önemli”

“Benim için değil. Ben bunu hiçbir zaman önemsemedim.”

Hunter inanmışçasına başını salladı “Başka şartın var mı?”

Hayır, ama şunu baştan bilsen iyi olur... seninle tartışmayacağıma söz veremem. Bu çiftliği seviyorum ve içindeki insanları korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Hunter başını iki yana salladı.”Bu artık benim işim.”

“Bu benim endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor.”

“Endişelenmek de benim işim” dedi Hunter.

Leah başını salladı. Geriye verilecek tek bir karar kalmıştı. “Düğüne gelince...”

“Hafta sonu evlenmek istiyorum. Bana yerini ve tarihini bildir orada olacağım. Ama cumartesinden geç olmasın.”

“O kadar çabuk mu? Bir haftadan az zaman var”

“Verdiğin kararda tereddüdün mü var?”

“Hep olacak... Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Çiftliği satmayacağıma göreseninle evleneceğim. Ama bir düğün... bunun için yapılacak çok şey var ve bütün bunlar için yeterince zaman yok.”

“Zaman yarat.” Leah’a sıkıca sarıldı “Gitmem gerek” dedi ve onu öptü.

Dokunuşları başka bir zamandan gelen hayaletleri canlandırmış gibiydi. Ona ne kadar çok karşı gelmek istediye de Hunter onun bütün direncini kolaylıkla kırmıştı. Öpüşlerini derinleştirirken Leah’ın göğsünü kavradı, ince pamuklunun altından göğüs ucunu okşadı. Sonra Leah onun kendisine istediği gibi dokunmasına istediği bölgeleri keşfetmesine, bir zamanlar sadece onunla paylaştığı arzusun zirvesine yükseltmesine izin verdi.

Bir an Leah onun için tekrar bir anlam taşımaya başladığını, kendisinsin çiftlikten daha çok önemsedğini hayal etti. Ama zihninin bir köşesindeki onun intikam peşinde olabileceği düşüncesi sonunda onu Hunter’in kollarından uzaklaştırdı.

Hunter itiraz etmeden onu bıraktı. “Detayları bana telefonla bildir” dedi kapıya doğru giderken.

“Son bir şey daha var.” Dedi Leah.Hunter dönüp bekleyince kekelemeye başladı. “Conrad... Conrad Michaels. Emekli olmuş.” Hunter cevap vermedi. “Bunda senin bir rolün oldu mu?”

“Evet.”

Leah bundan şüphelenmişti ama itiraf ettiğini duymakonu yine de dehşete düşürdü. “Neden?”

Hunter cevap vermek yerine dışarı çıktı ve Leah onu takip etmek zorunda kaldı. Hunter atına binmişti bile. Leah eyeri eyeri tutarak onu çaresizce durdurmaya çalıştı. “Hunter lütfen. Nedenini söyle. Conrad’ı neden emekli olması için zorladın?”

Hunter bir an duraksadıktan sonra eğildi. “Çünkü seni riske attı”

Leah korkuyla bir adım geri çekildi. “Sen neden bahsediyorsun?”

“İlandan bahsediyorum”

“Ama ilanı ben verdim, Conrad değil.”

“Ne kadar tehlikeli bir şey yaptığının hala farkında değilsin,öyle değil mi?”

“Çok seçici davranıyordum.”

“O huysuz kocakarı büyükannen ile seni yataklarınızda ölü bulmadığıma şükrediyorum.”

“Bu yüzden Conrad’ı kovdurdun.”

“Çok istedim. İnan bana böyle korkunç bir fikri kafana soktuğu için onu kovdurmayı her şeyden çok istedim. Ama eski bir aile dostu için erken emekli olmasını kabul ettim.”

Birden aklına gelen bir fikir Leah'ı sarstı. “Bu kadar güçlüysen.. Conrad'ı emekliliğe zorlayacak kadar güçlüysen... bu çiftlikle ne işin var? Bunu neden yapıyorsun Hunter?”

Hunter acı bir gülümseme ile şapkasını öne eğdi. “Güzel gelinim, bu soruyu cevaplamaya hiç niyetim yok.”

Hunter bu sözlerin üstüne yola çıktığında, fırtına gittikçe yaklaşıyor, koyu, öfkeli bulutlarla kaplı gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Acaba bunlar ileride olacakların habercisi mi diye merak etti Leah huzursuzca.

Dördüncü Bölüm

Düğüne hazırlanmak için sadece beş günü vardı. En iyi çözümün bunu çiftlikte yapmak olduğunu düşündü. Sadece en yakın arkadaşları ile çalışanların davet edileceği küçük bir kutlama yapılacaktı.

Aslında sadece bir iş anlaşmasından ibaret olan bir evliliği kutlama fikri ona adice geliyordu. Töreni gece yaparlarsa, konuklarına akşam yemeği verirler ve her şey çabucak biterdi.

Büyükannesi, Leah'ın düğün planlarına hiç karışmadı. Ancak tek bir konuda ısrarlıydı. Leah'ın Conrad Michaels'i davet etmesini istiyordu. "O yakın bir dost ve seni kocana o teslim etmeli. Bu eğer Hunter'i rahatsız edecekse bu onun sorunu."

"Rahatsız olacak kişinin Hunter olacağını sanmıyorum" dedi Leah "Conrad'ı arayıp davet ederim. Eğer kabul etmezse ısrar etmeyeceğim."

Conrad aslında düğüne katılmakta çok hevesli çıktı. "Bu bana Hunter ile ilişkilerimi düzeltme fırsatı verecek. Bana söylediği her bir sözü hak ettim, daha kötüsünü de."

"Sana ne dedi?"

Uzun süren bir sessizlik oldu "Şu, bu işte. Biraz gergin bir konuşmaydı diyebiliriz. Bundan bahsettiğimi unut lütfen. Birkaç önemli noktaya parmak bastı aslında... özellikle de senin ilan hakkında."

Demek Hunter Conrad'ı gerçekten bu konuda itham etmişti. Leah merakına yenik düştü. "Ne gibi?"

"Seni asla koca bulmak için ilan vermeye teşvik etmemeliydim" dedi Conrad hemen. "Şimdi düşünüyorum da ne büyük bir aptallık yaptığımı anlıyorum. Hunter bahsedene kadar bir delinin ilana cevap verebileceği ve bizim bunu çok geç oluncaya kadar fark edemeyebileceğimiz hiç aklıma gelmemişti. Eğer sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim."

Ne yazık ki bir şey olmuştu. "Her şey yoluna girdi." diye yalan söyledi dişlerinin arasından. "Artık üzülme."

Sonraki iki gün büyük bir karmaşa içinde geçti. Leah tüm zamanını çiçeklere, yemeklere ve dekorasyona ayırıyordu. "Sadece her şey çok sade olsun."

"Ama senyorita, por favor..." diye itiraz etti Inez "Düğün mükemmel olmalı."

Leah arkasını döndü. Sorunda buydu zaten. Cuma günkü düğün hayal ettiklerinden çok uzaktayken, rüyalarındaki mükemmel düğününü nasıl planlayabilirdi? "Sen neye karar verirsen mükemmel olacak," dedi "Yalnız unutma. Her şey çok sade olacak."

"Ya kıyafetin?" diye hatırlattı Rose, Leah kaçmak üzereyken. "Bu küçük detayı kasten ihmal ettin değil mi?"

"Perşembe günü bir şeyler alırım."

"Buna gerek yok kızım. Giyebileceğin mükemmel bir gelinlik var. Annen kendi düğününde giymişti ve hayatımda gördüğüm en sıra dışı kıyafetti. Tavan arasında duruyor. Onu bul da üzerine olup olmadığına bak. Aslında annene ne kadar benzediğini düşününce, üzerine tastamam olacağına eminim."

Leah üzerinde annesinin adı ve evlenme tarihi yazılı kutuyu buldu. Üzerinde biriken tozları temizleyip kutuyu yatak odasına götürdü. Kapıyı kilitledikten sonra kapağını kaldırdı.

Elbiseyi görünce nefesi kesilerek geri çekildi. Büyükannesi haklıydı. Bu hayatında gördüğü en sıra dışı elbiseydi. Annesi Ortaçağ tarihi öğretmeniydi ve bu tutkusunu tül duvaktan, gümüş kemere kadar yansıtmıştı. Her genç kadının giymeyi hayal edeceği son derece güzel ve romantik bir gelinlikti bu.

Leah birden bu gelinlikten onu tir tir titreten bir şiddetle nefret etti.

Bu gelinlik neşe ve mutluluk vaat ediyordu. Bir ömür boyu kahkaha ve dostluk vaat ediyordu... çekişme ve sürtüşme değil. Ama her şeyden önemlisi sonsuz aşk vaat ediyordu... müstakbel kocasını kemiren acıyı değil. Leah bir an gelinliğin vaat ettiği geleceği arzuladı ama buna asla sahip olamayacağını biliyordu.

Bu evlilik bir öç alma oyunuydu ve Leah Hunter'in oyununda bir piyondan başka bir şey değildi. Babasının ona çektiirdiği acıların intikamını almak istiyordu. Yakında düşmanın kalesini feth edecekti ve Leah onun merhametine kalacaktı. Sadece çiftliği değil, Leah'ın kalbini ve ruhunu da kontrol altına alması ne kadar sürecekti?

Son intikamını alması ne kadar sürecekti?

Kutunun kapağını yavaşça kapattı. Annesinin gelinliğini giyemezdi. Bunu yaparsa büyük bir günah işlemiş olurdu. Kasabaya inip modern evliliklere ve kolay boşanmalara uygun şık, fildişi rengi bir elbise alacaktı. Duvak yerine de kimsenin romantik bulmayacağı küçük bir şapka bulacaktı.

Kendine düşünmek için daha fazla zaman tanımadan kutuyu yatağının altına itti. Sonra dışarı koşarak Dreamseeker'e ıslık çaldı. Bir an için olsun kendini onun gibi vahşi ve özgür hissetmeye ihtiyacı vardı.

“Ne demek elbiseyi giyemem”

“Arrunina,senorita.Lo siento.”

“Mahvoldu mu? Nasıl?”

“Ütü elbisenizi yaktı.”

“Ama elbisenin ütülenmeye ihtiyacı yoktu ki”

Hizmetçi neredeyse ağlayacak gibiydi. “Özür dilerim. Bu özel gününüzde her şeyin mükemmel olmasını istedim. Çok heyecanlıydım ve... Ellerini ovuşturdu. “Beni affedin”

“Önemli değil Inez” dedi Leah iç çekerek “Ama evlenmeme bir saatten az zaman kaldı. Şimdi ben ne giyeceğim?”

“Büyükanneniz sandıktaki gelinliği giyebileceğinizi söyledi. Es perfecta, si?”

Leah gözlerini kapadı. Arkasından dolaplar çevirmişler, sinsice işbirliği yapmışlardı. Dolapta bulunduğu ilk kıyafeti giyme cesaretini göstermesi gerekiyordu ama Inez gelinliği yatağın üzerine seriverdi. Gümüşsü ipek kıyafet yorganın üzerine yayılmış etekleri yere değiyordu.

Leah bir anda kendini kaybetti. Elbisenin minik inciler ve gümüş iplikle bezenmiş bedene oturan üst kısmında elini gezdirdi. Gerçekten muhteşem bir elbiseydi. Ve annesi de bunu giymişti.

Daha fazla tartışmanın faydasız olduğunu anlayan Leah hizmetçinin de yardımıyla gelinliği giydi. Tahmin ettiği gibi üzerine mükemmel oturmuştu. Elbisenin kabarık kollarını belirginleştiren ince beyaz kurdeleler yere kadar uzanıyordu.

“Kemer senorita” dedi Inez.

Hizmetçi gümüş zinciri alarak Leah'ın beline iki kez doladı ve incili kemer tokası öne gelecek şekilde bağladı. Uçları tek boynuzlu atlarla süslü zincirin uçları yere kadar uzanıyor ve her hareketinde melodik bir ses çıkarıyordu.

“Bu masumiyet için” diye mırıldandı hizmetçi zincirin ucunda sallanan küçük şekillere dokunurken.

“Hiç de uygun değil.” Dedi Leah kuru bir ses tonuyla “Acaba onları değiştirecek vaktimiz var mı?”

“Şimdi saçınızı yapalım” dedi Inez bu soruyu duymazdan gelerek “Açık bırakmak mı istiyorsun.”

“Örerim diye düşünmüştüm.”

“Yo, hayır senorita. Ama belki ikisini de yapabiliriz.” Cevabını beklemeden saçının iki yanından birer tutam saç ördü. Örgülerin içinden birer gümüş ip geçirmişti. Örgüleri başının arkasında toplayarak saçlarını omuzlarına yaydı.

“Bu çok hoş görünüyor” diye itiraf etti Leah.

Inez beline kadar uzanan bukleleri düzgünce taradı. Sonunda da duvağı taktı. Sonra geri çekilip ellerini çırpı ve iç çekti. “Que hermosa. Senor Hunter çok şanslı bir adam”

Leah cevap vermedi. Ne söyleyebilirdi ki? Bunun kötü şans olduğunu mu? Leah'ın kötü şans. “Ne kadar zamanımız kaldı?” diye sordu onun yerine.

“Birkaç dakikamız daha var. Senor Michaels sizi merdivenlerin sonunda bekliyor.”

“Hazırım” dedi Leah. Taze toplanmış kır çiçeklerinden oluşan buketini alarak Inez'i yanağından öptü. “Yardımların için teşekkür ederim. Sen aşağıya in. Bende birazdan geleceğim.”

Kapı hizmetçinin arkasından kapanıp sonunda yalnız kaldığında, Leah aynadaki yabancıya baktı. Acaba Hunter ne düşünecekti? Gelinliğini komik mi bulacaktı? Yoksa çekici mi? Acaba nasıl görüldüğü umurunda mıydı? Gözlerini kapatarak Hunter'in bir gün evliliklerinde mutluluk ve huzur... ve beklide aşk bulması için dua etti. Biraz rahatlayarak aynadan uzaklaştı. Daha fazla gecikemezdi. Gitme zamanı gelmişti.

Merdivenleri inerken gelinliğinin kabarık etekleri etrafında gümüş bir sis bulutu oluşturuyordu. Conrad onu aşağıda karşıladı. Leah'a baktığında ağzı hayretle bir karış açık kaldı.

“Leah” diye mırıldandı “Hayatım, rüya gibisin”

Leah Conrad'ın koluna girerek çiftlik evi boyunca uzanan ve eğlenceler için kullanılan büyük salona doğru yürüdü. İçeri girdiğinde gözlerine inanamadı. Odayı dolduran büyük vazolar dolusu çiçeklerden yayılan hoş kokular, havayı kaplamıştı. Oda her tarafa konmuş mumların ışığıyla aydınlanıyor, tek bir ampul bile bu romantik manzarayı bozmuyordu.

Odanın diğer tarafında duran Hunter'e baktığında, kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Bir zamanlar tanıdığı işe gitmiş, yerini üzerindeki smokini de kot pantolon kadar rahatlıkla taşıyan bir adam almıştı. Onu hiç bu kadar ulaşılmaz görmemişti.

Leah'ın içeri girmesiyle oluşan sessizlik Hunter'in dikkatini çekti ve delici bakışları Leah'in üzerinde odaklandı. Birden içini korku kaplayan Leah buketini daha sıkı tuttu. Hunter'in yüzündeki mesafeli ifade gitmiş, yerine canlı, vahşi bir ifade yerleşmişti. Gözlerini ganimetine dikmiş bir savaşçı gibi duruyordu. Leah eteklerini toplayıp oradan kaçmamak için bütün gücünü toplamak zorunda kaldı.

Conrad yürümeye başladığı için, ona ayak uydurmaktan başka çaresi kalmamıştı. Yaylı çalgılar, yumuşak bir melodi çalıyordu. Bütün dikkatini Hunter'in üzerinde yoğunlaştırmış olan Leah, ne yürüyüşünün ne de Conrad'ın onu Hunter'e teslim ettiğinin farkındaydı. Ama Hunter elini tutar tutmaz

tüm vücudu canlandı.

Rahip töreni başlattı. Leah söylenen hiçbir sözü duymadı. Hatta, evlilik yemini ettiğini bile hatırlamıyordu.

Hunter'in parmağına taktığı yüzük ona garip bir his vermişti. Parmağındaki alışkın olmadığı ağırlık, sanki hayatında meydana gelecek değişiklikleri hatırlatmak ister gibiydi. Uzun süre elindeki yüzüğe baktı. Üzerindeki desenleri inceledi ve Hunter'in neden bu kadar ilginç bir desen seçtiğini merak etti. Özel bir amacı var mıydı, yoksa rasgele mi seçmişti?

"Leah." Hunter'in sesiyle kendine geldi.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu. Konuklar arasında gülüşmeler başlayınca yanakları kızardı. Hunter bile gülümsüyordu. Bu gülümsemeyi görmeyeli sekiz uzun yıl geçmişti.

"Az önce bizi karı koca ilan ettiler. Yani..." Leah'i kollarına alarak başını eğdi. "Gelini öpme vakti geldi."

Bu, onu karısı olarak ilk öpüştüğü ve sıcak dokunuşunda Leah'in arzuladığı tüm büyü vardı. Hunter'in kollarında kendini kaybetmiş, zaman kavramını yitirmişti. Yine de, onu arzuladığı ölçüde karşı koymak da istiyordu.

Bunun, Hunter'in çiftliği... ve kendisini kontrol altına alma yollarından biri olduğu düşüncesine dayanamıyordu.

Sonunda Hunter onu bıraktığında gözlerinde gördüğü tatminkâr ifade, Leah'in içinde bir öfke uyandırdı. Neyse ki, dost ve çalışanların etraflarını sarıp onları tebrik etmeye başlamasıyla huzursuzluğu çabucak kayboldu. Inez yemeğin hazır olduğunu bildirdiğinde, Leah kendini tamamen toparlamıştı.

Büyük salon gibi, yemek odası da mumlarla aydınlatılmış ve çiçeklerle süslenmişti. Hunter ve Leah'in uzun masanın iki ucunda oturacak olmaları onu rahatlatmıştı. Fakat yemek boyunca Hunter bakışlarını ondan hiç ayırmadı. Gece ilerledikçe aralarındaki dayanılmaz gerginlik artıyordu.

Tabaklar masadan kaldırılırken, Hunter elinde kadehi ile ayağa kalktı. "Kadehimi şerefe kaldırmak istiyorum," dedi. Sesler azaldı, bütün gözler ona çevrildi.

"Karımın şerefine... Hayatım boyunca tanıdığım en güzel kadına. Bütün hayalleri gerçek olsun... ve onlar için ödediği bedele değsin."

Bir an sessizlik oldu, sonra misafirler şaşkın bir şekilde kadehlerini kaldırarak mırıldanmaya başladı. "Duydun mu, duydun mu?"

Leah yavaşça ayağa kalktı, Hunter'in sözlerindeki imayı anlamıştı. Kendi kadehini havaya kaldırdı. "Ve kocama. Hayallerimi gerçek yapan adama." İçkisinden büyük bir yudum alırken, bunu istediği gibi yorumlasın, diye düşündü.

Bundan kısa bir süre sonra parti dağıldı. Rose o hafta sonu arkadaşlarıyla kalacaktı ve tüm çalışanlara izin verilmişti. Sadece hayvanlarla ilgilenmek için Patrick kalacaktı. Ama onun ne kadar düşünceli olduğunu bilen Leah, pazartesi sabahına kadar ortalarda görünmeyeceğinden emindi.

Son misafirleri de uğurlayan Leah, holde Hunter'in yanında durdu. Aralarındaki gerginlik büyüyordu. Ellerini kavuşturduğunda, yine alyansının beklenmedik ağırlığını hissetti.

Yüzüğüne bakarak, tören boyunca aklını kurcalayan soruyu sordu. "Sen mi seçtin, yoksa..."

"Ben seçtim. Bu işi sekreterime yaptıracağımı mı düşündün?"

"Sekreterin olduğunu bile bilmiyordum," dedi Leah. "Ne iş yapıyorsun?"

Hunter duraksadı. "Çoğunlukla büyük bir holdinglerde bir tür problem çözücü olarak çalıştım."

Leah büyük salona doğru yürürken mumlan söndürmeye başladı. "O tür işlerde iyi olduğunu tahmin edebiliyorum. Nasıl oldu da, bu işleri bırakıp çiftliğe geri dönmeye karar verdin?"

"Bıraktığımı nereden çıkardın?"

Leah şaşırarak arkasına döndü. "Bırakmadın mı?"

"Eğer acil bir durum olursa, ararlar. İşlerin arasına sıkıştırarak bir yol bulurum." Leah'i mumlardan uzaklaştırdı.

"Dikkat et. Bu güzel gelinliğini tuttuğunu görmek istemem."

"Annemindi. Beğenip beğenmeyeceğinden emin değildim."

Hunter'in sesi boğuklaştı. "Beğendim."

Leah nefesini tuttu. "Soruma hala cevap vermedin."

"Hangi soru?" Gözlerindeki ifadeden Leah onun başka bir şey düşündüğünü anlamıştı. Ama bunun ne olduğunu sormadı. "Neden?" diye ısrar etti. "Bu kadar iyi bir işin varsa, neden geri dönmeye karar verdin?"

"Buna yarım kalmış, bir is, diyelim ve konuyu kapatalım. Bu gece bir tartışma başlatmayı gerçekten istiyor musun?" Hunter geriye kalan birkaç mumu da söndürünce, yarı karanlıkta daha samimi bir ortam doğdu. "Sana bir düğün hediyesim var." Bir çiçek sepetinin arkasından küçük bir paket çıkararak Leah'a uzattı.

Leah paketi merakla eline aldı. "Düğün hediyesi mi?"

"Açsana."

Leah mücevher kutusunun ambalajını dikkatle açarak kapağını kaldırdı. İçinde ince bir zincire takılmış çerçeveli garip mavi bir taş vardı.

"Tıpkı, seninki gibi!" Leah'in gözleri dolmuştu.

Hunter yetimhaneye bırakıldığında yanında bulunan tek eşya, düğün hediyesi olarak kopya ettirdiği altın çerçeveli garip taptı. Onu tanıdığı yıllarda bu kolyeyi bir muska gibi boynunda taşırdı, ama ne yazık ki, taşın kaynağını bulmayı asla başaramamıştı.

"Altın zincirin sana benim kullandığım deri ipten daha çok yakışacağını düşündüm."

"Teşekkür ederim. Bu çok güzel." Kutuyu Hunter'e vererek arkasını döndü. "Takar mısın?"

Hunter zinciri takarken Leah duvağını ve saçını kaldırdı. Serin taş, göğüslerinin arasında duruyordu. Leah daha niyetini anlayamadan Hunter onu döndürüp kucağına aldı. Omuzlarına tutunan Leah'in kalbi çılgınca atıyordu. Hunter merdivenlerden çıkıp büyük yatak odasına girdi.

Leah itiraz etmek üzereyken, odanın mumlar ve 99eklerle bezenmiş olduğunu görünce sustu. Bu büyükannesinin başının altından çıkmış, olmalıydı. Ama bu sefer Leah onayladı. Onlara büyük yatak odasını vermesi, Rose'nin Hunter'in evdeki pozisyonunu kabul etmesinin sözsüz ifadesiydi.

"Rose'nin odası nerede?" diye sordu Hunter zihninden geçenleri okurcasına.

"Aşağıda. Babam evlendiğinde ona ayrı bir bölüm yaptırmıştı. Büyükanmem aileyi genişletmenin en iyi yolunun evli çiftlerden ayrı yaşamak olduğunu söylerdi."

Hunter gülümsedi. "Demek, bizim ilişkimiz için hala ümit var." Leah'i yere bırakırken gülümsemesi yüzünden gitmiş, gözlerinde tutkulu bir ifade belirmişti. Leah'in duvağını çıkardı ve yere bıraktı. Sonra, bir adım geri çekildi. "Gelinliğini çıkar. Yırtmak istemiyorum."

Leah kemerini çıkararak şifoniyerin üzerindeki çiçeklerin yanına koydu. Kendisini zayıf ve savunmasız hissediyordu. Sonunda, gelinliği çıkardı.

Hunter gelinliği alıp odanın diğer köşesine özenle yerleştirip yanına geldi. Leah odanın ortasında ipek ve dantel iç çamaşırlarıyla durmaktan utanmıştı.

"Hunter," diye fısıldadı. "Buna hazır olduğumu sanmıyorum."

"Rahatla," diye mırıldandı Hunter. "Acelemiz yok. Dünya kadar zamanımız var." Sonra Leah'a yaklaşıp onu kollarına aldı. "Eskiden aramızın ne kadar iyi olduğunu hatırlıyor musun?"

"Ama artık aynı insanlar değiliz... Duygularımız değişti."

"Bazı şeyler asla değişmez." Siyah gözlerindeki arzu okunabiliyordu. Leah'i biraz daha kendisine çekerek başparmağını çenesinin üzerinde gezdirdi.

Hunter'in bu nazik okşayışı, Leah'i titretti. Her zaman ona çok nazik davranmıştı. Bir kadının ihtiyaçlarını bilen, bunu güçlü bir tutkuyla birleştiren bir aşık olarak onunla sevişmek, Leah'ın asla unutamayacağı bir deneyim olmuştu. Bu duygulara yenilmek, onun hala kendisini sevdiğine inanmak... çok çekici bulduğu bir fanteziydi.

"Sana çok güzel anlar yaşatabilirim," dedi Hunter dudakları Leah'in kulak memesinden boynunda atan damara inerken. "Bunu sana göstermeme izin ver." Sutyenin kopçasını bulup açtı ve ipekli çamaşırını çıkardı.

Leah gözlerini kapamış, nefes alışları hızlanmıştı. Daha önceki deneyimlerinden onunla sevişmenin harika olacağını biliyordu. Ama onu endişelendiren ertesi sabah Hunter'in amacına... hem çiftliği hem de onu kazanmaya bir adım daha yaklaşmış olacağını bilmekte.

Hunter göğsünü kavradığında kalbi çılgınca atmaya başladı. Bir an, teslim olup duygularını serbest bırakmakla savaşmak arasında kararsız kaldı. Çünkü eğer kendisini ondan koruyamazsa, çiftliği ve bakmakla yükümlü olduğu kişileri nasıl koruyacaktı?

Huzursuzca kıpırdandı. "Çok hızlı gidiyorsun," dedi alçak sesle.

"Yavaş olacağız. Her zaman durabiliriz."

Ama bunu yapmayı istemeyeceğiz.

Bu dile getirilmeyen sözler havada asılı kaldı. Söylemese bile Hunter'in ne düşündüğü o kadar açıktı ki, Leah titredi.

Hunter geri çekilerek ceketini ve kravatını çıkardı. Gömleğinin düğmelerini açarak Leah'i kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Onu yatırdıktan sonra yanına uzandı.

Parmakları uzun gümüşsü buklelerin arasındaydı. "O resmi gördüğüm andan beri seni istiyorum," diye mırıldandı.

Leah huzursuzca kıpırdandı. "Hangi resmi?"

Hunter gerildi ve bir süre ikisi de kımıldamadı.

Sorusu Hunter'i hazırlıksız yakalamıştı ve Leah neden bu kadar güçlü bir tepki gösterdiğini anlamaya çalışıyordu. Yeni çekilmiş, o fotoğrafı gördüğünü ona söyleyemezdi. Biraz geri çekildi, akli karışmış, sorular beynine hücum etmişti.

"Babanın masasının üzerindeki resim," diye açıkladı Hunter. "Orada saçın uzun."

"Senin burada çalıştığın yıllarda kısaydı."

"Evet. Uzun hali hoşuma gidiyor."

Ama büyü bozulmuştu. Leah dönerek ondan uzaklaştı, dizlerini göğsüne çekerek oturdu. Cevabında dile getirmedığı şeyler vardı ve Leah bunu analiz etmek istiyordu. "Hunter," dedi yavaşça. "Bunu yapamam."

"Biraz sinirli olman çok doğal."

"Bu sadece sinirli olmakla ilgili değil." Çarşafı üzerine çekerek saçını geriye attı. "İstedğini elde ettin, Hunter. Evlendik ve bunun geri dönüşü yok. Dünya kadar zamanımız olduğunu kendin söyledin. Bunu aceleye getirip ilişkimizi bozma riskini göze almaya değer mi?"

Hunter'in çenesinde bir kas oynadı. "Sevişmenin ilişkimizi bozacağını mı düşünüyorsun?"

Leah dudağını ısırarak başını salladı. "Buna ikimiz de hazır değilsek, evet. Ve dürüst olmak gerekirse, ben hazır değilim."

"Ne zaman hazır olacaksın?"

"Bilemiyorum."

"Bir tahminde bulun. Sonsuza kadar bekleyemem."

"Beş dakika önce böyle söylemiyordun," dedi Leah.

Hunter onu omuzlarından kavrayarak kendisine yaklaştırdı. "Beş dakika önce bu evliliği tamamlamak için sen de benim kadar istekliydin. Sen de beni en az benim seni istediğim kadar istiyorsun. Bunu biliyorum ve sen de biliyorsun."

"Bu şehvet, aşk değil. Ve şehvet benim için yeterli değil." Ne kadar açık verdiğini fark ederek kollarından kurtuldu ve yataktan kalktı. "Ben... sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, hepsi bu. Biraz anlayışlı olamaz mısın? Çok şey mi istiyorum?"

Hunter gülerek elini saçından geçirdi. "Aramızda yaşanacaklar kaçınılmaz. Bu gece, yarın ya da bir sonraki gece... ne fark var?"

"Kırk sekiz saat," dedi Leah.

"Pekâlâ, Leah. Bekleyeceğim." Bakışlarında uyarı vardı. "Ama beni fazla zorlama. Sabrımın sınırları da var."

"Bunun farkındayım." Kapıya doğru geriledi. "Üzerimi değiştirmek istiyorum."

"Çok geç, kalma."

Odasına gidince üzerindeki son giysileri de çıkarıp, bulduğu en kapalı geceliği giydi. Yatağının kenarına oturup tırnağını yemeye başladı. Yaptığının iyi mi, yoksa kötü mü olduğundan emin değildi. Belki de, Hunter'in evlenme sebeplerine rağmen onunla sevişip bu işi bitirse daha iyi olacaktı. Ama içten içe bunun gerçek bir sevişme olmayacağını biliyordu. Bu sadece seks olacaktı. Ya da daha da kötüsü... İntikam.

Yatağın üzerine kıvrılarak yastığına sarıldı. Keşke, Hunter onu sevseydi. Elini düğün hediyesine, Hunter'in verdiği muskaya götürdü. Onu sevseydi her şey ne kadar farklı olurdu. Ama artık Leah'a karşı aynı duyguları taşımıyordu. Leah bunu ne kadar çabuk kabul ederse, bu evliliğe dayanması o kadar kolay olacaktı.

Bir damla gözyaşı yanağından süzülürken, Hunter'in yanına gitmek üzere kalktı.

Beşinci Bölüm

Leah uyandığında güneş ufukta yeni belirmişti. Bacaklarının üzerindeki beklenmedik ağırlığı hissettiği an, Hunter ile burun buruna geldi... ama Hunter uyuyordu.

Gece büyük yatak odasına geri dönmüştü.

Hunter, "Birlikte uyuyacağız, karıcığım," demişti. Leah de mücadele etmek yerine kollarını onun boynuna dolamış, sanki ait olduğu yer burasıymış, onu asla bırakmamasını istiyormuş gibi göğsüne sokulmuştu.

Daha sonra da, Hunter'in güçlü erkeksi kokusunu duymuştu. Bundan sonrası hakkında tek hatırladığı, Hunter onu güçlü kollarıyla ve bacaklarıyla sardığında hissettiği huzurdu.

Bakışlarını tekrar Hunter'e çevirerek onu büyük bir merakla inceledi. Çarşaf beline kadar sıyrılmış, geniş çıplak göğsünü açıkta bırakmıştı. Acaba çıplak mı uyuyor, diye merak etti. Ama bakacak cesareti bulamadı.

Birlikte oldukları süre içinde hiçbir zaman geceyi birlikte geçirme fırsatları olmamıştı. Tutkulu birleşmeleri hayatında yaşadığı en güzel şeydi. Ama aynı zamanda babasının, büyükannesinin ve çiftlik çalışanlarının şüpheli gözlerinden uzakta, çalınmış dakikalardı bunlar.

İçinde bulundukları durumun garipliği Leah'ı düşündürüyordu. Yıllar önce geceyi onun kollarında geçirmek için her şeyini verebilirdi. Şimdi ise, o uyanmadan kaçmaktan başka bir şey istemiyordu.

Hunter'i uyandırmadan, yavaşça yataktan kalktı, eteklerini toplayıp parmaklarının ucuna basarak odadan çıktı.

Mutfaktan bir elmayla bir avuç dolusu kesme şeker aldıktan sonra dışarı çıktığında artık özgürdü. Çiğden ıslanmış çimlerde güney otlığının çitine doğru koşarken saçları havada uçuşuyordu. Dreamseeker'e ıslık çalarken bu vahşi ve inatçı yarattığı acaba evcilleştirebilecek miyim, diye düşündü.

At koşarak ona yaklaşıırken, Leah kucığında elma ve kesme şekerlerle çitin üzerine oturdu. Dreamseeker elindeki elmayı aç gözlülükle kaptı. Bununla tatmin olmayarak şekerleri de verene kadar omzuna burnunu sürttü. Sonra kasları seğirerek, mağrur bir edayla Leah'in onu sevmesine izin verdi. Bu güven gösterisinden mest olan Leah atın boynunu okşadı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Leah kendisinin mi yoksa Dreamseeker'in mi daha çok korktuğunu bilemedi. Elinden kurtulan at hızla çitten uzaklaşınca Leah dengesini kaybetti ve çığlık atarak yere, Hunter'in ayaklarının dibine düştü. Düşerken bir çiviye takılan geceliği yırtılmıştı.

Öfkeyle ona baktı. "Lanet olsun, Hunter! Bu hep senin suçun. Arkamdan gizlice gelmeye ne hakkın var?"

Hunter kollarını kavuşturarak tek kaşını havaya kaldırdı. "Gizlice mi?"

"Evet, gizlice. Dreamseeker'i de, beni de korkuttun." Geceliğini silkeledi ve ıslanan eteğini kaldırarak omzunun üzerinden arkaya baktı. "Bak nasıl yırtılmış."

"Bakıyorum."

Hunter yırtığa değil, ona bakıyordu. Arkadan vuran güneş ışınları, ince keten geceliğin içini gösteriyordu. Hunter de bu görüntüden büyük zevk alıyor gibiydi.

"Bazen senden nefret ediyorum, Hunter Pryde." Leah bu sözler üzerine eteklerini toplayarak koşmaya başladı. Ama fazla uzağa gidemedi.

Hunter iki adımda ona yetişerek kucağına almıştı. "Benden istediğin kadar nefret et, karıcığım. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Bunu ne kadar çabuk anlarsan senin için o kadar iyi olur."

Leah hiddetle çılgılık attı. Ona vurmaya çalışırken geceliği ayaklarına dolanıyordu. Sonunda çırpınmayı bırakarak silah olarak sözleri seçti. "Beni kandıramazsın. Benimle evlenmiş olabilirsin, ama bu kazandığın anlamına gelmez. Asla teslim olmayacağım."

"Öyle mi?" dedi Hunter alaya bir gülümsemeyle. "Göreceğiz."

Leah onu inandırmak zorundaydı. Ama daha da önemlisi, kendi kendisini inandırmak zorundaydı. "Kazanamayacaksın, Hunter. Buna izin vermeyeceğim."

"Bu ne ihtiras! Bu ne enerji!" diye mırıldandı Hunter. "Neden içeri girip bunu iyi bir amaç için kullanmıyoruz?"

Leah kasıldı. "Bana söz verdin. Ben hazır oluncaya kadar beklemeye söz verdin. Ve ben daha hazır değilim."

"Öyle mi? Beni dinle, karıcığım. İstediğim zaman sözümünden dönebilirim. Ve bunu yaparsam, emin ol hiç şikâyetçi olmayacaksın." Başka tek söz etmeden onu içeri taşıdı.

"Hunter, bırak beni," diye fısıldadı Leah yalvarırcasına. Gözlerine bakamıyordu.

"Mümkün değil." Sonra onu tutkuyla öptü.

Leah Hunter'in ona dokunmasını, öpmesini, tekrar hayatına girmeye zorlamasını istemiyordu. Onu sevmenin getireceği acıyı yeniden yaşamak istemiyordu.

Ama ne istediğinin ya da ne kadar acı çektiğinin, Hunter'in umurunda olduğunu sanmıyordu. Onun kendi programı vardı. Ve Leah öncelikler sıralamasında çok aşağılarda yer alıyordu... zaman bulduğunda ilgileneceği küçük bir detay gibi.

Hunter onu geceliğinden tutarak kendisine yaklaştırdı. "Seni dün gece uyarmıştım. Sonsuza kadar bekleyemem. Bir daha böyle dolaştığını görürsem, yapacaklarımdan ben sorumlu değilim. Duyuyor musun?"

Leah geceliğini Hunter'in elinden çekip kurtardı. Bu arada geceliğin omuzu boydan boya yırtılmıştı. Dişlerini gıcırdattı. "Merak etme," dedi yırtığın açıkta bıraktığı göğüslerini kapamaya çalışırken. "Yukarı çıkar çıkmaz bunu çöpe atacağım."

"Bu arada diğerlerini de atabilirsin. Yakında bunlara ihtiyacın kalmayacak." Leah'ın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan devam etti. "Acele et ve giyin. Bugün çiftliği gezeceğim. Beş dakika sonra yola çıkıyorum. Seninle... ya da sensiz."

Leah hiç vakit kaybetmeden üzerine bir kot pantolon ile tişört giydi ve ayağına botlarını geçirdi. Saçını ördükten sonra bir şapka kapıp aşağı koştu.

Hunter'i ahırda atlan eyerlerken buldu. Hunter ona bir kese kağıdı uzattı. "Al. Acıkmış olabileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim. Acıktım." Kese kağıdının içinde Inez'in yaptığı tarçınlı kurabiyeler vardı.

"Kahve getirmeyi düşünmedin herhalde."

"Termos eyer çantamda. İstedğin kadar al." İşini bitirince Leah'a baktı. "O bacağı incinmiş olan Appaloosa kısrağını diğer tarafa götürdüm. Ahırın damı akıyor. Yeni bir dam yaptırmamız gerekecek."

Leah kurabiyesini ısırdı. "Patrick'e söylerim, yanına bir iki adam alıp onarır."

"Hayır. Sana ahırın yeni bir dama ihtiyacı var dedim."

Leah iç çekti, termosun kapağını kapatarak kurabiyelerle birlikte eyer çantasına geri koydu. "Bu o evlilik testlerinden birisi, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Evlenmeden önce, patronun sen olduğunu ve sen ne dersin kabul edeceğimi hatırlatan bir test."

Hunter başını salladı. Gözleri keyifle parlıyordu. "Her şeyi çabuk kavramışsın." Leah'a sarı bir yağmurluk uzattı.

"Şunu al. Yağmur yağacak gibi duruyor."

"Hunter, yeni bir dam yaptırmak için gerçekten paramız yok. Eğer olsaydı bunu geçen bahar yaptırırdık. Ya da ondan önceki, hatta ondan önceki."

"Yeni bir dam yaptırıyoruz," dedi Hunter atına binerken. "Ama içini rahat ettirecekse, bunu ödemek için önümüzdeki bir ay boyunca peynir ekmek yemek zorunda kalmayacağız." Atını hareket ettirdi.

Bütün sabahı Hampton topraklarının doğu bölgesini inceleyerek geçirdiler ve Leah çiftliği Hunter'ın gözüyle görmeye başladı. Gördükleri onu hiç de hoşnut etmemişti. Her yer ihmal edilmiş, çitler kopmuş, kulübeler yıkılmaya terk edilmişti. Bazı hayvanlar hastalanmış, buzağların çoğu aşılanmamıştı.

Hunter çiftliğin güney doğu ucunda küçük bir dere kenarında durdu ve atından indi. "Adamların ne iş yapıyorlar, Leah?" diye sordu. "Çiftliğin durumunu açıklamak için hiç bir mazeretin yok."

"Paramız kısıtlıydı," dedi Leah. "Çalışma ekibimiz çok büyük değil."

"İstersen, ben anlatayım: Çalışan ekibiniz hiç yok. Nokta. En azından, hiç iş yapmıyor gibi görünüyorlar."

"Gördüklerimizin büyük çoğunluğu onların değil, benim suçum. Son zamanlarda her şeyi kontrol edecek zaman bulamadım."

Hunter başını iki yana salladı. "İşini iyi yapan bir kahya bu sorunları senden önce yakalardı."

"Kendilerini ispatlama şansı vermeden hiç kimseyi kovmayacağına söz vermiştin. İşlerin kötü görüldüğünü biliyorum. Ama bize bir şans tanı. Ne yapılmasını istediğini söyle, yapalım."

Hunter eldivenlerini çıkararak kemerine sıkıştırdı. "Önünde sonunda fikir ayrılıkları yaşayacağız ve şimdi bunları konuşmanın tam zamanı."

Leah hala direniyordu. "O ceviz ağacının altında oturursak üzerimize pireler gelir."

Hunter şapkasını çıkararak üzerindeki tozu silkti. "Geçen sefer öyle mi olmuştu?"

Demek, burayı hatırlıyordu. Burada tesadüfen mi yoksa kasten mi durduğunu merak etmişti. Gözlerini kapadı. Geçmişin bedelini daha ne kadar zaman ödemek zorunda kalacağım, diye düşündü umutsuzca. "Bir iki pire bulmuş olabilirim," dedi sonunda.

"O zaman, bu gece seni baştan aşağı kontrol ederim," dedi Hunter. "Sadece emin olmak için."

"Teşekkürler, ama istemez."

Hunter elini uzattı. "Hadi gel, Leah. Buraya seni çıplak suya girelim diye getirmedim. Konuşmak için getirdim."

Leah isteksizce atından indi. "Ne konuşmak istiyorsun?"

"Yapmamız gereken tamirat ve işçiler..."

"Önce tamiratla başlayalım derim," dedi Leah. "Krediyi aldın mı? Ahırın damını değiştirmek istemenin nedeni bu mu?"

"Evet, kredi halledildi ve çiftliği yeniden ayağa kaldıracak paramız var. Ama çiftliğin kötü durumda olmasının tek nedeni tamir yapılmamış olması değil."

Leah yüzünü buruşturarak çimenlere oturdu ve Hunter'in de yanına oturması için biraz kenara kaydı. "İşçileri konuşmanın zamanı geldi galiba."

"Evet. Evlenmeden önce çoğuyla tanıştım."

"O zaman, onları neden işe aldığımı biliyorsun."

"Leah..."

"Başka bir şey söyleme, Hunter! Bir kez olsun ben konuşacağım ve sen dinleyeceksin. İşçilerimden hiç birisi başka yerde iş bulamazlar. Larry savaşta gazi olmuş gibi oturup hükümetin yardımını bekleyecek biri değil. Ve Patrick bir kamyon tarafından ezilmek üzere olan bir çocuğun hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atarak ayak bileğini parçaladı. Ve Lyon Enterprise onu bir hafta sonra işten attı çünkü sakat bir işçiyle uğraşmak istemiyorlardı."

"Lyon Enterprises için mi çalışıyordu?"

"Eskiden Circle P'nin kâhyasıydı. Onun yerine Bull Jones geçti."

"Ve Patrick'i sen işe aldın."

"Onların hepsine bir yuva verdim," dedi Leah. "Onlara bir hayat verdim. Bu sayede hayatlarını kazanabiliyorlar. Daha da önemlisi, öz güvenlerini yeniden kazandılar. Her zaman mükemmel bir performans gösteremiyorlarsa, ne çıkar. Seni temin ederim ki, ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar. Ama daha fazlasını istersen, eminim güçleri yettiğinde istediğin her şeyi yapmaya çalışacaklardır. Burada çalışmak onlar için çok önemli. Onlar ailenin bir parçası. Benden aileme sırt dönmemi isteme, çünkü bunu yapamam."

Hunter'in gözü otlığın ilerisine daldı. "Böyle sefillere zaten hep ilgi duymuşsundur. Çoğu zaman bana bunun için ilgi duyduğunu düşünürdüm."

"Bu doğru değil." Leah durdu. Çok fazla şeyi açığa vurmaktan çekiniyordu. Onu hiçbir zaman sefil biri olarak görmemişti. Kararlı, güçlü ve tutkulu bir adam olduğunu düşünmüştü.

Hunter'in dudakları gerildi... sanki o da kendisinden çok fazla şey açığa vurmuş gibi huzursuzdu.

"Bu, yine de, gerçekleri değiştirmez. Ve gerçek şu ki, çiftlikte şu anda işinin ehli kimseler çalışmıyor."

"Hunter," diye yalvardı Leah. "Onlara adil bir şans ver. Ne fazla ne eksik. Sana söz veriyorum, senden başka bir şey istemeyeceğim."

Hunter şüpheyi baktı. "İstemeyecek misin?"

"Hayır. İstemeyeceğim. Çünkü onları da birlikte kurtaramazsam, çiftliği kurtarmanın benim için

hiçbir anlamı yok."

Bu Hunter'in ilgisini çekti. "Kara geçmek ile işçileri değiştirmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsan, çiftlikten vaz mı geçerdin?"

Leah kaşlarını çatarak bu soruyu uzun uzun tarttı. "Sanırım vazgeçerdim," dedi sonunda. "Çünkü aksi takdirde Lyon Enterprise'den farkım kalmazdı. Onlar gibi olmak isteseydim, çiftliği çoktan satardım."

"Demek, öyle." Şimdi düşünme sırası Hunter'deydi. Yavaşça başını salladı. "Pekala. Senin istediğin gibi olsun. Şimdilik. Ama gelecek için hiçbir garanti veremem. Kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum," dedi Leah omuz silkerek.

"Neden gidip çiftliğin güney bölümünü incelemiyoruz?"

"Ben hazırım. Hadi, gidelim."

Hunter başını iki yana salladı. "Daha değil. Yola çıkmadan, yapmanı istediğim bir şey daha var."

"Ne?" diye sordu Leah korkarak. Hunter'in ses tonundan bu isteğin hoşuna gitmeyeceğini tahmin etmişti.

"Beni öpmeni istiyorum."

"Ne?"

"Beni duydun. Beni öpmeni istiyorum. Hadi Leah, çok şey istemiyorum."

Haklıydı ve Leah bunu biliyordu. Onun tanıdık yüzüne baktı. Zamanın getirdiği değişiklikler pek azdı. Gözlerinin kenarlarındaki yaş ve tecrübenin oluşturduğu birkaç çizgi, karakterindeki derinleşmeyi yansıtıyordu.

Leah onun yüzünü avuçlarının içine aldı, parmaklarını çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi. Yavaşça ellerini gür siyah saçlarının arasına sokarak başını hafifçe eğdi ve dudaklarını dudaklarına hafifçe değdirdi. Hunter'in ona heyecanla sarılıp, yapmak istediği çok aşık olan şeyi yapmasını bekliyordu. Ama Hunter hiçbir şey yapmadı. Hareket etmeden, bir sonraki adımı Leah'ın belirlemesini bekledi.

Leah önce Hunter'in çenesine ve boynuna küçük öpücükler kondurdu. Sonra onu öptü... bir kadının erkeğini öpeceği gibi öptü. O zaman, Hunter de ona karşılık vermeye başladı. Elleri ve kollarıyla değil, sadece dudaklarıyla verdiği karşılık Leah'ı sarstı ve savunmasız bıraktı. Hunter onun neler hissettiğini anlamış olmalıydı... bu öpücükle ne kadar açık verdiğini, etrafına ördüğü koruyucu duvarların nasıl yerle bir olduğunu görmüş olmalıydı. Sonunda, Hunter'in kolları onu sardı. Ve o an, artık Leah onun isteyeceği her şeyi verecek durumda olduğu çok iyi biliyordu.

Leah aradan ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Birden Hunter onu hızla yere itti. Sonra dönerek onu korumak istercesine önünde durdu. Elinde bir bıçak parlıyordu.

"Bu topraklara izinsiz girmişsin, Jones. Burada ne işin var?" dedi Hunter.

Ancak o zaman Leah, Circle P.'nin kahyasının beş metre kadar ötede atının üzerinde durduğunu fark etti. Yaklaştığını duymamıştı. Ama Hunter duymuştu.

"Bekçi köpeğine bıçağını atmasını söyle, Leah," diye seslendi Bull Jones. "Yoksa ateş etmek zorunda kalacağım." Eli tüfeğine doğru yaklaştı. "Beni anlıyor musun? Eğer ateş etmek zorunda kalırsam, sadece kendimi savunmuş olurum."

"O Remington daha kılıfından çıkmadan bu bıçağın keskin ucunu hissedeceksin. Beni anlıyor

musun, muchacho? Aklını kullan ve hemen buradan git."

Bir an, Leah Bull'un silahını çekmesinden korktu. Bull elini hala silahının üzerinde tutuyordu. Ama az sonra silahı indirdi. "Hampton topraklarında yeni olduğun için seni hoş görüyorum," dedi Hunter'e. "Ama beni kimse tehdit edemez. Asla. Biri bunu sana bir an önce açıklasa iyi olur, çünkü bir dahaki sefere elimden bu kadar kolay kurtulamayacaksın."

"Son kez uyarıyorum." Hunter'in elindeki bıçak parlıyordu. "Şimdi, git."

"Buna pişman olacaksın, Leah," diye gürledi Bull. Bir küfür savurup atını mahmuzladı ve uzaklaştı.

"Tanrım," diye inledi Leah ve titremeye başladı.

Hunter bıçağını botunun içindeki kınına sokarak onu kollarına aldı, "Her şey yolunda," diye mırıldandı. "Artık gitti."

Leah ona sarıldığında hala titriyordu. Yavaş yavaş Hunter'in vücudunun sıcaklığı ve gücü Leah'ı sakinleştirdi.

"Seni vurabilirdi," diye fısıldadı Leah.

Hunter Leah'ın yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına yerleştirdi. "Hiç şansı yoktu. Önce ben onu öldürürdüm ve bunu biliyordu." Dudakları Leah'ın yanağında, çenesinde, dudaklarında gezindi. "Geçti artık, Leah. Gitti."

"Beni korkutuyor, Hunter," diye itiraf etti Leah alçak sesle.

Hunter güneye doğru uzaklaşan toz bulutuna baktı. "Bana ondan bahset."

"Yaptıklarının çoğunu anlattım. İspat edemesem de, bunları onun yaptığını biliyorum. Çitleri kesip kuyularımızdan birkaçını kirletmek.." Omuz silkti. "Böyle şeyler işte."

"Çiftliğin bu kadar ihmal edilmesinin sebebi bu adam." Bu bir soru değildi. "Buraya yalnız başına gelemiyorsun, öyle değil mi? Onun için sorunları şimdiye kadar görmedin."

Leah başını eğdi. "İşçilerin de gelmesine izin vermiyorum. Başlarına bir şey gelmesinden çok korkuyordum."

"Bu olanları hiç Lyon Enterprise şirketine bildirdin mi?"

"Bull talimatı kimden alıyor sanıyorsun?"

"Bunu ispat edebilir misin?"

Leah'ın korkusunun yerini öfke aldı ve Hunter'in elinden kurtuldu. "Hiçbir şeyi ispat edemiyorum.

Eğer bunu yapabilseydim Bull Jones şu anda hapiste olurdu, ben de Lyon Enterprises'e yüklü bir tazminat davası açmış olurdum. Benimle bu çiftliği ele geçirmek için evlenmiştin, değil mi? Eğer onu elinde tutmak istiyorsan, onu savunmak zorunda kalacaksın. Aksi takdirde, ikimiz de kaybederiz."

Hunter eğilip yerden şapkasını aldı. "Atına bin."

Leah şaşkınlıkla ona baktı. "Şimdi mi? Tartışma bitti, öyle mi?"

"Hava kararmadan güneydeki otlığı kontrol etmek istiyorum."

Leah atına doğru yürümekte olan Hunter'i durdurdu. "Lütfen, Hunter. Eve gidemez miyiz? Güneydeki otlığı yarın kontrol ederiz. Bela aramaya ne gerek var?"

Hunter'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Yanlış söyledin. Bela bizi arıyor." Başını salladı. "Pekala. Bu günlük yeterince gördüm. Ama yarın güneye gideceğim."

Çalışma odasında, Hunter telefon ahizesini kaldırarak uzun bir süre baktı, sonra bir seri numara

tuşladı. Telefon birkaç sefer çaldıktan sonra karşı taraf cevap verdi.

"Kevin Anderson."

"Ben Hunter. Son gelişmeler nedir?" Açıklamaları dinlerken kaşlarını çatarak bazı notlar aldı.

"Pekala. Şimdilik hiçbir şey yapma. Kendimizi ele vermeyelim. Gerisi ben gelinceye kadar bekleyebilir."

"Sizin tarafta problem var mı?" diye sordu Kevin.

"Var denebilir." Hunter kendisine bir bardak viski doldurdu ve bir dikişte içti. "Yine Bull Jones ile karşılaştım."

Kevin'in sesi telaşlıydı. "Kim olduğunuzu öğrenmiş mi?"

"Henüz değil. Evliliğimizi henüz pek fazla kişi bilmiyor. Bull Jones öğrenirse sorun yaratabilir."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bana onun dosyasını gönder. Özel kurye kullan."

"Tamamdır. Ya sonra? Onun... oyundan çıkmasını istiyor musunuz?"

Hunter boynunu ovarak bir süre düşündü. "Hayır. Şimdilik hiçbir şey yapma. Eğer çok erken hareket edersek, kendimizi ele veririz."

"Nasıl isterseniz. Patron sizsiniz."

Ahizeyi yerine koyan Hunter son bir kadeh viski daha doldurdu. Güzel geliniyle yatağa girme vakti gelmişti. O yumuşak, tatlı kadını kollarına alıp... uyuma zamanı.

Sabır. Sadece biraz daha sabretmesi gerekiyordu. Sonra, o yumuşak ve tatlı kadın onun olacaktı.

Altıncı Bölüm

Ertesi sabah gün doğarken, Leah Hunter'in kollarından sıyrıldı. Bu sefer, onun bir gün önceki uyarısını hatırlayarak elma almaya mutfığa gitmeden önce giyindi.

Güney otlığına doğru koşarak Dreamseeker'e ısıklık çaldı. Ama otlakta bir geyik ile tavşanlardan başka hayvan görünmüyordu. Çitin üzerine tırmanıp bir süre bekledi. Dreamseeker hala ortalıkta yoktu.

Leah elmadan bir ısırık aldı. Sonra nisan güneşinin ılık ışınlarının, kırları kaplayan çiçeklerin üzerinde yansımalarını seyretti. Bu, günün en sevdiği zamanı ve yılın en sevdiği mevsimiydi.

Arkasında bir dal çıkırdadı. "Çok güzel, öyle değil mi?"

Hunter kollarını çite yaslanmış, Leah'a bakıyordu.

"Bu sabah beni gizlice gelmekle suçlamayacak mısın?"

"Mutfak kapısını çarptın."

"Ve bahçeden ayaklarımı yere vurarak geçtim."

Leah gülümsedi.

"Atın daha gelmedi mi?"

"Islığıma cevap vermedi. Ama eğer güneydeki otlığa gideceksek, onunla mutlaka karşılaşırız. Gitmeye hazır mısın?" İşe erken başlarsa, Bull Jones ile karşılaşmayabilirlerdi.

"Hayır, hazır değilim." Onu kolundan yakalayarak durdurdu. "Henüz değil."

"Neden? Bir sorun mu var?"

"Öyle de diyebilirsin." Hunter Leah'ın kolunu tutan elini biraz gevşetti ama onu bırakmadı. "Bu sabah uyandığımda yine yanımda yoktun."

"Bu bir sorun mu?"

"Evet. Hoşuma gitmiyor. Yarın sabah güne benim kollarımda başlayacaksın."

"Ne fark eder?"

Bu soru Hunter'i eğlendirmiş gibiydi. "Yarın beni uyandırırsan, farkı öğrenirsin."

Leah'ın bundan şüphesi yoktu. Ama bu kabul edeceği anlamına gelmiyordu. "Bunu düşüneceğim," dedi. "Ama sabah saatlerini kendime ayırmayı tercih ederim."

"Kendine ayıracak başka zamanların olacak. Seninle baş başa olmak istiyorum. Her evliliğin bu tür bir... yakınlığa ihtiyacı vardır."

Ne demek istediğini anlamıştı. Normal nefes almaya çabaladı. Eğer doğru anladıysa, yarın sabah bir eş olarak vazifelerini yerine getirmesini isteyecekti... Leah bunu ne kadar istemese de. Bu onu ne kadar korkutsa da.

"Hunter..."

"İşe koyulma zamanı. Dünkü kurabiyelerden kaldı mı?"

"Bir sürü. Gidip alayım."

"Ve termosu da kahve koyar mısın? Ben de atları eyerleyeyim."

On beş dakika sonra güneye doğru yola koyulmuşlardı. İkisinin de atları biraz huzursuz görünüyordu.

"Havada mı bir şey var?" diye sordu Leah. "Ladyfinger hiç böyle davranmazdı."

"Bir şey onları korkutmuş," dedi Hunter. "Adamların son zamanlarda etrafta hiç puma görmüşler mi?"

"Hayır." Birden Dreamseeker için endişelenmeye başladı. "O kadar zorlu bir kış değildi. Kendi bölgelerinde kolaylıkla yiyecek bulabilecekken buralara gelmeleri için hiçbir sebep yok." Ama Hunter'den çok kendisini ikna etmeye çalıştığını biliyordu.

"Paniğe kapılma. Sebebin puma olduğunu söylemedin. Sadece bu olasılığı göz önüne almamız gerekir, diye düşündüm." Leah'a baktı. "Dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı? Şimdi, kontrol etmemiz gereken bir çit var. İşimize bakalım."

Bundan sonra pek konuşmadılar. Kısa bir süre sonra, Hunter kopmuş bir dikenli teli incelemek için durdu. "Bu telin arka tarafı Lyon Enterprises'in toprakları, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet, buradan ilerisi," diye doğruladı Leah.

"Sürü buradan kaçacak olsa Circle P.'nin tepelerinden onları toplamak bir hafta alır. Pazartesi ilk iş bunu halletmeli."

"Ya Bull Jones?" diye sordu Leah huzursuzca.

Hunter'in çenesinde bir kas seğirdi. "Bırak da, bu konuyu ben halledeyim. Bir anlaşmaya varmamızın uzun süreceğini sanmıyorum."

Öğlen olduğunda kontrolleri neredeyse bitmişti.

Alçak bir tepeyi aşarken birden atlarının huzursuzluğunun nedenini keşfettiler. İki çiftlik arasındaki çit tamamen yıkılmıştı. Dreamseeker, dik bir yokuşun dibinde Circle P'ye ait bir kısırakla birlikte otliyordu.

Hunter atını durdurarak Leah'a baktı. "Beygirlerden pek azı ateşli bir kısırağa ulaşmak için bir çiti devirir. Ama bir aygırım bunu yapması beklenebilir."

Leah sonuçlarını hiç düşünmeden yıkık çite doğru gitti. Ya da Hunter çabuk davranmasaydı, gidecekti.

Hunter atıyla Leah'ın önünü kesti. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Leah'ın atını geminden yakalayıp durdurarak.

"Atımı almaya gidiyorum. Hadi, Hunter. Fazla zamanımız yok."

Hunter inanmazlıkla ona baktı. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym. Eğer Bull Jones, Dreamseeker'i arazisinde bulursa onu vurur. O bulmadan önce, oradan atımı almalıyım." İlk fırsatta Hunter'in elinden kurtulmak için dizginlerinin eline aldı.

Hunter onun niyetini anlamış gibi Ladyfinger'in gemini daha sıkı tuttu. "O ata kement atmayı dene de, seni öldürsün."

"Hunter," dedi Leah. "Zaman kaybediyoruz."

"İki seçeneğimiz var. Ya burada seninle tartışmaya devam ederiz ve atın balık kavağa çıkana kadar

orada kalır. Ya da..."

"Ya da?" dedi Leah sabırsızlıkla.

"Ya da benim söylediklerimi harfiyen yerine getirirsin ve belki atını oradan çıkarabiliriz. Ama seni uyarıyorum, Leah. Eğer bir aygır ile kısırağının arasına girmek gibi aptalca bir şey yapacak olursan başına gelecekler..."

Leah bu sözlerdeki imayı anlamıştı.

"Evet, ne diyorsun? Benim istediğin gibi mı olacak?" diye sordu Hunter.

Leah ona cehennemin dibine girmesini söylemeyi her şeyden çok istiyordu. Ama Dreamseekere göz atınca başka seçeneğinin olmadığını anladı "Senin istediğin gibi olsun," dedi. "Onu getirmek ne kadar zor olacak?"

"Bu onun ne kadar zamandır o kısırakla beraber olduğuna bağlı. Eğer şansımız varsa, bütün sabahı orada geçirmiş ve hevesini almıştır."

Leah sakın görünen hayvana baktı. 'Buradan görüldüğü kadarıyla hiç hevesi kalmamış.'

Hunter o kadar da emin görünmüyordu. 'Göreceğiz. Ladyfinger'i bir yere bağla ve çitin yanında dur. Ben kısırağı yakalayıp bu tarafa getirmeye çalışacağım. Dreamseeker de onun peşinden gelecek. İki de bu tarafa geçer geçmez, çit telini yerine tak. Eğer ters giden bir şey olursa uzakta dur ve sakın araya girme. Anladın mı?"

"Anladım." Leah atını bağladı ve kauçuk iş eldivenlerini giyerek çitin yanındaki yerini aldı. 'Ben hazırım.'

Hunter kementini eline alarak yavaşça tepeden aşağı inmeye başladı ve en dibe inmeden durdu. Kısırağa çok yaklaşıp Dreamseeker'i kızdırmak istemiyordu.

Hunter dikkatle kementi attı. İp havada uçarken, Leah nefesini tutmuş bekliyordu. Kement hedefe tam isabet etmişti. Hunter hızla kısırağı yokuş yukarı çekmeye başladı.

Yakalanan kısırak onunla mücadele etmeye, geri geri gidip şaha kalkmaya başladı. Bir atı gitmek istediğinin aksi yönüne sürüklemek zaten zordu, ama bunu bir de yokuş yukarı yapmak neredeyse imkânsızdı.

Yarı yola geldiklerinde, Dreamseeker neler olduğunu fark etti. Öfkeyle kişneyerek kısırağın peşinden koşmaya başladı. Bu, Hunter'in atını cesaretlendirmeye yetti. Yedi yüz elli kilo ağırlığında öfkeli aygırın üzerlerine koşması, belli ki, hayvanı ürkütmüştü.

Dreamseeker onlara hemen yetişti. Ama Hunter'e saldırmak yerine kısırağını kısırdı. Birden ipe direnmeyi bırakan kısırak, yokuş yukarı koşmaya başladı. Arkasından da Dreamseeker geliyordu. Hunter'in tek yapabildiği yollarından çekilmektir.

"Leah, yoldan çekil!" diye bağırdı Hunter.

Dreamseeker ile ürkmüş kısırak, Hampton topraklarına geçtiler. Atlar yanından geçerken, Hunter elindeki ipi gevşeterek onları takip etti.

"Hemen o çiti yerine tak," diye bağırdı Hunter omuzunun üzerinden. Tehlikeli aygır ile Leah'in arasında duruyordu. Dreamseeker onu rahatsız edenlere kafa mı tutsun, yoksa kısırağı ile kaçsın mı karar veremiyordu. Hunter, her iki olasılığa da hazırlıklıydı.

Leah hiç vakit kaybetmeden çiti yerine taktı. Aslında Dreamseeker fikrini değiştirse bu onu durduracak değildi. Ama artık kısırağını kendi bölgesine getirdiğine göre, belki çiti yıkmaya daha az

istekli olabilirdi.

Sonunda, Dreamseeker kişneyerek geri çekilmeyi seçti. Kısrağı otlağın öteki tarafına doğru götürerek onlardan uzaklaştı.

"Ladyfinger nerede?" diye sordu Hunter.

"Dizginlerini koparıp kaçtı. Dreamseeker onu ürküttü galiba."

Hunter sabırsızca homurdandı. "Benim atımla gelmek zorunda kalacaksın. Buradaki işimiz biter bitmez gidelim."

"Tamam." Siniri yatışınca kadar ona başka bir şey söylemek niyetinde değildi. Hunter çiti tamir etmek için Leah'a yardım etmeye başladı. Bir süre yan yana çalıştıktan sonra Leah cesaretini toplayıp sordu. "Kısrağı ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacağız. Dreamseeker ondan sıkılınca Circle P'ye geri vereceğiz."

"Bull Jones ne olacak?"

Hunter gülümsedi. "Ona verdiğimiz damızlık servisi için bir fatura gönderirim." Son teli de yerine bağladıktan sonra Leah'a baktı. "O aygır ehli mi?" Leah başını iki yana salladı. "Henüz değil, ama..."

"Vahşi mi? O zaman gider."

Leah doğruldu. "Ciddi olamazsın!"

"Çok ciddiym. O tehlikeli bir at ve senin güvenliğini tehlikeye atamam."

"O zaman boğaları, inekleri ve buradaki tüm diğer canlıları da götürmek zorunda kalacaksın," dedi Leah çileden çıkmış bir halde. "Çünkü bazı şartlar altında her biri tehlikeli olabilir."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Ona Dreamseeker'in önemini nasıl anlatabilirdi? Hunter bunu asla anlayamazdı. Kendisi bile bunu anladığından emin değildi. Tek bildiği şey, o aygırın özgürlüğü simgelemesiydi. Bir yandan günün birinde o vahşi hayvanı ehlileştirmeyi umarken, bir yanıla da onu özgür bırakmayı istiyordu... tıpkı kendisi için arzuladığı özgürlük gibi. Bu hiç de gerçekçi bir rüya değildi.

Hunter'in gözlerinin içine bakarak, "Yapma," dedi. "Lütfen, onu gönderme. O benim için çok önemli."

"Yine mi?"

"Onu kimse istemezken ben aldım. Küçükken ona kötü davranıyorlardı. Bu yüzden biraz huysuz."

"Beni ikna etmek konusunda hiç de başarılı değilsin. Üstelik bütün haklarını dün bitirmiştin, unuttun mu?"

"Unutmadım." Hunter'in çalışanlara bir şans vermesi onun için hala her şeyden daha önemliydi... Dreamseeker'den bile. "Başka bir şey istemiyorum ki. Bu aygır da benim için önemli."

"Sabrımı taşıyorsun."

Leah başını salladı. "Biliyorum, ama bu benim için önemli."

Hunter kaşlarını çattı. Leah, onun mantığı ile karısının ricası arasında tereddüt ettiğini görebiliyordu. Sonunda başını salladı. "Bir ay. Bu süre içinde onu biraz olsun ehlileştirebilirsem, kalabilir. Ama o zamana kadar ondan uzak durmanı istiyorum, anlaştık mı?"

Leah'in gülümsemesi büyüdü. "Anlaştık."

"Bu son olsun, Leah," diye uyardı Hunter. "Şimdi, arkama bin."

Leah ona bakarken eve kadar önlerinde uzun bir yol olduğunu düşünerek titredi.

Leah ertesi sabah yataktan kalkarken, bir gün önce verdiği sözü hatırladı. İç çekerek tekrar yattı çarşafı burnuna kadar çekti. Aynı anda, Hunter çarşafı açarak onu sıcak kollarına aldı.

"Günaydın, karıcığım," diye mırıldandı kulağına.

"Günaydın," diye cevap verdi Leah temkinle. Onun üzerine saldırmasını, birlikte olmaları için zorlamasını bekliyordu. Kırk sekiz saatlik süresi dün gece bittiğine göre, Hunter'in bunu yapmaya hakkı vardı. Fakat bunun yerine Hunter Leah'ın saçlarını okşayarak beline sarılıp gözlerini tekrar kapadı. Nefes alışları derinleşirken Leah kaşlarını çatı. "Hey, güneş çoktan doğdu."

"Hı... hı."

Hunter yanağını öpünce Leah geri çekildi.

"Bu bizim zamanımız unuttun mu?"

"Unutmadım."

"Öyleyse?"

Leah Hunter'in planladığı her ne ise, bir an önce bitsin istiyordu. "Birlikte geçireceğimiz zamanın fark yaratacağını söylemiştin. Şimdiye kadar gördüğüm tek fark, işlerimi yapmaya geç kalmış olmam."

Hunter iç çekerek gözlerini açtı. "İşlerin bekleyebilir. Rahatla." Leah'ın sırtını kendi göğsüne yaslayıp ona sarıldı. "Şimdi gevşe ve konuş benimle."

"Konuşayım mı?" Leah onun niyetinin konuşmak olduğunu hiç tahmin etmemişti. "Ne hakkında konuşayım?"

"Herhangi bir şey. Aklına ne gelirse."

"Pekala," dedi Leah huzursuzca. "Bu sabah ne yapmayı planlıyorsun?"

"Güne Dreamseeker ile çalışarak başlayacağım."

"Ve... ve çitin tamiri? Circle P. ile aramızdaki çit."

"Bugün tamir edilmiş olacak."

"Dikkatli olacak mısınız?" Korktuğunu göstermek istemiyor, ama kendisine engel olamıyordu. "Bull'a güvenmiyorum."

"Onunla ben ilgilenirim."

"Sadece..."

Hunter yüzüne düşen bir tutam saçı düzeltince Leah konuşmanın bir noktasında ona doğru dönmüş olduğunu fark etti. Ve bunu fark edince sustu. Eski heyecanı geri gelmişti.

Hunter de bunu fark etmişti. Zaten o keskin gözlerinden hiçbir şey kaçırmıyordu. Yavaşça Leah'ın yanağını avucuna aldı, nasırlı başparmağı ile ağzının kenarını okşadı. "Onunla ben ilgilenirim," diye tekrar etti ve onu öptü.

Leah cevap vermedi... aslında veremedi. Hunter bunu hissetmiş görünüyordu, çünkü öpüşü daha güçlü, daha tutkulu bir hale gelmişti. Leah'ın teslim olduğunu görünce onu hemen şilteye bastırdı. Leah'ın vücudu Hunter'in vücuduyla uyumlu bir şekilde hareket etmeye başladı.

Hunter pamuklu kumaşı omuzlarından sıyırdı. Gözleri alev alev yanıyordu. Leah'ın geceliğini kavrayarak tek harekette üzerinden çıkardı.

Leah içgüdüsel olarak örtünmeye çalıştı, Hunter'in yüzündeki ifade onu korkutmuştu. Mücadele etmemesi gerektiğini biliyordu, ama birden paniğe kapıldı.

"Hayır!" "Bana karşı koyma," dedi Hunter ona tutku dolu gözlerle bakarak. "Seni incitmeyeceğim. Lanet olsun, Leah! Birlikte ne kadar güzel şeyler yaşadık! Aynı şeyleri tekrar yaşayabiliriz, biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum," diye inledi Leah. "Elimde değil. Ama artık her şey farklı. Artık evli olduğumuz için... sen böyle olsun istiyorsun diye duygularımın eskisi gibi olmasını sağlayamam."

"Ve duyguların eskisi gibi değil, öyle mi?" Leah'ın göğsünü okşadı. "Eğer böyle düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun. Bedeninin bana gösterdiği tepkiyi inkar edemezsin."

"Hayır, edemem," diye bu acı gerçeği itiraf etti elinde olmadan. Kendini onun kollarına bırakıp, sonuçlarına aldırmadan, vaad ettiği bir anlık zevki tatmayı o kadar çok istiyordu ki. Ama daha şimdiden çok fazla şeye sahip olmuştu. Daha fazlasını almasına izin veremezdi. Henüz değil.

"Kendini bana ver, Leah. Bunu istiyorsun. Direnmekten vazgeç."

"İntikam oyununda bir piyon olmayacağım. Çiftliği aldın. Bana sahip olamazsın. Bu kadar kolaylıkla olmaz. Hele, bu kadar rastgele bir umursamazlıkla hiç olmaz."

"Sen buna rastgele mi diyorsun?" Leah'in elini yakalayarak kendi vücuduna çekti, parmaklarını alev alev yanan teninde gezdirdi. "Bana dokun ve sonra hissettiklerimin rastgele olduğunu söyle."

"Eğer bir şey hissediyorsan, bunu kelimelere dök," dedi Leah. "Sevişmemizin sadece seks olmadığını söyle. İntikam peşinde olmadığını söyle." Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Söyle, Hunter. Söyle ki, kendimi kullanılmış hissetmeyeyim."

Hunter'in tüm vücudu gerildi, elleri otomatik olarak Leah'ın omuzlarını kavradı. Sonra başını göğüslerine doğru indirdi. Bir günlük sakalı teninde iz bırakıyordu. Bir damla gözyaşı, Leah'ın gözünden aktı. Cevabını almıştı. Kumar oynamış ve kaybetmişti. Hunter'in sessizliği, davranışlarının sevgiden kaynaklanmadığını sözlerden daha açık bir şekilde dile getirmişti.

"Zor kullanmayacağını söylemiştin. Fikrini mi değiştirdin?" Leah bir cevap alamayınca, onu ikna etmek için devam etti. "İstediyini alman durumumuza hiç yardımcı olmayacak."

"Sen öyle san!"

"Özür dilerim. Keşke kendimi sana verip bu işi bitirebilseydim. Ama yapamam."

"Sadece teslim ol." Parmaklarıyla yüzünü kaldırıp Leah'ın gözlerine bakmasını sağladı. "Ve gerçek şu ki, biz sevgili olacağız. Yarın veya öbür gün ya da bir sonraki gün... ama bu olacak. Çok geçmeden, karıcığım, sana dokunmamı isteyeceksin. Bunu sana garanti ediyorum."

Hunter beklenmedik bir sakinlikle Leah'ın gözyaşlarını sildi.

Leah Hunter'in bugün başladığı şeyi bitirmesine engel olamayacaktı. Yakında vücudu ona ihanet edecek ve bu gerçekleştiğinde, Hunter kazanmış olacaktı.

Leah Hunter'in Dreamseeker ile çalışmasını seyretmek için dışarı çıktı. Ama yalnız değildi. Arroya çiftinin çocukları ve bazı çalışanlar da çitin etrafına dizilmiş bu karşılaşmayı ilgiyle seyrediyorlardı. Hunter herkesin beklediği gibi aygırın sırtına binmedi. Bir eyer battaniyesi alarak hayvana koklattı, sonra yavaşça Dreamseeker'in sırtına koydu.

"Yavaş, oğlum. Yavaş." Tok sesiyle sinirli hayvanı sakinleştirmeye başlamıştı bile.

O gün, güneş batana kadar işçilerle çalıştı. Günler geçtikçe Leah da rahatlıyordu. Hunter onu

birlikte olmaları için zorlamıyor ve korktuğu gibi çiftlikte büyük değişiklikler yapmıyordu. Sözü tutuyor, çalışanlara adil bir şans tanıyordu.

Ya da Inez gözyaşları içinde yanına gelene kadar Leah öyle sanıyordu.

"Senora, çabuk gelin! Kavga ediyorlar."

Leah eğitmekte olduğu atın sırtından yere atlayarak eğitim alanını çevreleyen çitin altından geçti. "Nerede?"

"Ağılın arkasında."

Leah ağla vardığında, çiftliğe en son gelen Orrie adındaki iri yarı sorunlu delikanlının yere serilmiş olduğunu gördü. Hunter de tepesinde durmuş, tehditkar bir tavırla yumruklarını sıkıyordu.

"Hunter!" diye bağırdı. İşçilerden biriyle, hele böylesine genç bir çocukla kavga etmesinden dehşete düşmüştü.

"Sen karışma, Leah. Bu iş seni ilgilendirmiyor."

Orrie ayağa fırladı. "Beni kovdu, Ms. Hampton. Bunu yapmaya hiç hakkı yok. Bana yardım etmelisiniz."

Leah kararsız bir halde bir Orrie'ye bir kocasına baktı. "Neler oluyor?"

Hunter'in dudakları gerildi. "Beni duydun, Leah. Bu işe karışma."

"Bir şeyler yapmalısınız Ms. Hampton," diye ısrar etti Orrie ona doğru yanaşarak. "Bunu yapmasına izin veremezsiniz. Her şeyi değiştirmeye çalışıyor."

"Yanılmış olmalısın. Herkese adil bir şans vermeye söz verdi. İşini yaparsan, kalırsın." Onları seyreden yüzlere baktı. "Anlaşmamız buydu, değil mi?"

"O zaman, hepimize olduğu gibi size de yalan söylemiş. Çünkü beni durduk yerde kovdu. Üstelik, hepsi bu değil! Lenny de gitmek zorunda. Mateo da artık atlarla ilgilenemeyecek."

Leah şaşkınlığını gizleyemedi. "Hunter, bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim ve yaptım." Adamlara döndü. "Emirlerinizi aldınız. İşinize bakın."

Tek kelime etmeden hepsi uzaklaştı.

Orrie, Leah'ın gördüğü en hüzünlü gözlerle bakıyordu. "Beni kovmasına izin vermeyeceksiniz, değil mi Ms. Hampton?"

"Onun adı Pryde. Mrs Pryde," dedi Hunter soğukça. Yerden şapkasını alarak üzerindeki tozu silktilti. "Ve bu konuda onun sözü geçmez. Maaşını aldın, hem de hak ettiğinden de fazlasını. Eşyalarını topla ve defol."

Orrie duraksadı. "Ms. Hampton... Pryde?"

Leah dikkatini Hunter'e çevirdi. "Eğer sebebini anlayabilseydim," dedi bir açıklama yapmasını umarak.

Hunter kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anlayacak bir şey yok. Bu benimle çocuk arasında. İçeri girsen iyi olur."

"Ne?"

"İçeri gir, arkandan hemen geleceğim."

Bu, bir sözden çok tehdide benziyordu. Uzun bir süre öfkeyle Hunter'e baktı. Dönerek eve doğru yürümeye başladığında, yanakları hiddetten kızarmıştı. Çalışma odasına giderek pencereden Orrie'nin

ayrılışını seyrederken, kapı hızla açıldı ve Hunter içeri girip, "Halletmemiz gereken küçük bir mesele var," dedi öfkeyle.

Yedinci Bölüm

Kızgınsın," dedi Leah.

Hunter ona doğru yürüdü. "İyi tahmin ettin."

"Ben de kızgıyım. Bunu tartışsak iyi olur."

Hunter yaklaşmaya devam ediyordu.

"Sakince."

Ama Hunter önüne çıkan askılığı yere yıktı.

"Mantıklı bir şekilde. İki medeni yetişkin gibi." Leah babasının dönen koltuğunun arkasına saklanarak geriye gitti. "Tamam mı?"

Hunter cevap olarak koltuğu bir tekmede kenara çekti ve Leah'ı duvara yasladı.

Leah paniğe kapılıp odadan kaçmamak için tüm gücünü kullanıyordu. Hunter onu bileğinden yakalayarak çekti. Sonra eğilerek onu omuzuna attı.

"Hunter! Hayır, yapma!"

Hunter bir kolu ile onun dizlerini kavramıştı. "Bu konuyu tartışacağız. Ama burada, herkesin ve büyükannenin dinleyebileceği bir yerde değil."

"Beni yere bırak!"

"İstersen, bu konuşmaya kulübede devam edelim."

"Hayır! Çalışma odasında!"

"Hayır diyorum."

Hunter kapıya ulaştığında Leah gerçekten paniğe kapıldı. "Hunter, lütfen. Beni yere bırak."

Hunter onu duymazdan gelerek hole çıktı. Sokak kapısına doğru ilerlerken, şapkasına hafifçe dokundu. "İyi günler, Rose. Kulak misafiri mi olmak istiyordun? Ne yazık ki, karım ve ben arabayla küçük bir gezintiye çıkacağız."

Rose kollarını kavuşturdu. "Bu halde araba kullanmak biraz zor olmayacak mı?"

"İnsan aklına koyunca neleri başarabiliyor, bilsen hayret edersin. Bizi akşam yemeğine bekleme."

Bu sözlerin üzerine evden çıktı. Kamyonetin yanma gelince Leah'ı yere bıraktı ve kapıyı açtı. "Sen seç. Kendin mi binmek istersin, yoksa sana yardım edeyim mi?"

"Kamyonete kendi başıma binebilirim, çok teşekkür ederim."

"Yanlış cevap." Leah daha ne olduğunu anlayamadan onu kucaklayıp koltuğa oturtmuştu bile.

Kapıyı çarparak kapadı ve pencereye eğildi. "Bu konuşma düşündüğümde de uzun sürebilir. Burada bekle."

Leah cevap veremedi gitmişti bile. Birkaç dakika sonra elinde iki tane olta ve bir takım kutusu ile döndü. Leah hayretle ona bakıyordu. "Bunu niye getirdin?"

"Balık avlamak için."

"Bunu biliyorum! Yani... seninle konuşacağımızı sanıyordum." Ümitle gülümsedi. "Ama balık tutmayı tercih edersen..."

"O konuşmayı yapacağız."

"Ya oltalar?"

"Eğer aklın varsa, sessiz oturur ve oraya varmanın çok uzun zaman alması için dua edersin."

"Ama..."

"Bir kelime daha istemiyorum!"

Leah yolun geri kalanında ağzını bile açmadı. Biraz sonra Hunter'in niyetini anlamıştı. Araba engebeli bir patıkaya saptıktan sonra çiftliğin batı bölümünde küçük bir gölün kenarında durdu. Burası sekiz yıl önce en sevdikleri buluşma yerlerinden biriydi. Aynı zamanda meraklı gözlerden ve kulaklardan da mümkün olduğu kadar uzaktaydı. Bu konuşmadan ne kadar çekinse de, Hunter'in bunu mümkün olduğu kadar özel tutmasını takdir etmişti.

"Hunter," diye söze başladı.

"Daha değil," dedi Hunter. "Henüz seninle konuşacak kadar sakinleşmedim."

Kamyonetten çıkarak olta takımlarını aldı. "Gidelim," diye seslendi omuzunun üzerinden.

Leah isteksizce inerek kamyonetin arka tarafında üzerine oturabileceği bir şeyler aradı. Renkli Meksika battaniyesini göl kıyısına sererek botlarını çıkardı ve paçalarını kıvırdı. Ayaklarını serin suya sokarak sordu. "Önce konuşacak mıyız, yoksa balık mı tutacağız?"

"İkisi de. Olta istiyor musun?"

"Olur," diye mırıldandı Leah.

Etraftaki otları araştırarak büyükçe bir çekirge buldu. Çekirgeyi kancaya geçirdi. Bir iki kedibalığı yakalamak umuduyla oltayı gölün ortasına doğru savurdu. Sonra arkasına yaslanarak rahatlamaya ve balık tutmanın keyfini çıkarmaya çalıştı. Ama az sonra yapacakları 'konuşma' huzurunu kaçırıyordu.

Hunter kancaya yemini takarak oltasını suyun sazlık bölgesine doğru attı. Leah dirseğini dizine dayayarak, "Balık tutmak konusunda mı tartışacağız, yoksa gerçek sorun hakkında mı?" diye sordu.

Hunter dönerek Leah'ı inceledi. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sorunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin var mı?"

"Tabii," dedi Leah omuz silkerek. "Orrie'ye vurdun."

"Evet, vurdum. Yaptıklarını düşününce, elimden kolay kurtuldu sayılır. Ama konu bu değil."

"Mateo atlarla çalışmayı çok seviyor. Onu gerçekten bu işten almak zorunda mıydın? Ya Lenny'yi neden kovdun? O çalışkan bir işçi ve harika bir adam."

"Bunlardan rahatsız oldun, çünkü sana danışmadan değişiklikler yaptım."

"Bunu neden yaptın? Neden Lenny ile Orrie'yi kovup Mateo'nun işini değiştirdin? Sebebinin bana söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, söylemeyeceğim."

"Burası benim de çiftliğim. Bilmeye hakkım var. Herkese adil bir şans vereceğine dair sözün vardı."

Hunter oltasını battaniyeye bıraktı. "Konu bu. Sana bir söz verdim... ve tuttum. Sen bana bir söz verdin... ve tutmadın."

Leah elinden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Çok güçlüydü. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Hunter onu battaniyeye yatırarak ellerini başının iki yanına koydu. "Bu çiftliği kim idare ediyor?"

"Sorun bu değil."

"Sorun kesinlikle bu. Cevap ver bana. Bu çiftliği kim idare ediyor?"

"Sen," diye itiraf etti Leah istemeye istemeye.

Hunter'i göğsünden iterek doğrulmaya çalıştı. Neyse ki, Hunter geri çekildi ve Leah altından kaçmayı başardı.

"O zaman, kulübede yaptığımız konuşmayı hatırlıyorsundur."

"Çok komik. Nasıl unutabilirim?"

"Öyleyse birbirimize verdiğimiz sözleri de hatırlıyorsun."

"Tabii."

"Ben de öyle. Çalışanlara adil bir şans tanıyacağıma, büyükannene bir yuva vermeye ve evlilik öncesi bir sözleşme imzalamaya söz verdim. Başka var mı?"

Leah huzursuzca ona baktı. "Hayır."

"Sense, bana tek bir şey için söz verdin. Neydi o?"

Leah lafı nereye getirmek istediğini anlamış ve bundan hiç hoşlanmamıştı. "Hatırladığım kadarıyla, verdiğim sözler birden fazlaydı."

"İyi. Hatırladıklarından herhangi birini söyle."

Gerçeklerle yüzleşmenin zamanı gelmişti. Hunter'in gözlerinin içine baktı. "Çiftliği senin idare edeceğine söz verdim."

"Yani..."

Leah iç çekti. "Sen ne dersen o olacak. İşçilerin önünde seni sorgulamayacağım ve yargılamayacağım."

"Peki, sen bunları yaptın mı?"

Leah başını öne eğdi. "Hayır." Evliliklerini gerçek bir evliliğe dönüştürmek konusunda verdiği sözü de tutmamıştı. Bu konuyu açmadığı için ona teşekkür borçluydu.

"İşte bunun için sana kızgınlım. Günün birinde senin için ve çiftlik için en doğrusunu yapacağıma güveneceksin. Bana sorgusuz sualsiz güveneceksin."

"Yani, körü körüne mi demek istiyorsun? Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum Hunter. Benden her şeyi riske atmamı istiyorsun."

"Evet. Bunu istiyorum."

"Bu çok fazla," diye fısıldadı.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Hunter başını kaldırdı. "Pekala. Sorularını cevaplayacağım... bu seferlik."

Leah hayretle başını kaldırdı. "Orrie ve Lenny'yi neden kovduğunu söyleyecek misin? Ve neden Mateo'yu atların bakımından aldığını?"

"Evet. Bu seferlik açıklayacağım. Bir dahaki sefere, bana güven ya da güvenme, hangisi olduğu

umurumda değil. Ama benden kararlarımı sana karşı savunmamı bekleme. Anlıyor musun?" Leah başını sallayınca devam etti. "Mateo'yu saman operasyonunun başına getirdim. Bu, maaşının artması anlamına gelecekti... buna ailesinin ihtiyacı var. Üstelik makinelerden daha iyi anlıyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Makineleri tamir etmekten daha çok anlıyor. Lenny'ye gelince... bizim çiftliğimizde çalışmaktan mutlu değildi. Ama çalışmaya o kadar çok ihtiyacı vardı ki, çiftçilikten nefret etmesine rağmen sesini çıkarmıyordu. Bu da adamın karakteri hakkında bana bir fikir verdi ve onu isim babanın bankasında güvenlik görevlisi yapmaları için önerdim. Lenny bu fırsatın üzerine balıklama atladı."

"Peki, ya Orrie?"

Hunter kaşlarını çatı. "Orrie hırsızdı," dedi isteksizce.

"Hırsız mı! Buna inanmıyorum. Ne çaldı?"

"Senin gümüş kemerini."

Leah dehşetle bakakaldı. "Gelinliğimin kemerini mi? Ama o bizim..."

"... yatak odamızdaydı."

Duyduklarını yavaş yavaş idrak etmeye başladı. Tek bir söz etmeden döndü ve oltasını eline aldı. Kendini bir aile üyesi tarafından sırtından bıçaklanmış gibi hissediyordu. Duyduğu ihanet hissi o kadar derine gidiyordu ki, kelimelerle ifade edemiyordu. Yavaşça oltasını çekti. Yem çoktan gitmişti. Ama bir çekirge daha öldürmeye midesi dayanamayacaktı. Konuşmaları sırasında balık tutma isteğini kaybetmişti.

Hunter teselli edercesine, onu saç örgüsünden çekerek kendisine yaklaştırdı. Leah direnmedi. Şu anda şefkate ihtiyacı vardı. Hunter ona sarıldı. "İyi misin?"

"Hayır," diye cevap verdi Leah boğuk bir sesle. "İnsanlara güvenince neler olduğunu görüyor musun?"

"Evet, görüyorum. Ama ben Orrie değilim."

Leah iç çekti. "Hayır, değilsin. Özür dilerim, Hunter. Çiftlik için en doğrusunu yapacağına güvenmeliydim."

"Evet, güvenmeliydin."

"Ve çalışanların önünde senin kararını sorgulamamalıydım,"

"Hayır, sorgulamamalıydın. Özrün kabul edildi." Sonra Leah'ı birden kollarından bıraktı ve tişörtüyle botlarını çıkardı. Sonra onu kucağına alarak suya girdi.

Leah gülerek ona sarıldı. "Yapma! Beni düşüreceksin!"

"Bana güveniyor musun?"

"Körü körüne mi?"

"Başka yolu var mı?"

Leah alt dudağını ısırıldı. "Pekala. Sana güveniyorum."

"Gözlerini kapat."

"Kapadım."

"Ve derin bir nefes al."

"Hunter, hayır!"

Hunter onu havaya attı ve Leah ılık atarak suya düştü. Hemen arkasından Hunter de suya daldı ve birlikte su yüzüne ıktılar. "Sana gvenebileceğimi sanmıştım."

Hunter sırtıtarak onu kendisine çekti. "Güven."

Leah buna ne kadar inanmak istese de inanamıyordu. Henüz değil. Sahile vardıklarında Hunter onu yere yatırdı ve seyretmeye başladı. Tüm dikkati, göğüslerine yapışan ıslak tişrtnde ydi. Kendine engel olamadı ve dikleşmiş gğsn ıslak kumaşın üzerinden hafifçe ısırdı.

Leah'ın kalbi duracak gibi oldu ve tırnaklarını Hunter'in omuzlarına geçirdi. "Hunter!" Hunter Leah'ın gğsn bırakarak dudaklarını araladı ve onu öpmeye başladı. Leah onun dokunuşlarına doyamıyordu. Ellerini Hunter'in sırtında dolaştırıyor, onu okşuyordu. Tadını dilinde hissediyor, erkeksi kokusunu ciğerlerine çekiyordu. Hunter'in elini pantolonunun düğmelerine götürdüğünü hissetti...

Leah yavaşça başını kaldırdı. Sınıra ne kadar yaklaşmış olduğunu biliyordu. Ona kararsızca baktı. Bir yandan onun devam etmesini istiyor, diğer yandan da bundan korkuyordu. Bekledi... Hunter'in arzularına yenik düşmesini bekledi.

Ama Hunter geri çekildi. Leah bunu yapmak için onun ne kadar g harcadığını tahmin edebiliyordu.

"Burada olmaz... böyle olmaz. Ama yakında, çok yakında. Aklında hiçbir şüphe kalmadığında... benim olacaksın."

Leah onunla tartışmadı. Nasıl tartışabilirdi ki? Hunter haklıydı. Yakında sevgili olacaklardı ve Leah iftlikle birlikte kalbini de ona kaptıracaktı.

İşte o zaman, Hunter intikamını almış olacaktı.

Sonraki birkaç gün o kadar uyum içinde geçti ki, Leah gelecekte mitlenmeye başlamıştı. Hunter Dreamseeker ile çalışmaya devam ediyordu. Gerçi ne kadar ilerleme kaydettiği tartışma konusuydu, ama sonunda kimin kazanacağından Leah'ın şüphesi yoktu.

Çalışanlar Hunter'in idaresinden memnun görünüyorlardı. Mateo Leah'ın hiç görmediği kadar mutluydu. Ve Lenny'nin güvenlik görevlisi olarak çalıştığı yerde çok iyi olduğunu da duyuyordu.

Bir akşam üstü bankadan döndüğünde, Hunter'i verandanın önündeki iek tarhlarını sabanla bellerken buldu. Büyükanne Rose'nin geriye kalan begonyaları alt st olmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi.

Hunter cevap vermedi, sadece eliyle selam vererek içine devam etti. Leah, verandada duran Inez'in yanına gitti. "Ne yapıyor?" diye sordu hizmetçiye.

"No se," diye cevap verdi Inez omuz silkerek. "Abuela Rose onun bahçesini mahvetmesinden hiç mutlu değil."

Leah kaşlarını çattı. "Hunter onun bahçesini mahvetmiyor. Bull Jones bunu zaten yapmıştı. Hunter sadece onun başlattığı işi bitiriyor."

Rose elinde bir tepsiyle kapıda belirdi. Tepsinin üzerinde bir sürahi buzlu çay ile bardaklar vardı. "Eğer burada durup tüm emeklerimin yerle bir edilmesini seyredeceksek, hiç olmazsa bir şeyler içelim diye düşündüm."

Leah tepsiyi kadının elinden alarak sehpanın üzerine koydu. "Komşu kahya sayesinde zaten yerle

bir edecek fazla bir şey kalmamıştı."

Rose söylenerek sallanan sandalyeye oturdu. "Eğer Hunter her şeye yeni baştan başlayacağını sanıyorsa, bir daha düşünsün." Çayından bir yudum aldı. "Ne yapıyor orada? O torbalardakiler ne?"

"Es abano, si?" dedi Inez.

"Gübre, öyle mi?" Yaşlı kadın sandalyesinde yavaşça sallanmaya başladı.

"Evet efendim."

"Şimdi nereye gidiyor?"

Leah evin arka tarafına doğru yürüyen Hunter'i izliyordu. "Bilmiyorum. Belki de, bu günlük işi bitmiştir."

"Bitmiş mi!" Rose daha hızlı sallanmaya başladı. "Her şeyi bu halde mi bırakacak?"

Leah ayağa fırlayarak veranda parmaklıklarından sarktı. "Geliyor. Sadece kamyoneti getirmeye gitmiş."

Hunter kamyonetten inerek, ekilmeye hazır çeşitli çiçek fidelerini taşımaya başladı. Leah omuzunun üzerinden Rose'ye baktı. "Yasemin almış. Yaseminlere bayılırım."

Inez de gözleri parlayarak yanına geldi. "Y miral"

Rose yavaşça ayağa kalktı. "Şu işe bak! Birkaç tane gül fidanı da almış."

Leah gülmeye başladı. "Bunlar barış gülleri."

Hunter çiçekleri verandanın dibine dizerek elinde kürekle yaklaştı ve başını kaldırıp Rose'ye baktı. "Ne diyorsun? Malikânenin hanımefendisi rolünü mü oynayacaksın, yoksa ellerini kirletip bana yardım edecek misin?"

Rose çenesini yukarı kaldırdı. "Burası kimin bahçesi?"

Hunter omuz silkti. "Ben bahçıvan değilim. Sadece, işi senin için başlatmak istedim."

"Öyleyse, gidip eldivenlerimi alayım." Kapıya geldiğinde durup Hunter'e ters ters baktı. "Sakın sensiz başlama. Duydun mu beni?"

Leah Rose onları duyamayacak kadar uzaklaşıncaya kadar bekledi, sonra elinde bir bardak çayla Hunter'in yanına gitti. "Ne kadar düşüncelisin. Bull onun son çiçek tarhlarını da mahvedince, teslim olup bir daha denememişti."

Hunter çayı içti ve boş bardağı Leah'a uzattı. "Bull bunu bir daha yapamayacak."

Leah'ın bundan şüphesi yoktu. "Ya barış gülleri?" diye sordu bir kaşını havaya kaldırarak.

"Şey... artık bir anlaşma zemini bulmamızın zamanı geldi, diye düşündüm."

Leah gülümsedi. "Haklısın."

Her geçen gün işçiler için, çiftlik için... hatta itiraf etmekten nefret etse de, büyükannesi için ne kadar önemli bir insan haline geldiğini biraz daha anlıyordu.

Ama her şeyden önemlisi, Leah için önemli bir hale gelmesiydi.

Ertesi sabah Hunter, adamlarıyla birlikte boğalardan birini yeni sahibine götürmek üzere ayrı bir bölmeye alırken, Leah onları endişeyle izliyordu. Leah hayvana 'kırmızı' adını takmıştı, çünkü etrafında bu rengi giyerek dolaşan herkese saldırıyordu. Hunter bu hayvan tarafından boynuzlanma tehlikesi geçirdiğinde de, onu satmaya karar vermişti.

Leah çitin tepesine çıkıp oturarak emin, bir mesafeden seyretmeye başladı. Boğayı özel bölmeye alan adamlar, onu yeni evine göndermek için sadece kamyonun gelmesini bekliyorlardı.

"Senora, Leah!" diye bağırdı bir çocuk arkasından. "Silkie! Silkie'yi tutun."

Arkasına döndüğünde Arroyalar'ın altı çocuğunun küçük bir köpek yavrusunun peşinden koştuğunu gördü. Minik köpek bütün gücüyle havlayarak Leah'in üzerinde oturduğu çitin altından geçerek içinde boğanın tutulduğu bölmeye doğru koşmaya başladı. Boynunda kocaman kırmızı bir fiyonk vardı.

"Burada kalın!" diye bağırdı Leah çocuklara çitten aşağı atlarken. "Sakın bu tarafa gelmeyin. Beni anladınız mı?"

Çocuklar sözünü dinleyerek durdular ve hep beraber başlarını salladılar. Altı çift göz, korku ve ümitle ona bakıyordu. Leah hemen köpek yavrusunun peşinden koştu.

Köpek bölmeye girmek üzereyken, yetişip köpeğin üzerine atladı. Bir an için onu yakaladı, ama köpek yavrusu elinden kurtularak çitin altından geçti.

"Silkie, hayır!" diye bağırdı Leah.

Köpek boğaya doğru koşuyordu. Leah derin bir nefes alıp onu zarar görmeden kurtarabilmek için bir dua mırıldanmaya başladı. O sırada, sert bir el omuzunu tutarak onu geriye çekti. Arkasına döndüğünde, Hunter'in hiddetli yüzüyle karşılaştı.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye gürledi adam.

"Köpek yavrusu!" diye bağırdı Leah onun elinden kurtulmaya çalışırken. "Onu kurtarmam gerek."

Hunter bir Leah'a, bir de Arroya çocuklarına baktı. "Kapıları açın!" diye bağırdı. "Boğayı oradan çıkarın!"

Adamlar bağıırıp ıslık çalarak bölme ile otlak arasındaki kapıyı açtılar. Ama boğa bunun farkına bile varmadı. Bütün dikkatini Silkie üzerine odaklayarak başını eğmiş ve toprağı eşelemeye başlamıştı. Boynuzları köpeği kıl payı ıskaladı.

Hunter bir küfür savurarak şapkasını yere attı ve gömleğini çıkardı. Kimsenin onu durdurmasına fırsat vermeden bölmeye girmişti bile.

"Hunter, yapma!" Leah onu takip etmek istedi, ama Hunter'in bakışlarındaki ifade onu durdurdu. Eğer bir adım daha atarsa, onun dikkatini dağıtabilirdi... ve boğa da onu öldürürdü. Titreyen ellerini kavuşturdu, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Dua etmeye başladı.

Hunter gömleğini havada sallayarak boğanın dikkatini çekti. Boğa hemen bu yeni ve daha kolay ulaşılabilir hedefe saldırdı. Hunter son anda gömleğini boğanın kafasına geçirerek yana çekildi. Köpek yavrusunu kaparak çitin altından geçti.

Hiçbir şey göremez olan boğa bölmenin çitlerine tosladı. Darbenin şiddetiyle tahta çatırdadı. Silkie'yi koltuğunun altına alan Hunter, Leah'ı da elinden yakalayıp oradan uzaklaştırdı. Boğa başını sallayarak sonunda gömlektan kurtuldu ve bir sonraki kurbanını bulmak için etrafına bakınmaya başladı. Sonunda, dönerek açık kapılardan otlığa çıktığında Leah derin bir nefes aldı.

Hunter Leah'ın yanından ayrılarak köpek yavrusunu çocuklara götürdü ve önlerinde diz çöktü. Leah heyecanla bekliyor, onlara çok kızmayacağını umuyordu.

"Bu sizin köpeğiniz mi?" diye sordu Hunter çocuklara.

"Evet, efendim." En büyükleri olan Ernesto yutkunarak öne çıktı. "Elimizden kaçtı. Özür dileriz."

"Başına neler gelebilirdi, farkında mısınız?"

Çocukların hepsi başlarını salladılar. En küçükleri olan Tina, gözyaşları içinde Ernesto'ya sarıldı. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağız," dedi Ernesto. "Söz veriyorum."

"Söz," diye tekrarladı Tina. Bir an duraksadıktan sonra kollarını Silkie'ye doğru uzattı.

Hunter köpeği ona verdi. "Söz dinleyecek kadar büyüyünceye kadar onu bağlayın. Tamam mı?"

Tina köpek yavrusuna sarılarak başını yumuşak tüylerinin arasına gömdü. Silkie küçük kızın yüzünü yalamaya başladı. Köpeğinin emniyete kavuşmasından memnun, küçük kız uzun kirpiklerinin altından Hunter'e baktı. "Söz," diye tekrarlarken yüzünü kocaman bir gülümseme kaplamıştı.

Hunter kızın saçını okşayıp ayağa kalktı. Bir kaşını havaya kaldırarak Leah'a baktı. Leah gözyaşlarını tutmaya çalışarak ona koştu ve boynuna sarıldı.

O an onu sevdiğini anladı... onu hep sevmiş olduğunu ve her zaman seveceğini. Tek sorun... Hunter'in bunu öğrendiğinde ne yapacaktıydı.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah erkenden özel kurye ile Lyon Enterprises'in son teklifi geldi. Öfkeyle kağıtlara bakan Leah, Hunter'i aramaya çıktı ve onu ahırda atını kaşağılarken buldu.

"Şuna bak," dedi beyaz zarfı uzatarak.

Hunter elindekileri bırakıp kağıtları aldı ve inceledi. Dudakları gerildi, sonra omuz silkti. "Ne olmuş? Ya onlara kabul ettiğini yaz, ya da bunu çöpe at."

Leah ona inanmazlıkla bakıyordu. "Söyleyeceklerin bu kadar mı?"

Hunter Leah'ın yanından geçerek samanların durduğu yere gitti. Bir miktar saman alarak atına götürdü. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Bu adamların beni taciz etmesinden usandım. Senin de böyle düşüneceğini sanırdım. Yoksa çiftliği onlara satıp satmamam umurunda değil mi?"

Hunter iç çekerek omuzunun üzerinden ona baktı. "Yapmak istediğin bu mu? Çiftliği onlara satmak mı istiyorsun? Benimle evlenmenin tek sebebi çiftliği onlardan kurtarmak değil miydi?"

"Öyleydi. Ama sen çok... umursamaz görünüyorsun."

"Öyleyim. Burası benim çiftliğim değil."

Leah neden ısrar ettiğini bilmiyordu. Ama Hunter'in bu ilgisizliği ona gerçekdışı gelmişti. Ne de olsa, Hunter de onunla çiftliği emniyete almak için evlenmişti. Leah'ın satma tekliflerini kabul etmesine aldırmadığına bir an bile inanamazdı. "Öyleyse satmama karşı değilsin."

"Hayır. Ama yasal olarak ilk teklifi bana vermek zorundasın."

Leah gözlerini kırıştırdı, dikkati dağılmıştı. "Ne dedin?"

"Evlilik öncesi anlaşmasını unuttun mu? Eğer boşanırsak çiftlik sende kalacak. Ama eğer satmaya karar verirsen, ilk teklifi bana vermek zorundasın." Hunter kaşlarını çatı. "Bu lanet olası şeyi imzalamakta ısrar eden sendin. Okumaya zahmet bile etmedin mi?"

"Evet, okudum." Hayır okumamıştı. Sadece avukatının ona gösterdiği yeri imzalayıp bu işten kurtulmak istemişti.

"Tabii, eminim," dedi Hunter inanmadığını belli ederek. "Okumalıydın, Leah. Orada bilmen gereken birkaç madde daha vardı. Eğer işlerini böyle yürütüyorsan, nasıl yıllar önce iflas etmediğine hayret ediyorum."

Leah onunla tartışmaya gelmemişti. "Konu bu değil," dedi. "Bu teklif hakkında seninle konuşmak istiyorum."

"Seni dinliyorum."

Leah derin bir nefes aldı. "Bu hafta Houston'a gidip onlarla konuşmayı planlıyorum."

"Ne yapmayı planlıyorum dedin?"

"Son kez onlara satmayacağımı söyleyeceğim."

Hunter Leah'a sanki aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi baktı. "Eğer satmak istemiyorsan, teklifi

"Çok komik. Houston'a gitmek zorundayım."

"Neden?"

"Lyon Enterprises'in yönetim kurulu ile görüşmek için."

Hunter bir an dondu. Ama bu o kadar kısa sürdü ki, Leah fark etmemişti bile. "Neden Lyon Enterprises'in yönetim kurulu ile görüşmek istiyorsun?"

"Bu insanlara karşı sabrım taştı. Artık bu yaptıklarına katlanmayacağım. Onlara ilerideki tekliflerini kabul etmeyeceğimi, çiftliğimi onlara asla satmayacağımı açık olarak söyleyeceğim. Eğer gerekirse, onlara seninle yaptığımız evlilik öncesi sözleşmesinden de bahsedebilirim."

Hunter başını iki yana salladı. "Önce ölümü çığnersin. Bu konu ikimizden başka hiç kimseyi ilgilendirmez."

"Pekala. Ama yine de Houston'a gidip onlarla konuşmak istiyorum. Ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

"Neden?"

Leah tereddütle Hunter'e baktı. "Beni desteklemen için. Eğer istiyorsan, tabii."

Hunter arkasını dönüp saman balyalarının üzerine ayağını koydu. Leah onun gerildiğini hissediyordu. Belki de desteğini isteyerek ona fazla baskı yapmıştı.

"Pekala. Geleceğim. Cuma günü yola çıkar, "hafta sonunu benim dairemde geçiririz."

"Houston'da bir dairen mi var?" diye sordu Leah hayretle.

"Oraya gittiğimizde kendi gözlerinle görürsün." Kaşlarını çatı. "Leah, bir şey kabul etmeni istiyorum."

Leah onu temkinle süzdü. "Nedir?"

Hunter eldivenlerini çıkararak kemerine sıkıştırdı. "Sen yönetim kuruluna söyleyeceklerini söyle ve gerisini bana bırak."

"Ama bu senin sorunun değil."

"Evet, benim sorunum. Bu çiftliği etkileyen her şey benim sorunum. Ve Lyon Enterprises gibi şirketlerle uğraşmak benim uzmanlık alanım... eski uzmanlık alanım."

"Beni rahat bırakmalarını sağlayabilecek misin?"

"Hayır. Ama onları yeterince uzakta tutabilirim."

Leah birden onu kötü kalpli ejderhadan kurtaracak şövalyeyi bekleyişini hatırladı. Hunter geldiğinde onun ejderha olduğundan ve savaşını tek başına vermesi gerektiğinden emindi. Ama şimdi, o savaş birlikte verebilirler diye düşünüyordu.

"Ben söyleyeceğimi söyleyeyim, sonra işi sana bırakacağım," diye söz verdi.

"İyi." Hunter elini Leah'ın omzuna attı. "Açlıktan ölüyorum. Ya sen?"

Leah gülümsedi. Sanki omuzlarındaki bütün ağırlık kalkmış gibiydi. "Bir atı bile yiyebilirim," dedi ve birlikte eve doğru yürüdüler.

O gece geç bir saatte Hunter çalışma odasına girip telefonu aldı. Az sonra Kevin Anderson cevap verdi.

"Benim," dedi Hunter. "Geliyorum. Yönetim kurulunu topla."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Kevin. "Ne oldu?"

"Leah Lyon'un son teklifini aldı, onlarla konuşmak istiyor."

"Ne yapmak istiyor?"

"Beni duydun."

"Ne yapacaksınız?"

"Onu Lyon Enterprises'in yönetim kuruluyla tanıştıracam. Başka ne yapabilirim?"

"Yani... siz ne yapacaksınız? Ya... ya öğrenirse?"

"Öğrenmeyecek."

"Nasıl?"

"Çünkü kimse ona bir şey söylemeye cesaret edemez."

"Eğer satışa faydası olacağını düşünürlerse..."

"Onu gördüklerinde bana ne kadar güvendiğini anlayacaklar. Ve susmanın onların yararına olacağını fark edecekler. Ona kim olduğumu söylemelerinin onlara hiçbir faydası olmayacak. Onlar da bunu bilecek kadar zeki."

Uzun bir sessizlik oldu. "Haklı olabilirsiniz. Genellikle haklı çıkarsınız zaten. Geleceğinizi herkese söyleyeceğim."

"Evi de açtır. Hafta sonunu orada geçireceğiz."

"Şüphelenmeyecek mi? Orası pek de fakir bir adamın evine benzemiyor."

"O zamana kadar zihnini kurcalayan başka şeyler olacak."

Kevin bilmişçe kıkırdadı. "Anlaşıldı. Cumaya görüşürüz."

"Tamam."

Hunter telefonu kapatarak arkasına yaslandı. Olaylar hızla geliyordu.

Kapı hafifçe vuruldu ve Leah kapıyı açtı. "Meşgul müsün?"

"Hayır. İçeri gel."

Leah içeri girdi. Üzerinde diz boyu pamuklu bir gecelik vardı. Ne yazık ki, içini hiç göstermiyordu.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Bir iş arkadaşım."

Leah yaklaştı. "Bir sorun mu var?"

Hunter başını iki yana salladı. "Sadece hafta sonunda orada olacağımı söylemek istedim."

"Ya." Leah kararsızca odanın ortasında duruyordu. "Yatağa gelecek misin?"

Hunter ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. "Şimdi mi?"

"Evet." Gözlerine bakamıyordu ve Hunter ondaki bu ani gerginliği hissetti. Uzanıp yüzüne baktı. Hiç bu kadar mükemmel bir yüz görmemişti. Gözleri parlıyor, kalp şeklindeki yüzünde güç ve kararlılık okunuyordu. "Seninle sevişmek istiyorum," dedi elini saçının arasında gezdirirken.

"Yeterince sabrettim."

Leah ellerini ovuşturdu. "Biliyorum. Ama..."

"Cuma," dedi Hunter çenesini tutup onu kendisine bakmaya zorlayarak. "Cuma gününe kadar senden bir karar vermeni istiyorum, Leah."

Leah yavaşça başını salladı. "Tamam. Cuma. Lyon yönetim kurulu ile görüşeceğiz, sonra bütün hafta sonu bizim."

Hunter gülümsedi. "Tamamdır. Ve şimdi, karıcığım, yatma zamanı geldi." Leah'ı kollarına çekti. Titremesi, Hunter'in temasından ne kadar etkilendiğini gösteriyordu.

"Hunter..."

Verdiği sözden geri dönmekten korkan Hunter, onu sertçe öptü. Sonra dudaklarına ikinci kez, bu sefer daha yumuşak bir öpücük kondurarak, bunun hafta sonu birlikte tadacakları zevke bir ön hazırlık olduğunu söyledi.

Cuma günü erkenden yola çıktılar. Lyon personeli ile, öğle yemeğinden sonra görüşmeyi ayarlamışlardı. Leah kıyafetini özenle seçmişti. İnci grisi bir tayyör, aynı renkte ayakkabılar ve beyaz ipek bir bluz giymiş, saçını ciddi görünmek için topuz yapmış ve moral olsun diye de kocasının düğün hediyesi olan kolyeyi takmıştı.

Hunter ise, spor giyinmişti. Üzerinde kot yerine keten pantolon ve her zaman çalışırken giydiklerine benzeyen kareli bir gömlek vardı.

"Rahatla," dedi Hunter, Houston'a vardıklarında. "Seni yemezler."

Leah gergindi. "Ben daha çok boğazımı kesmelerinden korkuyorum," diye şaka yapmaya çalıştı. "Özellikle de, bir daha beni aramamalarını söylediğim zaman."

"Ne yapacakları çok açık. Seni beyaz kadın tüccarlarına satacaklar." Sonra Leah'a bakıp iç çekti. "Sadece şaka yapıyordum, tatlım."

"Ya." Leah gülümsemeye çalıştı ve eli boynundaki kolyeye gitti. Kolyenin ona Hunter'in gücünün bir kısmını olsun vermesini umuyordu. "Buraya gelmenin çok da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Hunter bir an ona baktı. "Geri dönmek mi istiyorsun?"

"Hayır. Oraya gidersem, belki sonunda beni rahat bırakırlar. Bunu yaparlar mı dersin? Yani beni rahat bırakırlar mı?"

Hunter omuz silkti. "Bırakabilirler. Ama buna çok güvenme. Bunlar işadamı. Onları tek ilgilendiren şey, kar zarar tablosunun altındaki rakam. Eğer bu çiftliği almak onlara hatırı sayılır bir kar bırakacaksa, o zaman seni asla rahat bırakmazlar."

Leah kaşlarını çatı. "Onlara ciddi olduğumu anlatmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Kulaklarının arasına dinamit yerleştirmekten başka ne yapabilirsin, bilemiyorum."

Bu yorum Leah'a bir fikir vermişti. Gülümsedi. "Dinamiti bilmem, ama belki biraz daha küçük bir gösteri uygun olabilir." Torpido gözünü açarak aradığı şeyi bulana kadar karıştırdı. Bulduğu şeyi cebine atarken Hunter'in bunu görmediğini umuyordu.

Birkaç dakika sonra Hunter yüksek bir binayı işaret etti. "İşte, gideceğimiz yer orası." Sonra arabayı yer altı garajına soktu ve asansörle lobiye çıktılar.

"Lyon Enterprises hangi katta?" diye sordu Leah.

"Bütün katlarda."

Leah durdu. "Yani bütün bina onların mı?"

“Bu büyük bir şirket” Sonra Leah’ı dirseğinden tuttu “Hadi, gidelim. En üst kata çıkacağız.”

Leah çantasını ve içinde Lyon’un teklifi bulunan büyük beyaz zarfı göğsüne bastırdı. Ne kadar büyük bir şirketle karşı karşıya olduğunu o zamana kadar fark etmemişti. Birden kendisini çok küçük ve savunmasız hissetti. Bu dev şirketi yenmeyi nasıl umabilirdi? Hunter'e baktı. Leah'ın tek yapması gereken şey ona güvenmekti.

Kapıda kimliklerini gösterdikten sonra onları doğruca en üst kata götürecek olan özel asansöre götürüldüler. Asansörde çıkarlarken, Leah saçını ve eteğini düzeltti.

Hunter elini tuttu. "Beni dinle, Leah. Bu üst düzey kurtlar senin gibileri çerez olarak yer. Onun için sakın kıpırdanıp durma. Kolların rahat bir şekilde iki yanında dursun. Doğrudan gözlerinin içine bak. Konuşmadan önce ne söyleyeceğini düşün. İstemediğin hiçbir soruyu cevaplama. Her şeyden önce sakın sinirlenme. Anladın mı?"

Leah'ın gerginliği geçti. "Anladım."

Hunter gülümsedi. "Unutma, seni her adımında destekleyeceğim. Eğer bir sorun olursa, seni kurtaracağım. Ama bunun dışında, bu senin şovun."

"Hunter?"

Hunter bir kaşını havaya kaldırdı. "Efendim?"

Leah elini sıktı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, Leah. Henüz değil."

O sırada asansörün kapılan açıldı ve Leah onun elini bıraktı. Bir sekreter onları karşılayarak, "Lyon Enterprises'e hoş geldiniz," dedi. "Sizi bekliyorduk. Lütfen, beni takip edin."

Çift kanatlı bir kapının önüne geldiklerinde kapıyı Hunter ile Leah'ın geçmesi için açık tuttu. İçeri girdiklerinde kapı arkalarından kapandı. Toplantı odasında büyük cam bir masanın etrafında bir düzine kadar kadın ve erkek oturuyordu. En uçta oturan adam ayağa kalktı.

"Ms. Hampton, sonunda tanıştığımıza memnun oldum. Adım Buddy Peterson. Yönetim kurulu başkanımız bu toplantıyı yönetmemi rica etti, eğer bir itirazınız yoksa."

Leah'ın itirazı vardı. O başkanla konuşmak istiyordu. "Burada değil mi?"

"Pazarlığı onun yerine yürütmemi tercih etti." Bu sorusunun tam karşılığı değildi ama Leah daha açık bir cevap alamayacağını biliyordu. "Pryde," dedi Peterson dikkatini Hunter'e çevirerek. "Bu toplantıya katılacağını duymak bizi şaşırttı... yani Ms. Hampton ile birlikte."

"Öyle mi?" diye cevap verdi Hunter. "Leah'ın benim karım olduğu düşünülürse, neden şaşırdığınızı anlayamadım."

"Karın mı!" Yönetim kurulu üyeleri birbirlerine baktılar ve Peterson yavaşça yerine oturdu. "Bu durumu biraz değiştiriyor."

"Evet değiştiriyor, öyle değil mi?"

Peterson güldü. "Tebrik ederim... çok etkilendim. Ben bile daha iyisini yapamazdım."

Leah akli karışmış bir halde Hunter'e baktı. "Seni tanıyorlar mı?" diye mırıldandı.

"Tanışmıştık."

"Bana söylememiştin."

"Önemli değildi. Onlara söyleyecek bir şeyin var mı?"

Leah başını salladı. "Evet."

"O zaman başla."

Leah ani bir şüpheyile Hunter'e baktı. Odada dolaşan gizemli elektriği açıklayacak bir bilgiyi kaçırdığının farkındaydı. Söylenmesi gerekenin çoktan söylendiği, ama bunun anlamadığı bir dilde yapıldığından da şüphe ediyordu. Onun ilave edecekleri ancak boş bir çaba olarak değerlendirilecekti. Yine de bu fırsat bir daha eline geçmezdi. Onlara unutmayacakları bir şey söylemek... unutmayacakları bir şey yapmak istiyordu.

Derin bir nefes alarak masaya yaklaştı ve elindeki zarfı uzattı. "Bu geçen gün elime geçti."

"Evet, son teklifimiz," dedi Peterson sabırsızca. "Bana kabul ettiğinizi söylemeyeceksiniz herhalde."

Hunter'e baktı.

"Bu teklifi kabul etmemekle kalmıyor, bir daha sizden hiçbir mektup ya da teklif almak da istemiyorum. Bu beni son taciz edişiniz olacak. Ben artık tek başına mücadele eden savunmasız bir kadın değilim." Hunter'e baktı. Onun başıyla onayladığını görünce devam etti. "Artık bana yardım eden biri var. Artık Bull Jones'in kuyularımızı kirletip sürülerimizi dağıtmasına izin vermeyeceğiz. Bizi daha fazla korkutamayacaksınız."

"Evet, evet," diye sözünü kesti Peterson. "Tavrınızı belli ettiniz."

"Hayır, henüz değil."

Cebinden daha önce torpido gözünden aldığı çakmağı çıkararak çaktı. Bir adım daha atarak elindeki zarfı köşesinden tutuşturdu, sonra cam masanın tam ortasına attı. Masadan alevler ve duman yükselmeye başlamıştı. Yönetim kurulu üyeleri ayağa fırlayarak bağışmaya başladılar.

Hunter iç çekti. "Bunu gerçekten yapmamalıydın."

Leah çenesini yukarı kaldırdı. "Evet, yapmalıydım. Şimdi tavrımı belli ettim."

"Evet... daha fazlasını da."

"İyi. Gitmeye hazır mısınız?" Leah'in hayret dolu bakışları altında tavana endişeyle baktı. Şapkasını kaşlarına doğru eğerek gömleğinin yakasını kaldırdı. "Biraz sonra. Sen arabaya git. Ben de arkandan geleceğim."

Kapı Leah'ın arkasından kapanır kapanmaz alarm çalmaya başladı ve tavandaki fiskiyeler çalıştı. Kurul üyeleri odadan dışarı kaçmaya başladılar.

"Şu fiskiyeleri kapattırın!" diye bağırdı Peterson. Kollarını kavuşturmuş, ıslanmasına aldırmadan masada oturmaya devam ediyordu. "Bu çok akıllıcaydı, Hunter," diye bağırdı alarm sesini bastırmaya çalışarak.

"Bence... ateşli, öyle değil mi?" Peterson ayağa kalktı ve ona yaklaştı. "Demek istediğim bu değildi ve bunu çok iyi biliyorsun. Onu daha ne kadar zaman karanlıkta bırakabilirsin... kim olduğunu söylemeden?"

"Mümkün olduğu kadar uzun bir zaman."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Her şeyi kaybedebilirsin."

"Ben kaybetmem. Sizi uyarıyorum. Bu masadaki herhangi birinden tek söz çıktığını duyarsam, sonuçlarına hepiniz katlanacaksınız. Yakında seni ararım." Bir cevap beklemeden döndü ve odadan çıktı.

"Neden bana düzgün cevap vermiyorsun? Onlara ne söyledin? Onları nereden tanıyordun? Ayrıca binada yolunu nasıl öyle kolaylıkla buldun? Ve bütün bu gizlilik neden?"

Hunter önündeki duvarda H. Pryde yazılı geniş park yerine arabayı park etti. Kantağı kapattıktan sonra dirseklerini direksiyona dayayıp Leah'a baktı "Lyon yönetim kurulunu işim dolayısıyla tanıyorum. Binada yolumu rahatça bulabilmemin nedeni de bu. Peterson'a yakında onu arayacağımı söyledim hiçbir şeyi gizli tutmuyorum, sadece söylediklerimde seçici davranıyorum."

"Neden?"

"Çünkü Lyon artık benim sorunum ve bu işi ben halledeceğim."

Leah bunu kabul edebilirdi. Yıllardır çiftlikte birbiri ardından yaşadıkları sorunlardan sonra omuzlarından bir yük kalkıyordu. "Buddy Peterson'a neden onlarla temasa geçeceğini söyledin?"

"Bir daha seni rahatsız etmemelerini sağlamak için."

"Bunu kabul edecek mi?"

"Ona başka seçenek bırakmayacağım." Arabanın kapısını açtı. "Geliyor musun?"

Çantalarını bagajdan çıkarıp asansöre doğru yürüdü. Asansöre bindiklerinde çatı katının güvenlik şifresini kodladı.

Leah az önce onun kendisine verdiği öğütleri hatırlıyordu. "Konuşmadan önce düşün," demişti ona.

"İstemediğin soruları cevaplama." Belki de, bu öğüt sadece yönetim kurulu üyeleri için geçerli değildi. Belki inatçı eşler için de geçerliydi.

"Sana güvenmemi, hatta, körü körüne inanmamı istiyorsun. Ama bana kendin hakkında hiçbir şey söylemiyorsun. Bu da, esas senin bana güvenmediğini gösteriyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Hunter.

O sırada asansörün kapıları sessizce açıldı. Leah sinirli bir şekilde yutkunarak asansörden dışarı çıktı. "Aman tanrım, Hunter. Şu evin güzelliğine bak!"

"Kendini evinde hisset."

Leah salonda ilerlerken topuklarının parke zemin üzerinde çıkardığı ses odada yankılanıyordu.

"Neden bana söylemedin? Bu oyunlara ne gerek vardı?"

Hunter'in şapkası Leah'ın yanından geçerek kanepenin tam ortasına düştü. "Pekala. Son sekiz yıl içinde yaşadığım hayat hakkında bir iki detayı söylememiş olabilirim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hala evliyiz. Ben hala çiftlikte çalışıyorum. Ve sen hala benim karımsın."

Leah'ın içinde çözemediği ama yine de tam olarak analiz etmek istemediği bir huzursuzluk vardı.

Hunter ona yatak odasını gösterdi. Leah ilk iş olarak bir duş yaptı, sonra üzerine bir sabahlık giyerek yatak odasına döndü.

Bir süre kararsız bir şekilde yatağın yanında durdu. Sonra yatağın üzerine kıvrılarak gözlerini kapadı. Kısa bir şekerleme ona iyi gelecekti.

Aralarındaki durum her geçen gün biraz daha karmaşık bir hal alıyordu. Az önce salonda şahit olduğu uzun zamandır şüphelendiği zenginlik ve güç, onu gerçeklerle yüzleşmeye zorlamıştı. Hunter Pryde'nin çiftliğe dönmesinin bir sebebi vardı... Leah ile paylaşmak istemediği bir sebep.

Ve ne kadar mücadele ederse etsin, zihninin derinliklerinde hep aynı soru dönüp dolaşıyordu. Bu kadar çok şeye sahipken, Hunter'in Leah'ı ve Hampton Homestead'ı istemesinin nedeni... intikamdan

başka ne olabilirdi?

Dokuzuncu Bölüm

Leah? Uyan, sevgilim."

Leah kıpırdandı. Gözlerini açıp yatağın kenarına oturmuş olan Hunter'e baktı. "Saat kaç?" diye mırıldandı Leah gerinerek.

"Akşam yemeği saati. İki saattir uyuyorsun."

"O kadar oldu mu?" Leah oturdu ve sabahlığını düzeltti. "Giyinmeliyim."

"Benim için boşuna yorulma," dedi Hunter sırtarak. "Bu akşam samimi bir yemek yeriz, diye düşündüm."

"Bu biraz fazla samimi kaçar."

Hunter elini uzattı. "Gel."

Leah merakla Hunter'in elini tutarak yataktan kalktı. Merdivenlerin sonuna geldiklerinde, Hunter onun önünü kesti. "Buradan sonra gözlerini kapat."

"Ama düşebilirim."

Hunter onu kucağına aldı. "Bana güven." Birkaç dakika sonra onu yere bıraktı. "Artık gözlerini açabilirsin."

Leah gözlerini açtığı anda şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Binanın damında duruyorlardı ama burası gördüğü damlara hiç benzemiyordu. Nerede olduklarını bilmeseydi, bir parkın ortasında olduklarını sanabilirdi. Yerler çim kaplıydı ve her yere çiçekler ekilmişti.

"Bahçıvan olmadığını söylediğini sanmıştım."

"Yalan söyledim," dedi Hunter omuz silkerek. Damın bir köşesindeki serayı işaret etti. "Daha narin çiçekler orada yetiştiriliyor. Ama çiftliğe taşındığımdan beri çiçeklerle ilgilenmesi için birini tuttum."

"Burası... burası inanılmaz."

"Acıktın mı?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Burada yeriz diye düşündüm. İstersen üzerini değiştirebilirsin, ama buna gerek yok."

Leah bu sözlerin altında yatan mesajı anlamıştı. Üzerinde sadece bir sabahlıkla yemek yiyebilirdi. Ya da giyinip elbiselerini bir kalkan olarak kullanabilir, yani bir bakıma kendisini ondan uzaklaştırabilirdi.

"Böyle iyiyim," dedi umursamaz bir tavırla. "Ama üzerimizde bu kıyafetlerle çıplak ayak nasıl bir yemek yiyeceğiz?"

"Tabii ki, piknik yapacağız." Açelyaların yanında çimenlerin üzerine bir battaniye yayılmış olan köşeyi işaret etti. Battaniyenin köşesindeki kovanın içinde bir şampanya şişesi duruyordu. Şampanyanın hemen yanında üzeri kırmızı kareli bir örtüyle kapatılmış büyük bir hasır sepet vardı.

Leah güldü. "İçinde kızarmış tavuk mu var?" diye tahmin yürüttü.

"Ayrıca, patates salatası." Piknik sepetinin yanına diz çökerek içindekileri porselen tabaklara koymaya başladı.

"Şaka yapıyorsun," dedi Leah hayretle Hunter'in yanına diz çökerken. "Porselen tabaklar mı? Piknik için mi?"

Hunter gülümsedi. "Sen olsan bunları kullanmaz mıydın?"

"Hiç sanmıyorum." Şampanya şişesini inceledi. "Bir şişe Perrier Jouet? Kristal şampanya bardakları? Hunter, neredeyse korkumdan hiçbir şeye dokunamayacağım." Çaresizlikle baktı. "Bunları neden yapıyorsun?"

"Sadece... bana uygun gibi geldi."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Her şey çok güzel."

Ona bir parça tavuk uzattı. Leah tavuğu ağzına aldığı anda, hiç bu kadar lezzetli bir tavuk tatmadığını düşündü. Dizlerini karnına çekerek bir sonraki tavuk parçasının gelmesini bekledi.

Yemeğin sonunda Hunter başını kucağına dayamak isteyince Leah itiraz etmedi. "Güneşin batışına bak," dedi Leah gökyüzünü baştan başa kaplayan canlı renkleri işaret ederek.

"Burada yememizin sebeplerinden biri de bu." Bir kadehi şampanya ile doldurdu. Kadehin kenarına bir çilek yerleştirerek Leah'a uzattı. "Tatlı da var."

"Teşekkür ederim, istemem." Şampanyadan bir yudum aldı. "Bu yeterli." Hunter saçını okşarken Leah gözlerini kapadı.

"Leah, bak," diye mırıldandı Hunter.

Leah gökyüzüne baktı. Güneşin son mor ışıkları da gözden yiterken kapkara gök yüzünde minik ışıklar belirmişti. Sanki yıldızlar cennetten düşmüş ve çiçeklerin arasına saçılmış gibi duruyordu.

"Hunter, neden?" Leah sorusunu tam ifade edememişti ama Hunter ne demek istediğini anlamış gibi duruyordu.

"Bu gecenin mükemmel olmasını istedim."

Leah titreyen bir sesle güldü. "Basardın."

"İyi. Çünkü seninle sevişeceğim ve bunun özel olmasını istiyorum. Çok özel." Sözünü yerine getirmek için harekete geçmedi. Gecenin keyfini çıkarmaya çalıştığı belliydi. "Sekiz sene önce kulübedeki buluşmamızdan büyükannene bahsettin, değil mi?"

"Evet."

"Kulübeye gelip beni bekledin."

"Evet."

"Tutuklandığımı ne zaman öğrendin?"

"Sen bana söylediğinde."

"Ben de bundan korkuyordum." Hunter derin bir iç çekti. "Senden özür dilemem gerek, Leah. Sana inanmadım. Yalan söylediğini düşündüm."

"Gerçeği büyükannemden mi öğrendin?"

"Evet."

"Buna sevindim." Leah bir an duraksadı, sonra devam etti. "O gece seninle gelmeyecek olmamın da bir açıklaması var... eğer dinlemek istersen."

Hunter'in çenesindeki kaslar gerilmişti, ama başını salladı. "Dinliyorum."

"Büyükanneme seninle buluşacağımı söyledim, çünkü ona veda etmeden gidemedim. Babam hakkındaki gerçeği o zaman öğrendim. Kanserdı ve ölüyordu, Hunter. Kalmak ve ona bakmak zorundaydım. Onun için seninle gelemezdim. Ama senden... daha sonra dönmeni isteyecektim." Hunter'e baktı. "Umarım bana inanıyorsundur, çünkü gerçek bu."

Hunter uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra alçak sesle konuşmaya başladı. "Yetimhanede büyürken dürüstlük pek yoktu. Güven de öyle. Kimse gerçeğin ne olduğuna aldırmazdı. Önemli olan birini suçlamaktı. Ve bir gün... aslına bakarsan on beşinci doğum günümde... beni yapmadığım bir şeyle suçladılar. Ve bu beni son suçlayışları oldu."

"Seni neyle suçladılar?"

"Bir kristal küre kırmakla... hani, sallayınca içinde kar taneleri uçuşan küreler vardır ya. Bunun içinde bir ejderha ile savaşıyor bir şövalye vardı."

Leah bir an dondu. "Bir şövalye ile ejderha mı?"

"Evet. Bu küreye her zaman hayranlık duymuştum, ama orada çalışanlardan birine ait olduğu için dokunmamız yasaktı. Kırıldığı zaman beni suçladılar."

"Ama sen kırmadın."

"Hayır."

"Bu neden seni son suçlayışları oldu?"

"Çünkü orayı terk ettim. Bir daha da dönmedim. Şimdiye kadar hiç kimse bana koşulsuz güven duymadı... bütün deliller aleyhime olduğunda kimse yanımda durmadı. Sanırım, bunu beklemek ümitsiz bir hayal. Yine de... benim hayalim."

Leah doğrularak kollarını Hunter'in boynuna doladı. "Eğer güvenimi bir kutuya koyup paket edebilseydim, sana düğün hediyesi olarak verirdim," dedi.

"Ama sana verebileceğim sadece kelimeler."

"Tutamayacağın sözler verme," diye uyardı Hunter.

Leah kaşlarını çatarak başını salladı. "O zaman deneyeceğime söz veriyorum. Şu anda elimden ancak bu gelir."

"Bu da bir başlangıç." Hunter Leah'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına eğildi. Leah sanki ezelden beri onun tarafından sahiplenmeyi bekliyormuş gibiydi. Kaçınılmaz olan daha fazla ertelenmeyecekti. Bu geceden sonra artık ona ait olacaktı. Parmaklarındaki yüzükten daha kuvvetli bağlarla birbirine bağlanmış olacaktı.

Hunter'in dudaklarında şampanya ve çilek tadı vardı, ama öpüşmeleri çok çabuk sona ermişti. Leah büyük bir açlıkla yalvardı. "Hunter."

Hunter dudaklarını Leah'ın çenesine kaydırdı. "Sakin ve yavaş olacağız, sevgilim."

Gerçekten de ağırdan alıyordu. Leah'ı uzun, derin öpücüklerle baştan çıkardı ve aralarında uzun süredir var olan ateşi yaktı. Sabahlığı omuzlarından sıyrırken, Leah'ın hiç boynundan çıkarmadığı, göğüslerinin arasında duran kolyeyi avucuna aldı.

Leah onu omuzlarından tuttu ve gözlerini kapadı. Artık tüm yapabildiği hissetmekti... göğüslerinde dolaşan ellerini, dilini, dişlerini hissetmek... sabahlığını çıkararak onu çıplak bırakan sert ve sahiplenilen ellerini hissetmek.

"Hatırladığımdan da daha güzelsin," dedi Hunter.

"Seviş benimle, Hunter. Şimdi." Hunter onu battaniyenin üzerine yatırdığında Leah gözlerini açarak onu seyretti. Hunter ince, erkeksi ve güçlü vücuduyla üzerinde duruyordu. Sonra Leah'a yaklaştı ve vücutları birleşti.

Birlikte zevkin doruklarına çıktılar. Leah kendini tutmadı. Tutamadı.

Bütün hafta sonunu, tekrar tekrar sevgili olmayı öğrenerek geçirdiler. Leah için bu asla ölmemiş olan bir aşkın derinleşmesi demekti. Ne yazık ki, Hunter'in tepkilerini okuyamıyordu. Hunter onu istiyordu, Leah bundan bir an bile şüphe etmedi. En ufak bir dokunuşuyla bile Hunter'i tahrik edebiliyor, özlemle yanan gözleri Leah'ın nefesini kesiyordu. Davranışlarından şikâyetçi değildi, yumuşak davranışları Leah'a duyduğu ilgiyi belli ediyordu. Ama ya aşk? Hunter böyle bir duygu besliyorsa bile, bunu çok iyi gizliyordu.

Apartman dairesinden ayrılıp çiftliğe dönmek, Leah'ın hayatı boyunca yaptığı en zor şey oldu.

Daha da kötüsü, döndüklerinin ertesi sabahı Dreamseeker de Hunter'e teslim oldu. Leah elinde olmadan bunu kendisiyle kıyaslıyordu.

Bir sonraki sabahı Leah'ın korkuları yön değiştirdi. Dreamseeker kaybolmuştu.

"Ladyfinger'i eyerle," diye talimat verdi Hunter. "Yağmurluğunu da al. Yağmur yağacak gibi duruyor."

Leah endişelendiğini saklamaya çalışarak kendisine söylenenleri yaptı. "Acaba yine çiti mi kırdı?"

Hunter başını iki yana salladı. "Mümkün değil Hampton topraklarının güney sınırına yaklaştıkça, duydukları ses otlakta yankılandı.

Leah kanını donduran bu sesi hayatı boyunca ilk kez daha duymuştu. Panik dolu gözlerle Hunter'a baktı. Birlikte dört nala sesin geldiği yöne doğru gittiler. Circle P. topraklarına doğru gittikleri uzun dakikalar boyunca Leah, Dreamseeker'in güvende olması için dua etti.

Sınıra geldiklerinde durdular. İki toprağı ayıran çit gerçekten de tekrar yıkılmıştı. Leah'ın kalbine bir ağırlık çöktü. Ne olduğu açıktı... ne olacağı da. İlerki tepenin arkasından aynı ses tekrar duyuldu. Circle P. topraklarına geçip tepenin üzerine vardıklarında, Bull Jones'in atının üzerinde durmuş, aşağıda olanları seyrettiğini gördüler.

Dreamseeker ağaçlarla çevrili bir çayırın bir köşesinde, kestane rengi safkan bir aygırın etrafında dönüyordu. Biraz ötede sınırlı bir kısrak sürüsü vardı. Belli ki, kavganın sebebi buydu. Dreamseeker şaha kalkarak kişnemeye başladı. Diğer at da aynı hareketleri yapıyordu.

"Bunu sen yaptın, Leah," diye gürledi Bull Jones. "Sana çitlerini tamir etmeni söylemiştim. Şimdi artık çok geç. Eğer senin o aygırın benim safkanıma zarar verirse, bunu ödeyeceksin. Babyblue bir servet değerinde. Eğer ona bir şey olursa, bu sana çiftliğine malolacak."

"Babyblue ile o kısrakları kasten bu otlığa getirdin. Dreamseeker'i kışkırtmak için. Çite gelince... onu daha geçen hafta tamir ettik. Dreamseeker'in onu yıkabilmesinin tek yolu çit tellerini kesmiş olman."

Adam gülmeye başladı. "Bir şeyi bilmek başka şey, ispatlamak bambaşka bir şey."

"Bunu ispatlamak zorunda kalmayacak," dedi Hunter. "Bunu ben yapacağım."

Kulakları tırmalayan bir kişnemeyle Dreamseeker şaha kalktı, sonra saldırıya geçti. Babyblue de gözlerini devirerek düşmanını karşılamak için koştu.

"Hayır!" diye çığlık attı Leah. Tehlikeyi hiç düşünmeden atını mahmuzladı ve bayır aşağı inmeye başladı.

"Leah!" Hunter'in arkasından seslendiğini duydu ama onu duymazdan geldi. Atını kavganın ortasına sürüyordu. Bayırın yansına geldiğinde, dehşete düşen atının daha fazla ilerlemeyeceğini anladı. Atını durdurarak aşağı atladi. İki saniye içinde eyere bağlı olan yağmurluğunu çözdü. Avazı çıktığı kadar bağırıp yağmurluğunu havada sallayarak kavga eden aygırlara doğru koşmaya başladı.

Onlara ulaştığı sırada safkan yere düştü ve Leah birden Hunter'in gömleğiyle boğanın dikkatini dağıttığını hatırlayarak, Dreamseeker onu öldürmek için harekete geçmeden yağmurluğunu atının yüzünün tam ortasına fırlattı. At, yağmurluktan kurtulmak için başını aşağı yukarı şiddetle sallamaya başladı.

"Leah, çekil!" diye bağırdı Hunter yanına geldiğinde. Leah'ı belinden yakalayarak tehlikeden uzaklaştırdı. Sonra bir an bile duraksamadan atla arasına geçti. Elinde kementinden başka kendisini koruyabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Dreamseeker sonunda yağmurluktan kurtuldu Biran durdu, adama mı yoksa yere düşmüş olan ata mı saldıracağına karar veremiyor gibiydi. Bu Hunter'in beklediği fırsattı. Tek hareketle kementini havaya savurarak hayvanın ön ayaklarından birine geçirip tüm gücüyle çekti ve atı yere düşürdü.

Sonra dönerek Leah'a doğru koştu. Bir eliyle onu ayağa kaldırırken, diğeriyle ipi en yakın ağacın etrafına dolayarak büyük bir ustalıkla bağladı.

Nefes nefese Leah'a döndü. "Sen ve ben ciddi bir konuşma yapacağız. Ama şimdilik, halledilecek daha önemli bir mesele var."

Bull atıyla yaklaşıyordu. Leah başını kaldırdığın da, Bull'un Remington marka tabancasını kılıfından çıkarmış ve onun atına doğru yöneltmiş olduğunu gördü. "Onu iki gözünün ortasından vuracağım. Canın yansın istemiyorsan, kenara çekil."

Leah Hunter'in hareket ettiğini bile görmemişti. Bir an Bull atının üzerindeydi, bir an sonra ise tabancası erişemeyeceği kadar uzağa gitmiş, Hunter'in bir ayağı göğsüne yaslanmış bir halde yerde sırtüstü yatıyordu.

"Tanışma fırsatımız hiç olmadı," dedi Hunter. "Bu hatayı düzeltmenin zamanı geldi."

"Kim olduğun umurumda bile değil. Üzerimden çekil ve topraklarımdan defol." Bull ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı.

"Öncelikle, burası senin toprakların değil." Ayağını biraz daha sert bastırdı. "İkincisi, benim adım Pryde. Hunter Pryde."

"Pryde!" Bull'un gözleri yuvalarından uğradı. "Seni tanıyorum! Sen..."

"Leah'in kocasıym," diye sözünü kesti Hunter.

"Lanet olsun. Senin Pryde olduğunu bilmiyordum..." diye yakındı Bull. "Daha önce söylemeliydin."

"Adil ve mantıklı bir adam olduğum için sana iki seçenek vereceğim. Ya kalkıp atına biner ve buradan dostça uzaklaşırsın, ya da burada kalırsın ve bu meseleyi tartışmaya devam ederiz. Ne diyorsun muchacho ? Kararın nedir?"

"Beni bırak. Gideceğim."

Hunter ayağını çekti. Kollan yanlarında, bacakları hafifçe ayrılmış dururken rahat görünse de, Leah Bull'un ters bir hareketinde onun da harekete geçmeye hazır olduğunu biliyordu. Bull yavaşça kalkarak silahına uzandı.

"Boşuna yorulma. Ona ihtiyacın olmayacak," diye uyardı Hunter. "Ve bir şey daha var."

"Nedir o?"

"Buradan ayrılırken son bir kez etrafına uzun uzun bak."

Ne demek istediğini anlayınca Bull'un yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunu yapamazsın. Benim torpilim var."

Hunter gülümserken bakışları buz gibiydi. "Benimki daha büyük."

"Bu iş burada bitmedi," diye gürledi Bull atma binerken.

"Konuşmamıza devam etmek istersen, çekinme uğra. Seni misafir etmekten mutluluk duyarım."

Hunter, kahya uzaklaşana kadar bekledi, sonra Leah'a döndü. "Şimdi, sıra sende."

"Bunu nasıl yapabilirsin?" diye sordu Leah, uzaklaşmakta olan Bull'u işaret ederek. "Onu sen nasıl kovabilirsin?"

"Buddy Peterson, benim... tavsiyeme uymayı tercih edecektir, diyelim."

Hunter Kevin Anderson'u aradığında doğrudan konuya girdi. "Bugün Bull Jones'i işten kovdum."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"İlgilen. Hiçbir sorun çıkmamasını sağla."

"Leah yüzünden mi? Öğrendi mi?"

"Hayır. Sanmıyorum. Ama Jones'i onun önünde kovduğumu düşünürsen, şüphelenmemesi için bir mucize lazım."

"Eğer öğrenirse..."

"Merak etme," diye sözünü kesti Hunter. "Ben karımla başa çıkarım."

Küçük bir ses duyunca başını çevirdi. Leah kararsızca kapıda duruyordu. Acaba duymuş muydu? İfade­siz bir yüzle ona içeri girmesini işaret etti.

"Kapamam gerek, Kevin. Seni arayacağım."

Masanın etrafını dolaşarak Leah'ı saç örgüsünden tutarak kendisine çekti. Onu istiyordu. Onun da kendisini istediğini biliyordu.

Leah ayın gölge oyunları yarattığı tavanı seyrediyordu. Acaba Hunter ne demek istemişti? Başını çevirerek yanında uyumakta olan Hunter'i inceledi. Bu geceki ihtirası her zamankinden daha fazla olmuştu. Leah birçok kez onu ne kadar çok sevdiğini söylemek istemiş, ama bir şey ona engel olmuştu... belki de, Kevin denen adamla yaptığı görüşme.

Kaşlarını çatarak tekrar gözlerini tavana dikti. Hunter ne demek istemişti? "Ben karımla başa çıkarım."

Onuncu Bölüm

Leah ertesi sabah uyandığında kendisini ilk kez yatakta yalnız buldu, ve telaşla yerinden fırladı.

Bu terk edilmişlik duygusunu sevmemişti. Hunter haklıydı. Onun kollarında uyanmak bütün gününü farklı kılıyordu ve bu ani değişiklikten hiç hoşlanmamıştı.

Kalkıp onu aramaya başlayacaktı ama başucunda, beklenmedik bir telefon aldığını ve Houston'a gitmesi gerektiğini bildiren kısa bir not duruyordu.

Bu onu korkuttu. Kevin ile yaptığı konuşmanın evlilikleriyle ya da çiftlikle bir ilgisi olmadığını ondan duymak istemişti.

Bir de ona körü körüne güvenecektim, diye düşündü. Küçük bir olay, ona duyduğu tüm güveni buharlaştırmıştı sanki.

"Kasabaya gidip biraz alışveriş yapacağım," dedi Rose'ye.

"Mücevherciye uğrayıp saatimim tamir olup olmadığına da bakar mısın?"

"Tabii ki."

Bir saat boyunca vitrinlere baktı. Sonra bir antikacının önüne geldi. İçeri girdi, biraz dolaştıktan sonra fiyatı ne olursa olsun satın alacağı bir küçük heykele rastlamıştı.

Kurşun ile kalay karışımı bir metalden yapılmış olan şövalye, şahlanmış bir ata binmiş ve bir elinde mızrağı bir ejderhaya uzatırken diğer eliyle peçeli bir genç kıızı emniyete alıyordu. Kızın uçuşan elbisesi, Leah'a kendi gelinliğini hatırlattı.

Heykeli çalışma odasına koyup, Hunter'in fark etmesinin ne kadar süreceğini görecekti.

Leah hediye paketini çantasına koymuş, mücevherciden çıkarken, ne yazık ki, ilk karşılaştığı adam Bull Jones oldu ve ondan kaçmaya fırsat bulamadan adam yolunu kesti.

"Şu işe bak! Bu bizim Ms. Hampton değil mi?" Purosunu ağzından çekti. "Özür dilerim. Mrs. Pryde demeliydim, öyle değil mi?"

"Evet öyle. Eğer aklın varsa, Hunter beni yine rahatsız ettiğini duymadan önce buradan uzaklaşsın."

"Benim endişem yok. Kocan burada değil. O döndüğünde de, ben çoktan buradan gitmiş olacağım. Kocan Houston'da, değil mi?" Leah'ın yüz ifadesini görünce gülmeye başladı. "Bunu nereden bildiğimi bile sormayacak mısınız?"

"Umurumda değil." Bu adamın oyununa gelmeyecekti

"Ben yine de söyleyeceğim. Oraya gitti, çünkü Lyon Enterprises'in yönetim kurulunu topladı. Çünkü kendisi yönetim kurulu başkanı."

Leah suratına bir tokat yemiş gibi oldu. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Bu ilgini çekti, öyle mi?" Bull güldü. "Hunter Pryde, Lyon Enterprises demek. Kovuluncaya kadar bunu ben de bilmiyordum."

"Sana inanmıyorum."

"Kendin bilirsin. Ama bunu bir düşün. Lyon... Pryde... Circle P. Bütün parçalar uyuyor. Eğer inanmıyorsan, kontrol etmesi kolay."

"Nasıl?" diye sordu Leah elinde olmadan.

"Lyon Enterprises'i ara. Pryde'nin ofisini bağlamalarını söyle. O zaman, seninle çiftliği ele geçirmek için evlendiğini öğrenirsin. Seni satın almayı ya da oradan çıkarmayı başaramayınca, seninle evlendi."

Leah oradan uzaklaşmak zorundaydı. Burada durup bu adamın pislikleriyle zehirlenmeye devam edemezdi. "Uzak dur benden, Jones. Seni dinlemiyorum. Ayrıca, çiftlik hala benim, Hunter'in değil."

"Belki, şimdilik öyle. Ama bu ne kadar sürer? Büyük işadamları işlerini nasıl halledeceklerini bilirler. Daha farkına bile varmadan, sen ve ninen kendinizi sokakta bulacaksınız."

Bu sözler üzerine Leah'ı bırakarak ağzında purosunu ile uzaklaştı.

Conrad Michaels. Evet! Leah biraz araştırma yapabiliirdi... gizlice.

Şövalyesi birden ejderhaya dönüşürse, ona güvenmesini nasıl bekleyebilirdi?

Leah derin bir nefes alarak neşeyle telefon ahizesine konuştu. "Conrad? Ben Leah. İyiyim, teşekkürler. Ya sen?" Bir süre dinledikten sonra devam etti. "Evet, seni aramamın bir sebebi var. Bir şeyi merak ettim ve senin yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Tabii, Leah," dedi Conrad. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Leah kurşun kalemmini hafifçe masaya vurmaya başladı. "Bu... bu kredi hakkında. Çiftlik kredisi. Hunter bunu sizin bankadan mı aldı? Yani... eski krediyi sizin bankadan alacaktık ve düşündüm ki..."

"Bizim bankadan almadı. Aslında, senin avukatın evlilik öncesi anlaşmasında bizden alması şartını koymuştu. Ama evlenmenizden kısa bir süre, bankayı sonra bağımsız bir kuruluş satın almış, diye duydum. Her şey son derece kanuna uygun, anlıyorsun, değil mi?"

Şimdi işin zor kısmına gelmişti. Kısa bir süre bekledikten sonra sordu. "Kimin satın aldığını biliyor musun?"

"Neler oluyor, Leah? Bunları neden Hunter'e sormuyorsun?"

"Sana soruyorum Connie, çünkü ödemelerin zamanında yapıldığından, kredi itibarımın bozulmadığından emin olmak istiyorum."

"Anlıyorum."

Leah gözlerini kapadı. Onu bu işe karıştırdığı için kendinden nefret ediyordu. Ama yardım isteyebileceği başka kimse yoktu.

Bir sonraki telefon görüşmesi daha da zorlu olacaktı. Kendini ahizeyi tekrar eline almaya zorlayarak numarayı çevirdi. Santral operatörü hemen cevap vermişti. "Lyon Enterprises, buyrun?"

"Hunter Pryde, lütfen."

"Bir dakika."

Biraz sonra bir sekreter cevap verdi. "Ben Felicia Carter. Size yardımcı olabilir miyim?"

Leah kaşlarını çatı. "Affedersiniz. Ben Hunter Pryde'nin ofisini istemiştim."

"Size ben yardımcı olabilirim. Acaba kim arıyordu?"

"Kendisi ofiste mi acaba?"

"Bütün gün yönetim kurulu ile toplantıda olacak. Eğer bir mesajınız varsa, kendisine iletebilirim."

Leah gözlerini kapadı. "Hayır, mesajım yok." Leah başka bir şey söylemeden ahizeyi yerine koydu. Bull'un hikâyesinin bir kısmını kontrol etmişti. Hunter Pryde'ye Lyon Enterprises'ten ulaşılabilirdi. Ama bu, şirketin sahibi olduğu anlamına gelmezdi. Hatta, orada çalıştığını bile ispatlamazdı.

Paniğe kapılmaya gerek yok, diye düşündü.

O sırada telefon çaldı. Leah cevap verdi. "Evet? Alo?"

"Ben Conrad."

Sesindeki tereddütten, duyacaklarının hoşuna gitmeyeceğini anlamıştı. "Söyle de bitsin, Conrad."

Bunu kaldırabilirim."

"Şirketin ismi HP, Inc."

"HP, Inc. mi? Yani... Hunter Pryde Incorporated gibi mi?"

"Bu... mümkün sanırım. Kredinin statüsünü öğrenemedim. Ama Houston'daki telefon numaralarını aldım... eğer istersen."

"İstiyorum." Bilgileri bir kağıda not ederek teşekkür etti.

Leah bu sefer duraksamadan numarayı çevirdi. Hunter'in ofisini isteyince yine bir sekretere bağlandı.

"Ben Lyon Enterprises'ten Felicia Carter. Mr. Pryde'yi bulmaya çalışıyordum."

"Ama... sanırım, bugün buraya gelmeyecek, Ms. Carter."

Leah umursamaz bir kahkaha savurmayı başardı. "Ne kadar aptalım. Günleri karıştırmış olmalıyım. O nasıl şaşırmıyor anlamıyorum. İki büyük şirketin sahibi olmak zor olmalı."

"Öyle."

Leah gözyaşlarını durduramıyordu. Bu kadar zayıf olduğu için kendinden nefret etti. Bu her şeyin sonu değildi. Hala büyükannesi ve çiftliği vardı. Hala işçileri ve Dreamseeker vardı. Ama nedense, bunlar yeterli değildi.

O Hunter'i istiyordu.

"Neler oluyor, Leah?"

Leah başını kaldırdığında büyükannesinin kapıda durmuş, endişeyle ona baktığını gördü. Sessizce başını iki yana salladı. Gözyaşlarını silerek duygularını kontrol altına almaya çalıştı.

"Sorun Hunter mi?" diye sordu Rose içeri girerken. "Ona bir şey mi oldu?"

"Hayır! Evet!" Leah ellerini yüzüne kapayarak, "Sağlığı yerinde," dedi."... eğer bunu kastediyorsan."

Rose masaya yaklaştı. "Öyleyse, sorun nedir?"

"Hunter, Lyon Enterprises'in sahibi! Sorun bu." Sandalyesinden fırladı. "Ben... özür dilerim. Böyle birdenbire söylemek istememiştim."

"Lyon Enterprises'in sahibi mi?" diye tekrarladı Rose.

"Lanet olsun! Ben şimdi ne yapacağım?"

"Tabii ki, gidip onula konuşacaksın."

"Konuşmak mı?" Leah hayretle büyükannesine bakıyordu. "Söylenecek ne var ki? 'Unutmadan sorayım, benimle gerçekten çiftliği elde etmek için mi evlendin 'mi diyeceğim? Bana bunun için

evlenme teklif etti. Bu gerçeği hiçbir zaman saklamadı."

Rose ellerini beline koydu. "O zaman, Lyon Enterprises'in sahibiyle evlenmekle, sen daha avantajlı konumdasın."

Leah şaşırılmıştı. "Pardon?"

"Bir düşün. Hunter bu sözüm ona pazarlıktan tek bir şey elde etti. Ama eğer o Lyon'un sahibi ise: sen şirketi, çiftliği, Circle P'yi ve başka nesi varsa almış oldun. Ve Hunter'i. Bu bana çok iyi bir pazarlık gibi görünüyor."

"Ardından, boşanma gelecek ve biz kendimizi sokakta bulacağız."

"Sen, gerçekten de, çok budalasın. Kamyonetine bin ve Houston'a git. Ona açık açık seninle neden evlendiğini sor."

"Cevabını zaten biliyorum..."

"Hiç seninle çiftlik için evlendiğini söyledi mi?" diye sordu Rose kaşlarını kaldırarak. "Yoksa, böyle olduğunu mu varsaydın?"

Leah şaşkınlıkla başım iki yana salladı. "Hatırlamıyorum. Ben... sanmıyorum. Her soruşumda öylece durdu."

"Bunu hakaret olarak görmüş olmasın? Ben böyle düşünürdüm."

"Neden? Bu yüzden evlendik. Bu bir sır değil. Ne dersen de, ben iş için evlendim... aşk değil. Hunter de öyle."

"Zengin, çok zeki ve inanılmaz yakışıklı bir adam, eski küçük bir Texas çiftliği için kendini evliliğe kurban edecek." İç çekti. "Kulağa çok mantıklı geliyor."

Leah alt dudağını ısırıldı. "Aklımı karıştırıyorsun."

"İyi. Şimdi, cevap ver. Bu adamı seviyor musun?"

"Evet," dedi Leah duraksamadan. "Her şeyden çok."

Büyükannesi gülümsedi. "Hatırlaman gereken tek şey bu. İşte, çantan. Bunlar da kamyonetin anahtarları. Houston'a git. YaRIn görüşürüz. Ya da öbür gün. Veya bir sonraki gün. Hunter'ın evine git ve biraz bebek yap. Büyük büyükanne olmak istiyorum. Hem de yakında. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum. Bu kadar bağırdığın düşünülürse, eminim, Inez'le çocuklar ve işçiler de duyuyor."

Leah anahtarlarıyla çantasını alarak çalışma odasından çıktı. Kendine bir daha düşünme fırsatı vermeden kamyonete binip motoru çalıştırdı ve yola çıktı.

Altı kez neredeyse geri dönüyordu. Ama bir şey onu yola devam etmeye zorladı. Öyle ya da böyle, cevaplarını alacaktı... bu cevaplar hoşuna gitse de, gitmese de.

Belki de, Hunter'i evliliklerine bir şans tanımaya ikna edebilirdi. Onu seviyordu. Ve bu aşk için savaşmaya hazırdı.

Sonunda Lyon Enterprises binasını buldu ve yeraltı garajına park etti. Güvenlik masasında durarak kimliğini gösterdi.

"Leah Pryde," dedi görevliye. "Mrs. Hunter Pryde. Kocamla görüşmek istiyorum."

"Tabii, Mrs. Pryde. Yukarı telefon edip burada olduğunuzu bildireyim."

"Bildirmemenizi tercih ederim," dedi Leah en ikna edici gülümsemesiyle. "Ona sürpriz yapmak

istiyorum."

Adam bir süre tereddüt etti, sonra başını salladı. "Tabii. Neden olmasın?"

"Teşekkürler."

İçinde fırtınalar kopmasına rağmen, sakın bir şekilde asansörlere yürüdü. En üst kata ulaştığında sekreter yerinde yoktu. Gözlerini boş koridorda gezdirdi, ama burada fazla oyalanmanın akıllıca olmayacağını farkındaydı. Doğru toplantı odasına yürüdü. Eğer buradan atılacaksa, hiç değilse bunu hak etmeliydi.

Bir an sonra, toplantı odasına dalmıştı. Bu sefer içeride, geçen seferkinin iki misli insan olduğunu görünce dehşete kapıldı. Hepsi de ona uçan daireden inmiş gibi bakıyorlardı. En uçta, daha önce Buddy Peterson'un oturduğu yerde, Hunter oturuyordu. Koltuğunu geri yatırmış, ayaklarını masaya dayamıştı. Buddy sağ tarafındaydı.

"Utanma. İçeri gel," dedi Hunter.

Leah bir adım attı. Sonsuzluk gibi gelen bir dakika boyunca birbirlerine baktılar.

"Bayanlar. Baylar... karım."

Odada temkinli mırıltılar dolaştı. Uzun bir gerginlikten sonra Hunter sordu. "Senin için ne yapabiliriz, Leah?"

Leah güçlkle yutkundu. Keşke yolda gelirken ne söyleyeceğini prova etseydim, diye düşündü. Kararsızca Hunter'e baktı. "Sadece..." Derin bir nefes al di. "Sadece..."

Hunter kim olduğunu itiraf etmeyecekti. Ama artık kartlarının açıldığını bilmeliydi.

Birden, Leah kendisine bütün söylenenlere rağmen ona gerçekten güvendiğini fark etti. Ve onu sevdiğini.

Leah'ın gözleri yaşlarla dolmuştu. Keşke buraya hiç gelmeseydim, Bull Jones'i hiç dinlemeseydim, diye düşünüyordu. Jones'e, Hunter'den daha mı çok inanmıştı?

Asla!

Ama kocasını hayal kırıklığına uğratmıştı. Kendisini de. Bir seçim yapması gerektiğinde ondan şüphe etmeyi seçmişti. Hunter onu bunun için asla affetmeyecekti.

Omuzları yenilgiyle sarktı. Sonra, birden dondu.

O gece apartman dairesinde Leah'a ne demişti? 'Şimdiye kadar hiç kimse bana koşulsuz güven duymadı... bütün deliller aleyhime olduğunda kimse yanımda durmadı. Sanırım, bu ümitsiz bir hayal. Yinede... benim hayalim."

Hayır, kaçmayacaktı. Vazgeçmeyecekti.

Onu seviyordu. Onu her şeyden çok seviyordu... Dreamseeker'den, yanında çalışanlardan, hatta lanet olası çiftlikten bile çok seviyordu. Körü körüne güven mi istemişti?

Leah bunu ona verecekti.

"Eğer sakıncası yoksa, özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Bayanlar, Baylar. Siz kağıtları imzalayın," diye Hunter yerinden kalktı. "İzninizle." Toplantı odasına açılan küçük ofisin kapısına yöneldi. Leah'a yol verdi ve kapıyı kapatıp, "Bütün bunlar ne demek oluyor, Leah?" diye hışımla ona döndü.

Leah bütün gücünü toplayarak konuşmaya başladı. "Seninle evli olduğumuz süre boyunca benden

tek bir şey istedin. Bunun senin için her şeyden değerli olduğunu söyledin. Sana elimden gelse, bunu bir kutuya koyup düğün hediyesi olarak vereceğimi söylemiştim. İşte burada. Benden sana bir hediye. Onunla ne yapacağına sen karar ver." Çantasını açarak içinden paketi çıkardı. "Aç."

Hunter kutuyu Leah'ın elinden aldı, ambalajını açarak heykeli kutunun içinden çıkardı. Leah onun nefesini tuttuğunu ve çenesinin gerildiğini gördü. Hunter Leah'a baktığında gözleri coşkuyla parlıyordu. "Gerçekten buna inanıyor musun?" diye sordu. "Bana güveniyor musun?"

Leah başını salladı ve alt dudağını ısırıldı. "Bütün kalbimle."

Kapı vuruldu ve Buddy Peterson başını içeri uzattı. "Kağıtlar imzalandı, artık yönetim kurulu odası tamamen senin. Bu arada, çok cüretkar bir adımdı. Şövalye gibi davrandın diyebiliriz. Sahip olduğun her şeyi kaybedebilirdin."

"Ama kazandım." Leah'a baktı. "Her şeyi."

Kapı adamın arkasından kapandığında tekrar yalnız kaldılar.

"Anlayamıyorum," diye fısıldadı Leah. "Lyon Enterprises'in zaten sana ait olduğunu sanıyordum."

Hunter başını iki yana salladı. "İki dakika öncesine kadar değildi."

"Ya?"

"Onların baş rakipleri... ve en korkunç kabuslarıydım."

"Bana neden söylemedin?"

"Çünkü kağıtlar imzalanana kadar sayılacak bir şey yoktu. Buddy'nin söylediği gibi, her şeyi kaybedebilirdim de."

"Çiftliği de mi?"

"Hayır. Çiftlik evlilik anlaşmamızla korunuyordu."

"Bana bu anlaşmayı okumamı söylemiştin. Sanırım, okumalıyım." Kararsızca ona baktı. "Hunter?"

Hunter'in gözleri neşeye parlıyordu. "Evet, Leah? Bana söylemeyi unuttuğun bir şey olabilir mi acaba?" Saç örgüsüne uzandı ve açarak buklelerini omuzlarına döktü.

"Sanırım var"

Leah gülümseyerek başını yana eğdi. "Evet, düşünüyorum da kesinlikle var." Hunter'e sarılarak yanağını göğsüne dayadı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi hiç söylemiş miydim?"

Hunter derin bir nefes aldı. "Hayır. Sanırım, bundan bahsetmeyi unuttun."

"Sana bir sorum daha var ve bu sefer bana cevap vereceksin." Geri çekilerek Hunter'e baktı.

"Benimle neden evlendin?"

Hunter hiç duraksamadı. "Çünkü kapından içeri giren ilk erkekle evlenecektin ve ben o kapıdan içeri giren tek erkek olmayı istedim."

"Ama çiftliği satın almak istiyordun."

"Doğru. Başlangıçta Lyon'u zor durumda bırakmak için bunu istedim. Daha sonra da, seni onlardan korumak için istedim."

"Onun için mi Buddy Peterson şövalye gibi davrandığını söyledi?"

"Hayır. Çiftliği satın almak, şirketi ele geçirmekte bana avantaj sağlardı. Seninle evlenmek..."

"Daha mı riskliydi?"

"Biraz. Ama buna değerdı." Hunter evrak çantasından bir dosya çıkararak Leah'a uzattı.

"Bu nedir?"

"Aç."

Leah dosyayı açtı. İçinde Hampton Homestead'ın tapusu vardı... ipoteksiz ve temiz, ve Leah'ın adına düzenlenmiş. Üzerinde evlendikleri günün tarihi vardı. "Hunter..." diye fısıldadı.

"Seni seviyorum, Leah. Her zaman sevdim. Nasıl sevmem? Bana hayalimi verdin."

Leah gülümsemeye çalışırken gözlerinden yaşlar süzölüyordu. "Artık yeni hayaller kurmamızın zamanı geldi. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Hunter ona sarıldı.

Leah hayatını, kalbini ve ruhunu bulduğunu biliyordu. Ve şövalyesini bulmuştu. Sonunda, ejderha yok olmuştu.

Sonuç

Leah gazeteye göz atarken sabah kahvesinden bir yudum aldı ve birden ilanı gördü.

EŞ ARANIYOR!

Erkek çiftçi acilen bir kadın arıyor! Başvuracakların aşağıdaki özelliklere sahip olması gerekmektedir:

- Bugün 27 yaşına basmış olması ve göz renginin Texas'ın Peygamber Çiçekleri renginde olması. İnatçı ve huysuz karakterli olmak tercih sebebi olacaktır.
- Kapsamlı çiftçilik tecrübesine sahip olmak ve bunu ne zaman kullanmayacağını çok iyi bilmek!
- Sağlam bir iş tecrübesine sahip olmak, özellikle de inatçı yönetim kurulu üyelerini sinirlerini yatıştırabilmek.
- Hamile olmak.

Otuz dört yaşında bir erkeğim ve size konforlu bir yatak ve zaman zaman Texas'ın bol yıldızlı gecelerinde çatıda piknik yapmayı vaad ediyorum. (Daha şahsi detaylar siz yukarı gelir gelmez verilecektir.)

Kocanız bekliyor. Sabırsızlıkla!

-SON-